ஸ்ரீ:
சந்த்ரமௌளீச்வராய நம:

ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கர குருபரம்பரை.

லால்குடி ஹைஸ்கூல்
ஆத்ரேய, ஸ்ரீ கிருஷ்ண சாஸ்திரிகள்
எழுதியது.

கும்பகோணம்
ஸ்ரீ கோமளாம்பா அச்சுக்கூடத்தில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

ரக்தாக்ஷி—மீனமீ

1925.

அட்டவணை.

முகவுரை.

விவாகம் முதலிய சுபமுகூர்த்த காலங்களில் அந்தணர்களால் செய்யப்படுகிற சந்த்ரமௌளீச்வர ஸம்பாவனைக்கு உரியவர்களான பெரியார்களின் சரித்ரம் எல்லோராலும் அறியப்பட வேண்டியது அவசியமெனக்கருதி "ஸ்ரீ சங்கரகுருபரம்பரை" என்கிற இந்நூலை வெளியிட முன்வருகிறேன்.

ஆசரித்துக் காட்டுபவர் ஆசார்யர் எனவும், கௌரவமுள்ளவர் குரு எனவும், கூறுகிற லிங்கபுராண வசனத்திற்கு இலக்கியமாய் நமது ஆசார்யர் விளங்குகின்றார்கள். "கல்வி, வணக்கம் முதலிய நற்குணங்களை ஒருங்கே கொண்ட அந்தணனையும், தாழ்ந்த நிலையிலுள்ள பஞ்சமனையும் உலகப் பற்றிழந்து ஆன்மஞானத்தை யடைந்த பண்டிதர் ஒன்றாகக்கருதுவர்" என்ற கீதாவாக்யத்தையும், "எல்லாப் பிராணிகளிடத்தும் உள்ள ஜீவன் தானென்றும், ஜீவகோடிகளனைத்தும் தன்னிடத்தே உள்ளன என்றும் உணர்ந்த ஆத்மஞானியான ஒருவன் ஸ்வராஜ்யம் அடைகின்றான்" எனக்கூறுகிற மநுவின் மொழியையும், எல்லோரும் உணரும்படி கற்பித்து, அத்வைதமத ஸித்தாந்தம் செய்த ஆதிகுருவின் ப்ரதிநிதியெனக் கொண்டாடுவதற்கு ஏற்றவர்கள். "ஏனைய தெய்வங்களைப் போலல்லாமல் கண்கண்ட தெய்வமாய் வானத்தில் ஸஞ்சரிக்கிற ஸூர்யனை இடையர்களும் ஸ்த்ரீகளும் காண்கின்றார்கள்" எனக் கூறுகிற வேதவாக்கை யநுசரித்து, சிறுவர்களும் இடையர்களும் கண்காணிக்குமாறு கோகுலத்தில் லீலைகள்செய்த கண்ணபிரானை யொப்ப, பாலவிருத்தர்களுக்கும், பண்டித பாமரர்களுக்கும், ராஜசேவகர்களுக்கும், மற்றுமுள்ள அனைவர்க்கும் சுலபர்களாய்ச் சேவையளித்து அநுக்ரஹிப்பவர்கள். மிகச்சிறிய ஊரிலும் புகுந்து பக்

திமார்க்கத்தைப் போதித்து, அங்குள்ள சிஷ்யர்களுள் மலிந்து கிடக்கும் வேற்றுமையை ஒற்றுமையாக்கி ஸ்ரீகாமகோடிபீடத்தின் பரம்பரையான பெருமையைப் போஷிப்பவர்கள். ஸர்வக்ஞபீடாதிபதி என்பது காரணப்பெயராய்ப் பொருந்தும்படி ஸகலகலைகளும் கல்லாமற் கற்றவர்கள். சிஷ்யர்களின் க்ஷேமத்தைக்கருதி சந்த்ரமௌளீச்வரரை ஆராதித்து நாராயண ஸ்மரணையைப் பாராயணம் செய்பவர்கள். அடியேனது குருமூர்த்திகளாகிய இத்தகைய பெரியாரின் அநுக்ரக பலத்தால் பெரிய விஷயங்களடங்கிய இச்சிறிய புஸ்தகத்தை எழுதியுள்ளேன். குற்றம் களைவது பெரியாரின் இயல்பன்றோ!

நமது நாட்டின் ப்ராசீன சரித்ரங்களும், அருமை பெருமைவாய்ந்த எண்ணிறந்த நூல்களும், அத்தகைய நூலாசிரியர்களின் வாலாறுகளும், ஜீவ்யகாலமும் இப்புத்தகத்தில் குறிக்கப் பட்டுள்ளன.

வடமொழிச் சொற்களை அச்சொற்கள் போலவே உச்சரிக்குமாறு தமிழில் எழுதுவது இந்நூலுக்கு இன்றியமையாததாயிற்று. எல்லோரும் ஸர்வஸாதாரணமாய் வழங்கிவருகிற காரணம் பற்றிகிறிஸ்துவ ஆண்டுகளையே கண்டுஎழுதியுள்ளோம்.

சிறுவர்களுக்குக் குருபக்தி யூட்டுதல் நம்மவரின் கடமையாதலின் உயர்தரக் கலாசாலைகளிலும் கல்லூரிகளிலும் கல்வி கற்கின்ற மாணவர்களின் பரீக்ஷைக்குப் பயன்படுமாறு எழுதப்பட்டுள்ள இந்நூலின் நடை சிறிது கடினமானதாகவே தோன்றும்.

பங்குனி அமாவாஸ்யைக்குப் பிறகு சித்திரை அமாவாஸ்யை முடியவுள்ள நாட்கள் சைத்ரம் எனப்படும். இவ்வாறே சித்திரைமாதம் சுக்ல பக்ஷம் ப்ரதமையை ஆதியாகவும் வைகாசிமாதம் அமாவாஸ்யையை அந்தமாகவும் கொண்டமாதம் வைசாகம் பின் உள்ள பத்து மாதங்களையும், ஜ்யேஷ்ட, ஆஷாட, ச்ராவண, பாத்ரபத ஆச்விந, கார்த்திக, மார்க்கசிர, புஷ்ய, மாக, பால்குன மாதங்களாக அங்கீகரிக்க வேண்டும். ஸ்ரீ காம

கோடிபீடாதிபர்கள் சித்திபெற்ற காலங்களை இம்மாதக் கணக்கில் குறித்துள்ளார்கள். இவை சந்திரனுடைய கதியை அநுசரித்துக் கணக்கிடப்படுகிற சாந்த்ரமாதங்கள். நமது மாதங்கள் சூர்ய கதியைக்கொண்டு இப்பால் கணக்கிடப் படுகின்றன. சாலிவாகனசகம் 78க்குச்சரியான கி. பி. முதல் ஆண்டில் இவ்வழக்கம் துவக்கப்பட்டதென 12-வது நூற்றாண்டினராகிய பாஸ்கராசாரியார் கூறுகின்றார்.

இந்நூலில் வந்துள்ள அரும்பதங்களுக்கு ஓர் அகராதி குறித்துள்ளோம். இதனைப்படித்து உணர்ந்தபிறகு நமது மாணவர் நூலை நோக்குவார்களாக. இப்புத்தகத்தை இயற்றுவதற்கு ஆதாரமானவைகளும், மேற்கோள்களா யிருப்பவைகளுமான நூல்களின் அட்டவணையொன்று இணைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இவைகளிற் சில இப்பால் கிடைக்கவில்லையாயினும், அவைகளைத் தேடுவதற்குப்பலர் முயல்வர் எனக்கருதி அப்புத்தகங்களைக் குறித்துக் காட்டாமல் விடுத்தோம். புத்தகம் கிடைக்கவில்லையென்றால் தேடுவோர்க்கு ஊக்கம் குன்றுமன்றோ.

ஆத்ரேய ஸ்ரீ கிருஷ்ணசாஸ்திரிகள்.

இப்புத்தகத்திற்கு ஆதாரமானவைகளும் மேற்கோள்களாயுள்ளவைகளுமான நூல்கள்.

¶ சங்கர சரிதம். § சங்கரர் அருளியவை.

‡ குருபரம்பரை சரிதம். ‖ பீடாதிபர் இயற்றியவை.

† பீடாதிபரைப்பற்றிக் கூறுபவை.

1. ஆனந்தலஹரீ.
2. ஆனந்தகிரி சங்கர விஜயம். ¶
3. ஆத்மபுராணம் (கீதாபாஷ்யம்) ‖
4. ஆர்யபடீயம்.
5. ஆக்யாஷஷ்டி.
6. உபதேச ஸாஹஸ்ரீ §
7. குருரத்நமாலா ‡
8. கௌடபாதோல்லாஸம் ¶
9. கனகதாராஸ்தவம் §
10. கேரளீய சங்கரவிஜயம் ¶
11. கதாஸரித்ஸாகரம் ‖
12. குருப்ரதீபிகை ‖
13. கற்பூரமஞ்சரீ.
14. குமாரபாலசரிதம்.
15. கீதகோவிந்தம் (அஷ்டபதீ)
16. குளீராஷ்டகம்
17. கங்காபஞ்சகம்.
18. குருவிஜயம் ‡
19. ஸ்ரீமுகதர்ப்பணம் ‡
20. சங்கரேந்த்ர விலாஸம் †
21. சாந்திவிவரணம் ‖
22. சங்கரஸம்ஹிதை ¶
23. சிவாத்வைதசைவ பாஷ்யம்.
24. சங்கராப்யுதயம் ¶
25. சிவாநந்தலஹரீ.
26. சிவபுஜங்கம்.
27. சிவகீதை பாஷ்யம் ‖
28. சிவரகஸ்யம் ¶
29. ஸூர்யஸித்தாந்தம்.
30. ஸித்தாந்தசிரோமணி.

31 சித்விலாஸ சங்கர விஜயம் ¶
32 ஜகத்குரு பரம்பராஸ்துதி ‡
33 தசச்லோகீ §
34 தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்தோத்திரம் §
35 தேவி அபராதக்ஷமாபன ஸ்தோத்ரம்
36 தாராவளீ
37 த்வனி
38 நைஷதம்
39 நைஷ்கர்ம்ய சித்திசந்திரிகை ||
40 பதஞ்சலி விஜயம் ¶
41 புண்யச்லோக மஞ்சரீ ‡
42 பாணிநீய மகா பாஷ்யம் ¶
43 பஞ்சீகரணம் §
44 ப்ரும்மவித்யாபரணம் ||
45 பதக சதகம் ||
46 ப்ரபோத சந்த்ரோதயம்
47 பால ராமாயணம்
48 ப்ரசண்ட பாண்டவம்
49 ப்ரஸந்நராகவம்
50 பக்திகல்பலதிகா
51 ப்ருஹத்சங்காவிஜயம் ¶
52 மாதவீய சங்காவிஜயம் ¶
53 மகாபுருஷ விலாஸம் †
54 மணிப்ரபா †
55 மூகபஞ்சசதி ||
56 மோகமுத்கரம் ||
57 மிதாக்ஷரம்
58 மார்க்கண்டேய ஸம்மிதை ¶
59 ராஜதரங்கிணீ ‡
60 ருத்ரபாஷ்யம் ||
61 ருத்ரகோடி ஸம்மிதை ¶
62 லீலாவதி
63 விவேகசூடாமணி §
64 வ்யாஸாசலீய சங்காவிஜயம் ¶
65 வேதபாஷ்யம் ‡
66 வித்தஸாலபஞ்சிகா

67 வைத்யாபிதான சிந்தாமணி †

68 வாஸுதேகஸ்துதி ‖

69 ஸித்தவிஜய மகாகாவ்யம் †

70 ஸர்வதர்சன ஸங்க்ரகம்

71 ஸத்குருஸந்தான பரிமனம் †

72 ஸேதுபந்தம்

73 ஸர்வ வேதாந்தசித்தாந்த ஸாரஸங்க்ரகம் §

74 ஸநத்சுஜாதீயம் §

75 ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம் §

76 ஸ்வாத்மநிரூபணம் (போதார்யா) ‖

77 ஸம்க்ஷேபசாரீரகம் ‖

78 ஸர்வக்ஞவிலாசம் ‖

79 சுஷமா ‡

80 ஹாவிஜயம்

81 ஹயக்ரீவ வதம் †

82 ஹரிமிச்ரீயம் †

தமிழ் நூல்கள்.

83 அபிராமியந்தாதி

84 கபிலர் அகவல்

85 குறள்

86 சிதம்பர மும்மணிக்கோவை

87 திருத்தொண்டத்தொகை

88 தாயுமானவர் பாடல்

89 நன்னூல் காண்டிகையுரை

90 பத்துப்பாட்டு

91 புலவர்புராணம்

92 புறநானூறு

93 பெரியபுராணம்

94 ஸௌந்தர்யலஹரீ (தமிழ்ச்செய்யுள்)

ஆத்ரேய ஸ்ரீ கிருஷ்ணசாஸ்த்ரி இயற்றிய

புத்தகங்கள்

செய்யுள் (அச்சிலிட்டவை)

(1) தாயுமானவர் பஞ்சரத்நத் திருப்புகழ்.

(2) தர்மாம்பிகை வாரப்பதிகம்.

(3) நீலாயதாக்ஷியம்மை பதிகம். (வல்லினம் வாராது பாடி

(4) மாரியம்மன் கவசபஞ்சகம். [யது.)

வசனம்

(5) வேணிமதி அல்லது தாயாதிக் காய்ச்சல்.

செய்யுள் (அச்சிலிடவேண்டியவை)

(6) தசாவதாரப்பதிகம் (குணசேகரம் பெருமாள்துதி.)

(7) மங்களாம்பிகை பெண்பால் பிள்ளைப்பதிகம்.

(8) விநாயகர் திருமுகக்கலிவெண்பா (எட்டுப்ரதியின்

வசனம் [ஆராய்ச்சி)

(9) ஸதிசுலோசனை (ஓர்நாடகம்)

(10) பொன்மண்டல மன்னன்

(11) ஸந்த்யாவந்தனம் (தமிழ்மொழிபெயர்ப்பு)

(12) சுப்ரமண்ய மூலாக்ஷாத்ரிசதி.

—:விநாயகர் துதி:—

புணரிசூ ழுலகி ஞளும் புகழுறும் பெரியோ ஞகிக்
குணமெலா மொருங்கே கூடும் குன்றுபோ லிருந்தோ னெங்கள்
அணையிலாக் கருணை கூறும் ஆணவ மகன்ற ஆசான்
உணருமாக் காதை கூற உம்பலே ரம்பன் காப்பே. (1)

—:சங்கர குரு ஸ்துதி:—

உலகதனிற் பலமதங்க ளுண்மையாக
ஓங்குநல தத்துவங்க ளின்மையாகக்
கலகமலி யந்நாளிற் கங்கைசூடும்
கண்ணுதலே அத்திரியின் மரபின்வந்த
திலகமென்க் காலடியில் தோன்றிப்பல்லோர்
தினமுநினை அத்துவித வித்தையிங்கு
இலகவரு மென்குலத்தா னுலகுக் காசான்.
இருதாளு மென்சிரத்தி லிருப்பதாமே. (2)

அரும்பதப்பொருள்:—

(1) புணரிசூழ்=கடல்சூழ்ந்த; அணையிலா=கரையில்லாத; உம்பல்=யானை; ஏரம்பன்=விநாயகன்;

(2) உண்மையாக=இருந்ததனுலும்; கலகமலி=கலகம்நிறைந்த கண்ணுதலே=சிவபிரானே; இலகவரும்=விளங்குமாறு; உலகுக்காசான்=ஜகத்குரு.

உ

॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥

ஸ்ரீ சங்கர குரு பரம்பரை.

அத்யாயம் 1 குருமகிமை

உலகெலாம் கடவுள் படைப்பு. அந்த ஸர்வக்ஞர் ஒருவரே எல்லோர்க்கும் தந்தை. எங்கும் நிறைந்து விளங்குகிற அவர் து படைப்பிலுள்ள ஜீவகோடிகளனைத்தும் ஒருவருக்கொருவர் ஸகோதராவர். ஸமபுத்தி ஒன்றுதான் மோக்ஷத்தையளிக்கக் கூடியது. அவன்வேறு நான்வேறு என் நினைப்பவன் மிருகங் களுக்குச் சமமென உபநிஷத்துகள் கூறுகின்றன. கண்களுக் குப் புலப்படுவனவெல்லாம் அக்கடவுளின் அம்சமாதலின், எத் தகைய ஜீவனிடத்தும் பேதபுத்தி வைத்தலாகாது. குடத்தி லுள்ளது கள்ளாயினும் கங்காதீர்த்தமாயினும் அதில் ப்ரதிபலிக் கிற சூரியன் ஒன்றேயன்றோ! ஆதலின் எல்லா சீவராசிகளும் நல்லதாயினும் பொல்லாதாயினும், கடவுளின் இருப்பிடமாம். இந்த தத்துவம் உணர்ந்தவரே பரமஹம்ஸர் "அஹம் ஸ:" 'நானே அக்கடவுள்" எனப் பொருள்படுகிற இத்தொடர் மொ ழியின் முதல் எழுத்தை விலக்கினால் ஹம்ஸா என்றாகிறது. எனி னும், ஸம்ஸாரம் என்ற நீரில் கலந்துள்ள ப்ருஹ்மமாகிய பாலைப் பிரித்துப் பருகும் இயல்புடையாரை ஹம்ஸர் எனச்சொல் வதும் பிழையாகாது. இதுதான் அத்வைதம்.

எல்லோரும் விரும்பக்கூடிய இவ்வித்தையைப் புகட்டிய வர் நமது சங்கரபகவத்பாதர்! இவரைப்புகழாதவர் இவ்வுல கிலுண்டோ! சுமார் 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் விளங்கிய இப்பரமபுருஷரைக் கண்ணாரக்கண்டு, அம்ருததாரை போன்ற உபன்யாஸங்களைச் செவிபாரக்கேட்டு ஆனந்திக்கும் பாக்கியம் பெற்றவர்கள் இவரைச் "சங்கரர் என்த்தகுதியாம்" எனக்

கொண்டாடினர். அன்னியமதத்தினரான பவுத்தரும், சமணரும், தத்துவமுணர்ந்து அத்வைதியாயினர். மேலும், காபாலிகர், லோகாயதர், நையாயிகர் முதலியபலரும் இம்மகானுடைய கொள்கையையே மேற்கொண்டனர். சாங்க்யரும் வைசேஷியரும் தங்களது சங்கைகளற்றுச் சங்கரரது கொள்கையை விசேஷமெனக் கொண்டாடினர். மதபபற்று என்ற மதங் கொண்டவர்களும், நினைத்தால சிரச்சேதம் செய்யக்கூடிய ஆற்றலுடையவர்களும், நாத்தழும்பேற நாஸ்திகம் பேசுபவர்களும், தான்பிடித்த முயலுக்கு இரண்டேகால் எனச்சாதிக்கக்கூடியவர்களுமான பலர் நமது சங்கரரைச் சார்ந்து தொண்டராயினர். இதுதானே, எம்மதததிலும எநதச்சித்தாந்தத்திலும் அதவைதமே மேலென ஸ்வதேசிகளும் விதேசிகளுமான பலர் இக்காலத்தும் புகழ்ந்து போற்றுகின்றனர். உலகிலுள்ள பற்பல மதத்தினர்களும் வெறுப்பிலலாமல் விருப்பம் அடையக்கூடிய ஸமரஸ பாவமுள்ள தத்துவங்களை யுள்ளடக்கியுள்ளது இவ்வதவைதம ஒன்றேயாம. இக்காரணம் பற்றியன்றோ இப்பெரியாரையும் இவர் பரம்பரையில் கீர்த்திவாய்ந்து விளங்குகின்ற பூஜ்யர்களையும் “ஜகத்குரு” என எல்லோரும் ஏத்துகின்றனர்!

திவ்யமங்களமூர்த்தியாய் அவதரித்து, அடியார்களின் மயக்கத்தைத்தெளியச்செய்து, இவர் விளங்கியகாலம் சிலவே. அச்சிறுகாலவளவில் இவர் செய்த லோகோபகாரங்கள் எண்ணிறந்தன! என்பதிற் சங்கையில்லை. நமது குருமூர்த்தியாகிய சங்கரர் தம்மைச் சார்ந்தாருக்குத் தரிசனம் தந்து அநுக்ரகித்தகாலம் முப்பத்திரண்டு ஆண்டுகள். 'தர்மார்த்த காமமோக்ஷங்களும், ருக்யஜுஸ்ஸாமாதர்வண வேதங்களும், ஸாலோக்ய ஸாமீப்ய ஸாரூப்யஸாயுஜ்யங்களும், உருக்கொண்டு வந்தனபோல் விளங்கியவர்களும பிரமனது நான்கு முகங்களோ எனக் கருதக்கூடியவர்களுமான நான்கு சிஷ்யர்களுடன் பாரத நாடு முழுதும் பாதசாரியாகவே ஸஞ்சாரம் செய்து, ஆங்காங்கு உபன்யாஸங்களாலும் அமாநுஷமான அற்புதச் செயல்களாலும் அத்வைதப்ரசாரம் செய்துள்ளார்கள். இவர்கள் எழுதி

யுள்ள க்ரந்தங்களைப் பார்த்தெழுதுவதற்கும் நமக்குப் பல்லாண்டுகள் செல்லும். மேலும், தமது சித்தாந்தம் என்றும் நிலைத்தோங்குமாறு நமது பரதநாட்டின் நான்கு திசைகளிலும் நான்கு மடங்களை ஸ்தாபித்து, தமது சிஷ்யர்கள் நால்வரில் ஒவ்வொருவரை ஒவ்வொரு மடத்திற்கு அதிபதியாக்கி, அவரவர் அத்வைத ப்ரசாரம் செய்யவேண்டிய ப்ராந்தங்களை "மடாம்நாயம்" என்ற நூலில் குறித்து, தக்க ஏற்பாடுகள் செய்தனர். கீர்த்திபெற்ற ஸப்த புரிகளிலும் முதன்மையாகக் கொண்டாடப்படுகிற காஞ்சியைத் தமது வாஸஸ்தானமாகக் கொண்டு அநுக்ரகித்தார்கள்.

மிகச்சிறிய காலத்தில் இப்பெரிய காரியத்தைச்செய்து, நம்நாட்டிலிருந்த மதச்சிக்கல்களைக் களைந்து, உபகரித்த இம்மகானைச் சாதாரண மனிதனாக எவ்வாறு மதிப்பது! "க்ஷேமத்தைச் செய்பவர்" எனப்பொருள்படுகிற சங்கரர்தாம் இவர் என்பதிற் சந்தேகம் உளதோ! மிகச்சிறியனும் அறிவீனனுமான நான் மஹான்களின் அனுக்கிரகத்தைப் பெறவேண்டுமென்கிற அவாவின்மேலிட்டால் குற்றங்களைந்து குணத்தைக் கொள்வது பெரியாரின் இயல்பெனத்துணிந்து, இவர்களுடைய திவ்யசரித்திரத்தையும், எல்லோராலும் நெடுநாளாய்க் கொண்டாடப்பட்டு விளங்குகின்ற இவர்களது பரம்பரையின் வ்ருத்தாந்தங்களையும் குறிக்கத்துணிந்துளேன். குற்றங்களைந்து குணத்தைக் கொள்வது பெரியாரின் இயல்பெனத்துணிந்துளேன்.

அத்தியாயம் 2.

தேசசரித்திரம். ஓர் ஆராய்ச்சி.

உலகிலுள்ள எந்நாட்டாரும் அடைந்துள்ள நாகரீகமும், பேசுகிற பாஷையும், மதக்கொள்கைகளும் நமது வேதங்களில் புனிதபூமியெனப் புகழப்பட்டுள்ள "ஸப்தஸிந்தவ" என்ற பஞ்சாப் மாகாணத்திலிருந்து பரவின. இவ்விஷயம், அவ்வத்தேசத்தவர்கள் பேசுகிற பாஷைகளாலும், அந்தந்த நாட்டாரின்

பழயவரலாறுகளாலும் தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆதிமனிதரின் நாகரீகம் தெரிய விரும்புவர், நமது வேதத்தை நாடவேண்டும். இவ்வேதமே உலகத்துக்கு ஆதி நூலென எல்லோரும் ஒப்புக்கொண்டுள்ளார். மேலும் நமது புனிதநாட்டின் வாலாறுகளனைத்தும், புராண இதிஹாஸங்களில் நன்கு விளக்கப்பட்டுளளன. கணக்கற்ற இத்தகைய உபகரணங்களிருந்தும் நமது தேசசரித்திரம் வரிசையாக எழுதப்படவில்லை என்ற குறை இக்காலத்துள்ள நம்மவர்களால் பெரிதும் உணரப்பட்டுள்ளது. நம்முன்னோர்களில் அறிவாளிகளான அந்தணர் உலகப்பற்றை முற்றிலும் துறந்தவர் ராஜ்யலோபத்தை மறந்தவர். இறந்து பிறவாப்பதவியைக் கருதினார்கள். தத்துவத்தைத் தேடிதேடி ஆராய்ச்சி செய்தார்கள். இப்புண்ய பூமியைப் பரிமளிக்கச் செய்த அப்புனிதர்கள் அடர்ந்த அடவியில் வசித்தனர் என்பதற்கு இவர்கள் அநுக்ரகித்துள்ள மொழிகளுக்கு "ஆரண்யகம்" என்ற பெயர் வாய்ந்திருப்பதே போதுமான சாக்ஷியாகும். இத்தகைய பெரிய அறிவாளிகள் தங்களது சரித்திரங்களைப் பாவஞ்செய்கிற புகழையும் வெறுத்தனர் போலும். மிகப்பழமையான வரலாறுகளை விடுத்து, சுமார் 800 வருஷங்களுக்கு முன் கவி சக்ரவர்த்தியாய் விளங்கிய கம்பருடைய காலத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். "கண்ணன் பிறப்பும் பிணுளில் துலங்கிற்று கம்பன் பிறப் பின்னந் தெரிந்தார்களில்லை முக்காலு மிது மெய்மையே" "பாரதகாலத்தில் பெருங்கொடையாளியாயும், சுத்த வீரனாகவும் விளங்கிய கர்ணனுடைய பிறப்பும், கண்ணபிரான் தூதுசென்ற காலத்தில் வெளியாயிற்று. ஆனால், கம்பனுடைய பிறப்பும் வளர்ப்பும் இன்னும் நன்கு தெரிந்தபாடில்லை" என, புலவர் புராணம் என்ற நூல் கூறுகின்றது. ஸமீபகாலத்தில் மகாகவியாய்க் க்யாதிபெற்றிருந்த இக்கவியின் வாலாறு இவ்வாறாயின், 2000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னிருந்தாரின் சரிதத்தைப் பற்றிக்கேட்கவும் வேண்டுமோ. உதாரணமாக ஆதி சங்கருடைய அவதாரகாலத்தை விசாரிக்கப்புகுந்தால் ஸ்ரீகாமகோடி மடத்தில் கி. மு. 508 என்றும், ஸ்ரீ ச்ருங்ககிரியில் கி. மு.

44 என்றும், அந்தந்த மடத்துப் பரம்பரையால் அறிகிறோம். காமகோடி கணக்கின்படி சங்கரர் சித்தியடைந்த காலத்தை அவதாரகாலமாக த்வாரகை பரம்பரை கூறுகின்றது. இக்காலத்துள்ள சரித்ர நிபுணர்கள் கி. பி. 808ஐ நமது ஆசார்யரின் காலமெனக் கூறத் துணிந்துவிட்டனர். சங்கருடன் இருந்ததாகக் கருதப்படுகிற ஆநந்தகிரி என்பவர், 800வருஷங்களுக்கு முன்னர் விளங்கிய ஸ்ரீ ராமாநுஜமத்வாச்சாரியார்களை ப்ரஸ்தாபிக்கின்றார். மேலும் கி. பி. 1200ல் க்யாதிபெற்றிருந்த பாணன், மயூரன், தண்டி, ஸ்ரீ ஹர்ஷன் முதலிய கவிகளை நமது சங்கரர் வென்று விருது பெற்றதாக ஸ்ரீ வித்யாரண்யர் கூறுகின்றார். ஸ்ரீ காமகோடி பீடம் 36வது ஸ்வாமிகளான அபிநவ சங்கரர் சரித்ரத்தை காச்மீர கவியாகிய வாக்பதிபட்டர் இயற்றியுள்ளார். சங்கரேந்த்ர விலாஸம் என்ற இந்நூல் ஒன்றே எல்லோரையும் மயங்கச் செய்ததுபோலத் தோன்றுகிறது. இந்த அபிநவ சங்கரேந்த்ராளுடைய சரித்திரங்களில் பல விஷயங்களை ஆதிஸ்வாமிகளுடையதாகப் புகுத்து விட்டனர். இதனைவேண்டுமென்று செய்ததாகக் கருதுவதற்கில்லை. ஏனெனில் நமது ஆதிகுருவின் பிறப்பிடம் தக்ஷிணதேசமாயினும் அவர்கள் ப்ரக்யாதி யடைந்ததெல்லாம் உத்தரதேசம். இவர்களுக்குப்பின் வந்த ஆசார்யர்களில் பெரும் பான்மையோரும் அவ்விடத்தில் கீர்த்திபெற்றனர். வேதாந்த க்ரந்தங்கள் எல்லோரும் விருப்புடன் ச்ரவணம் செய்யக் கூடியவனல்ல. மேலும் இந்நூல்கள் வடமொழியில் விவரிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. அந்தப்பாஷையை அறிந்திருந்தவர் மிகச்சிலரே. இதுகாரணம் பற்றியே நமது தமிழ் நூல்களில் ஆசார்ய பரம்பரையைப் பற்றி அதிகம் ப்ரஸ்தாபிக்கப் படவில்லை. ஆனால் இம்மகானுடைய அத்வைதம் மாத்திரம் எல்லோராலும் கையாளப்பட்டிருக்கின்றது, ஜைநம், பவுத்தம் முதலிய மதப்ரசாரங்களால் அத்வைத மதம் அக்காலத்தில் பலரால் விரும்பப் படவில்லை. வட நாட்டாருக்கும் நமக்கும் இக்காலம்போல இவ்வளவு அந்யோந்யபாவம் அக்காலத்தில் இல்லை. "வடதிசைப் பார்ப்பான்

தென்றிசைக் கேகில் நடையது கோணிப்புலையனுவான்'' என்று ஒரு த்ராவிட நூல் கூறுகின்றது. இம்மாதிரியான எண்ணிறந்த காரணங்களால் நமது தேசசரித்திரம் ஒருமைப்பாடில்லாமல் பலபடக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

இப்பால், இந்துதேசம் முழுதும் ஒன்றுயிற்று. பல பாஷைகளிலும் எழுதப்பட்ட நூல்கள் எல்லோரும் அறியக்கூடிய வாறு பலபாஷைகளிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. பூமியில் புதைபட்டிருந்த பழமையான நாணயங்களும், சிலா சாஸனங்களும் பண்டைச் சரிதங்களை விண்டுவிட்டன. நாலாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தொடங்கி நம நாட்டில் ஸஞ்சாரம் செய்தபல அன்னியாது வ்ருத்தாந்தங்களாலும் நமதுதேச சரிதம் விசதமாகின்றது. இப்புதிய உபகரணங்களைக் கொண்டு பல நிபுணர்கள் சரித்திர ஆராய்ச்சி செய்கின்றூர்கள்.

அத்தியாயம் 3

சங்கர பூர்வாசாரியார்:

அத்யாதம வித்தைக்கு ஆசிரியர்களைக் கூறுமிடத்து, சிவன், விஷ்ணு, பிரமன், வசிஷ்டர், சக்தி, பராசரர், வ்யாஸர், சுகர், கௌடபாதர், கோவிந்தர், சங்கரர் ஆகிய இவர்களை ப்ரஸ்தாபிப்பதுமுறை. இவ்வரிசையில்கௌடபாதர், கோவிந்தர் இந்த மகான்களிருவரும் நம் சங்கருடைய பரமகுருவாகவும், குருவாகவும் முறையே அமைகின்றனர். ஆசார்யரும் தமது நூல்களில் இவ்வாறே கூறிப் புகழ்ந்திருக்கின்றூர்கள். இவ்விரு பெரியாரின் சரித்ரம் நன்கு புலப்படவில்லையெனினும் தக்க ஆதாரங்களுடன் ராமபத்ரதீக்ஷிதர் இயற்றியுள்ள பதஞ்சலி விஜயத்தில் கூறியவாறு கூறுகின்றேன்.

பாணிநீயத்திற்கும், காத்யாயன் வார்த்திகத்துக்கும் லோகோபகாரமாக பாஷ்யம் இயற்றுவதற்கென் ஆதிசேஷாம்சமாகப் பதஞ்சலிமுனிவர் அவதரித்தனர். பாணினிமுனிவர்

அநுக்கிரஹித்த வ்யாகரணம் முதலாவது சூத்ரம் நடராஜாவின் கையிலுள்ள உடுக்கையின் சப்தமாதலின் அந்த நடராஜமூர்த்தத்தில் பேரன்பு வாய்ந்தவர். சிதம்பர க்ஷேத்ரத்தில் வசித்ததாகக் கூறப்படுகின்றனர். இவ்வடியாரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கிச் சிவபிரான் நடனம் செய்ததாகப் புராணங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. "உலகில் பாம்பாட்டிகள் பாம்பை ஆட்டிவைப்பதுண்டு, இந்தச் சிதம்பரக்ஷேத்ரத்தில் ஒரு பாம்பு பாம்பாட்டியை ஆட்டிவைத்த புதுமையைக் கண்டேன்', எனப் பதஞ்சலிக்கு நடனம் செய்த விஷயத்தை ஒரு கவி வியந்து கூறுகின்றார். இவர் தமது சுயரூபந்தரித்து ஆயிரம் முகங்களோடு கணக்கற்ற சீடர்களுக்குத் தாமியற்றியருளிய மகாபாஷ்யத்தைப் பாடஞ்சொல்வது வழக்கம். இவ்வாறாக ஒருநாள், ஏககாலத்தில் பலருக்குப் பாடம் சொல்லும் வித்தையை அறியவிரும்பிய சிஷ்யர்களில் ஒருவன் இப்பதஞ்சலிமுனிவர் தன்னை மறைத்திருந்த திரையைத் தூக்கிப்பார்க்க, அவரது முகத்தினின்று வெளிப்போந்த விஷஜ்வாலையால் எல்லோரும் சாம்பலாயினர். இதனைக் கண்ணுற்ற முனிவர் துக்கமுற்றிருக்குங்கால், ஆசிரியரது அநுமதியின்றி வெளியே சென்றிருந்த சீஷனொருவன் எதிரில் வந்து, தன்னை மன்னிக்குமாறு விண்ணப்பித்து நின்றான். தன்னிடம் கூறாது வெளிச்சென்ற சீடனிடம் சீற்றங்கொண்ட முனிவர் அவனை "பிரமரக்ஷஸ் ஆகக்கடவாய்" எனச்சபித்தனர். சாபமேற்று வருந்தி மன்னிப்பு வேண்டி நின்ற சிஷயனுக்கு, அவன் கற்றுணர்ந்த மகாபாஷ்யமனைத்தையும் தக்கவனான வேறு ஒருவனுக்கு உபதேசித்த பிறகு சாபவிமோசனம் ஆம் எனக்கட்டளையிட்டனர். அவ்வாறே பிர்மரக்ஷஸான சிஷ்யன் உச்சினி நகரைச் சார்ந்துள்ள கானகத்தே ஓர் ஆலமரத்தில் தங்கி, அவ்வழியே செல்வாரை வ்யாகர்ண பரீக்ஷை செய்வதும் விடையளிக்கவியலாதாரை விழுங்குவதுமாகக் காலங்கழித்தான். இவ்வாறிருக்க ஓர் சமயம் சந்திரன் என்ற ஓர் அந்தணச்சிறுவன் அவ்வழியே சென்றான். இவனைச் சந்த்ரகுப்தன் எனவும் சிலர் கூறுகின்றனர். இவன்,

பிரமராக்ஷஸன் வினவிய வினாக்களுக்குத் தக்கவிடை பகர்ந்தான். தனக்குச்சாபவிமோசனம் ஆகுந்தருணத்தை உணர்ந்த அந்த ரக்ஷஸ் மகாபாஷ்யமனைத்தையும் பதஞ்சலி முனிவர் கூறியவாறு கூற, சந்திரனும் அதுநின்ற ஆலமரத்தின் இலைகளைப் பறித்து முட்களால் குறித்துக்கொண்டான். தனது குருவாகிய பிரமரக்ஷஸ் நெடுநாள் தங்கிய மரத்தின் இலைகளைப் புனிதமாக மதித்தான் போலும். சாபவிமோசனம் பெற்ற பிரம ராக்ஷஸன் பழைய மனித உருவத்துடன் புண்ய ஸ்தல யாத்திரைசெய்து வருகையில் சுகப்ரும்மரிஷியைத்தரிசித்து அவரால் ஸந்யாஸம் பெற்று விளங்கினார். பிறகு இமயமலைக்குச் சென்று ப்ராவ்ருதி என்ற காச்மீர தேசத்துத் தக்ஷசிலாவேந்தனால் போஷிக்கப்பட்டு அங்கு நெடுநாள் வசித்தனர். இவர்தான் நமது ஆசார்யரின் பரமகுருவாகிய கௌடபாதர். இந்த விருத்தாந்தம் கௌடபாதோல்லாஸம் என்ற நூலில் காணப்படுவதாக ஆத்மபோதர் கூறுகின்றார். மாண்டூக்ய காரிகையும், சாங்கிய காரிகைக்கும் உத்தரகீதைக்கும் வ்யாக்யானங்களும், இந்த மகானான கௌடபாதாசாரியார் அருளியிருக்கிறார்கள்.

பாணினீய வ்யாகரண மகாபாஷ்யம் கற்றுச்சென்ற சந்திரன் உச்சினிநகரம் செல்லுகையில் ஒருசூத்ரஸ்திரீயையும், பிறகு வைச்ய, க்ஷத்ரிய, பிராமண ஸ்திரீகள் மூவரையும் மணந்து கொண்டார். இவர்களிடம் முறையே, பர்த்ருஹரி, பட்டி, விக்ரமன், வரருசி என்ற நான்கு புதல்வர்களைப்பெற்று அவர்கட்கு மகாபாஷ்யத்தைப் போதித்துச் சுகமே வாழ்ந்தனர் காலம் செல்லச் செல்ல உலகப்பற்றை வெறுத்துத் தமக்குப் பாஷ்யம் போதித்த கௌடபாதரையணுகி அவரிடம்உபதேசம்பெற்றுத் துறவியானார். பிறகு மகாபாஷ்யத்தைக் காச்மீரம் முதலிய பல நாடுகளிலும் ப்ரவசனம் செய்து கொண்டு நருமதை யாற்றங்கரையில் ரமணீயமான ஒரு பர்ணசாலை யமைத்து ஆங்கு தவம் புரிந்தனர். இவர்தான் நமது ஆசார்யரின் குருவாகிய கோவிந்தபகவத்பாதர்.

அத்யாயம் 1.

ஸ்ரீ சங்கரஅவதார காலம்

இம்மகானுடைய ஜீவ்யசரித்ரம் பற்பலபுராணங்களாலும், கவிகளாலும், விஸ்தாரமாக விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. தமிழ் பாஷை முதலிய எண்ணிறந்த பாஷைகளில் எழுதியுள்ள சங்கர விஜயங்கள் நம் நாடெங்ஙனும் உலவுகின்றன. விதேசவாசிகளான பலர் இப்பரமபுருஷரின் வரலாறுகளை நன்கு ஆராய்ச்சி செய்து ப்ரசுரம் செய்துளார். ஆதலின், இவர்கள் விளங்கிய காலத்தையும், சிஷ்யகர்ளின் ப்ரபாவத்தையும், நியமனம் செய்துள்ள மடங்களையும், அநுக்ரகித்த நூல்களையும் பற்றிச் சுருங்கக் கூறி, இப்பெரியாரின் ப்ரதிநிதிகளாய் ப்ரக்யாதி பெற்றோங்குகிற நமது ஆசார்யர் வரையிலுள்ள பரம்பரையின் விவரணத்தை விஸ்தாரமாக எழுதுவது அடியேனது நோக்கமாதலின் இப்பால் ஆதிசங்கராது அவதாரகாலத்தைப்பற்றிச் சிறிது கூறுவாம்.

நமது சங்கரபகவத் பூஜ்யர்களுடைய அவதாரகாலத்தை நிர்ணயம் செய்வதற்கு வாயு, பாகவத விஷ்ணுபுராணங்களும் ஆதி முதல், கி-பி-1128 ல் காச்மீர வேந்தனாக அமர்ந்த ஜயஸிங்கன் காலம் வரையில் பற்பல ஆதாரங்களுடன் கல்கணர் என்ற கவி எழுதியுள்ள "ராஜதரங்கிணீ" என்ற க்ரந்தமும், ஸ்ரீ காமகோடிபீடாதிபர்களின் பரமபரையில் 58-வது ஸ்வாமிகளான அத்வயாத்ம ப்ரகாசருடைய ஆப்தசிஷ்யராகிய ஆத்மபோதர் எழுதியுள்ள "மகரந்தம்" என்ற வ்யாக்யானத்துடன் இணைக்கப்பெற்றதும், 55-வது ஸ்வாமிகளின் சிஷ்யரான ஸதாசிவ ப்ரும்மேந்த்ரர் அநுக்ரகித்ததுமான குருரத்நமாலை என்ற நூலும் ஆதாரமாக உள்ளன.

நமது ப்ராசீனமான சரித்ர ஆராய்ச்சிக்கு ஸர்வஸாதாரணமாய் எல்லோரும் அங்கீகரிக்கக் கூடிய காலம் கி-மு-326 இந்தக்காலத்தில் தான் சந்த்ரகுப்த மௌர்யனும் சாணக்யனும் விளங்கினார்கள். நமது புராணங்களை உற்றுநோக்கின் மௌர்ய சக்ரவர்த்திகள் மகத நாட்டை வாசஸ்தானமாகக்

கொண்டு, 137 வருஷங்கள் பாடலீபுரத்தில் ஆண்டதாகப் புலப்படுகின்றது. ஆகவே, இவ்வம்சாவளியில் கடைசிவேந்தனான பிருகதத்வன் என்பான் கி-மு-189 ல் ராஜ்யாதிகாரத்தை இழந்திருக்கவேண்டும். பிருகத்ரதன் எனவும் கூறப்படுகிற இம்மன்னன்நியாயவிரோதமாகப்பரிபாலனம்செய்துவந்தான். இதனைச்சகியாத புஷ்யமித்ரன் என்ற சேனைத்தலைவன் இவனைத் தனியே அழைத்துப்போய் வஞ்சகமாகக்கொன்றபிறகு,தானே வேந்தனெனச் சிங்காதனமேறியதாகச் சரித்ரங்கள் கூறுகின்றன. இந்தப் புஷ்யமித்திரன் நமது புராணங்களிலும், காவ்ய நாடகங்களிலும் பெரிதும் கொண்டாடப் பட்டவன். மினிந்தன் என்ற ஒரு கிரேக்க வீரன் பெரும் படையோடு நமது நாட்டில் நுழைந்து பாடலீபுரம் வரையில் வென்று ஜயக்கொடி நாட்டினன். இச்சம்பவம் கி-மு- 156—153 ல் நிகழ்ந்தது. இவ்விதேசவீரனைப் போரில் முறியடித்து வெருட்டியவன் இந்த புஷ்யமித்ரன். இவ்விஷயம் ஏழாவது நூற்றாண்டில் இருந்த பாணபட்டனாலும், 'மாளவிகாக்நிமித்ரம்' என்ற நாடகத்தில் காளிதாசனாலும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. மினிந்தனை வென்ற இவ்வேந்தன் அவ்வெற்றியை விளக்கவென ஓர் அச்வமேதம் செய்தனன். அந்த யாகசாலையில், பதஞ்சலி முனிவர் வீற்றிருந்தவிஷயம் பாணினீய மகாபாஷ்யத்தால் தெள்ளிதெனப் புலப்படுகின்றது.

புஷ்யமித்ரன் கி-மு-149 ல் இறந்தான். இவன் ராஜ்ய பரிபாலனம் செய்த நாற்பது வருஷகாலத்தில் பதஞ்சலிமுனிவரும் இவரது சிஷ்யரான கௌடபாதரும் இருந்திருத்தல் வேண்டும். கௌடபாதரின் மாணாக்கரான சந்திரன் க்ஷத்ரியஸ்திரீயிடம் அடைந்த புத்திரனான விக்ரமன் சகமொன்று கி-மு-56 முதல் உத்தரதேசத்தில் வழங்கிவருகிற விஷயம் இவ்வாராய்ச்சிக்கு ஒருவாறு பொருந்துகிறது. கி-பி-375 ல் ராஜ்யம் வகிக்கத் தொடங்கிய சகாரி விக்ரமாதித்யன் காலத்திற்கு 358 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் ஒரு விக்ரமன் விளங்கியதாக ராஜதரங்கிணீ கூறுகின்றது. இக்கணக்கின்படியும் கி-பி-17ம் ஆண்டில் ஒருவிக்ரமன் ஏற்படுகின்றான். ஆகையால், பூர்

வாச்ரமத்தில் சந்திரன் என்றழைக்கப்பட்ட நமது சங்கருடைய குருவாகிய கோவிந்த பகவத்பாதர் கி-பி-முதல் நூற்றூண்டில் இருந்திருத்தல் வேண்டும்.

புஷ்யமித்ரன் காலகதியடைந்த பிறகு அவனது வம்சத்தில் கடைசியரசனுன தேவபூதி என்பவன் அமாத்யர்களில் ஒருவனுன வாசுதேவனுல் கொல்லப்பட்டான். இவ்வாறு கி-மு-72 முதல் கணவாயனம் என்ற ஒரு வம்சம் மகததேசத்தை ஆளத்தலைப்பட்டது. இந்தப் பரம்பரையின் அந்திமனுன வேந்தனுகிய சுசர்மன் என்பவனைச் சிந்துகன் என்றழைக்கப்பட்ட ஓர் ஆந்திரப்படைவீரன் வென்று ராஜ்யபாரம் வகித்தான். இவ்வாந்திரவம்சத்தில் ஹாலன் என்ற ஓர் அரசன் மறநெறி வழுவாமல் அரசு செலுத்தி வந்தனன். காசியிலிருந்து திக்விஜயம் செய்யக்கிளம்பிய நமது ஆதிசங்கரர் அங்கு செல்லவேண்டியது அவசியமில்லையெனக் கருதி ஜைநம் பௌத்தம் முதலியன அதிகமாகக் கொண்டாடப்பட்டு வந்த மேற்கு திசையை நோக்கிச் சென்றதாக குருரத்நமாலை கூறுகிறது. இந்த ஹாலன் கி-பி-69 ம் ஆண்டில் விளங்கியதாக ப்ராசீன சரித்ர ஆராய்ச்சியால் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. நமது ஆசார்யர் கி-பி-முதல் நூற்றூண்டில் விளங்கியதாகக் கொள்வதற்கு இதனை ஓர் ஆதாரமாகக்கூறலாம்.

ஸ்ரீ சங்கரருடைய குருநாதராகிய கோவிந்தயதீந்தரர் முன்னர் கூறியபடி சந்திரர் என்றழைக்கப்பட்ட பூர்வாச்ரம காலத்தில் பாணினீய மகாபாஷ்யத்தை முதன்முதல் காச்மீர தேசத்தில் பரவச்செய்தபொழுது அபிமன்யு என்ற அரசன் அந்நாட்டை ஆண்டுவந்ததாக ராஜதரங்கிணியில் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்த ராஜன் கி. பி. 40 ஆண்டில் ராஜ்யம் வகித்ததாக ப்ராசீன நாணய ஆராய்ச்சியால் தற்போது நிர்ணயித்திருக்கிறுர்கள். நம் ஆசாரியரது காலவரைக்கு இதுவும் ஓர் ஆதாரமாகக்கூடும்.

ஸ்ரீ காமகோடி பீடாதிபர்களின் பரம்பரையில் ஆதிசங்கரர் காலம் கி. மு. 508ல் துவக்கி 12வது வித்யாகனர் கால

மாகிய கி. பி. 317 வரையில் உள்ள ஸ்வாமிகள் பதின்மூவருக்கும் சராசரி 63 ஆண்டுகளும் கி. பி. 1908ல் ஸித்தி பெற்ற அறுவது சந்த்ரசேகரேந்த்ரர் வரையிலுள்ள ஸ்வாமிகள் ஐம்பத்து மூவருக்கும் சராசரி 30 ஆண்டுகளும் கிடைக்கின்றன மேலும் வித்யாகனஸ்வாமிகள் காலம் வரையில் கலியுகாதி ஆண்டுகளும் பிறகு சாலிசக வருஷங்களும், வம்சாவளியினால் குறித்திருக்கக் காண்கின்றோம். பீடாதிபத்யம் பெற்றபிறகு ஜீவ காலத்தைக் காட்டுகிற மேற்குறித்த சராசரி 30 வருஷங்கள் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடியனவேயாகும். இவ்வாறே வித்யாகனருக்கு முந்திய ஸ்வாமிகளுக்கும் கணக்கிட்டால் நமது ஆதி ஸ்வாமிகளின் காலம்முன்னர் ஆதாரமாகக் கூறியவாறு பொருந்துகின்றது.

மேலேகுறித்துள்ள சிற்சில ஆதாரங்களால் ஆதிசங்கரரின் காலம் கி. பி. முதல் நூற்றாண்டில் ஏற்படக் கூடியதாயிருக்க கி. பி. எட்டாவது நூற்றாண்டை அம்மகானுடைய காலமாகக் கூறுவது முற்றிலும் பொருந்தாது ஸ்ரீ காமகோடி மடத்தின் பரம்பரையைக்கொண்டு இவ்விஷயததை நன்கு நிரூபிக்கலாம் ஆதிமுதல் கி. பி. 317ல் விளங்கிய வித்யாகனஸ்வாமிகள் வரையில் கலியுகாதி வருஷங்களும், பிறகு நாளது வரையில் சாலிசகவருஷங்களும் காமகோடி வம்சாவளியில் குறித்துள்ளதாய் முன்னமே சுட்டிக் காட்டியுள்ளோம் இவ்வாறு சகவருஷக்கணக்கு ஏற்பட்ட வித்யாகனர்காலம் தொடங்கி ஸ்ரீ காஞ்சீமடத்தில் கீர்த்தி வாய்ந்து விளங்கியவர்களின் சரித்ரம் தற்கால ஆராய்ச்சிக்கு நன்கு பொருந்துகின்றது. உதாரணமாக 18 வது ஸ்வாமிகளான மூகசங்கரர் கி. பி. 398—437ல் காச்மீரப்ராந்தங்களில், அத்வைதப்ரசாரம் செய்து அநுக்கிரகித்தார்கள். இரண்டாவது சந்த்ரகுப்தன் எனக் கூறப்படுகிற சகாரிவிக்ரமன் 375—413ல் ராஜ்ய பாரம் வகித்தான். இந்தக் கால வரையில் மாத்ருகுப்தன் என்ற ஒரு அந்தணச் சிறுவன் சகாரீ விக்ரமாதித்யனால் காச்மீர வேந்தனாக அமர்த்தப்பட்டதும், இவன் கர்வத்தை அடக்குவதற்காக மூகசங்கரர் குதிரைப்பாகனையும் யானைமாவுத்தனையும் கவிகளாகக் கடாக்ஷித்

தும், சர்வமடங்கிய மாத்ருகுப்தன் சங்கரரைப்பணிந்து, ப்ரவரசேனன் என்ற ராஜகுமாரனிடம் ராஜ்யபாரத்தை ஒப்புவித்துத் துறவியானதும், மூகசங்கராருடைய திவ்ய சரித்திரத்தை எழுதுங்கால் விளக்குவோம். தேசசரித்ரத்திற்குப் பொருந்துகிற இம்மாதிரியான எண்ணிறந்த விஷயங்கள் காமகோடி பாம்பரையில் காணக்கிடைக்கின்றன.

ஸம்க்ஷேபசாரீரகம், ஸர்வக்ஞவிலாஸம், பதகசதகம், நைஷ்கர்ம்யசித்தி சந்த்ரிகை, முதலிய பற்பல நூலாசிரியர்களும், காஞ்சிகாயாரோகணர் ஆலயத்தில் லிங்கரூபியாய் மறைந்தவர்களும், அகஸ்த்யரைத் தரிசித்துப்பஞ்சதசாக்ஷரீமந்திர உபதேசம் பெற்றவர்களும் தங்கப்பல்லக்கில் திக்விஜய யாத்திரை செய்து தினந்தோறும் ஆயிரம் அந்தணர்களை உண்பித்தவர்களும், சார்வாக நாஸ்திகனான தர்தீவி என்றவனைவென்று, சிலகாலம் காச்மீர தேசத்தைப் பரிபாலனம் செய்தவர்களும், ஆஸேது இமாசலம் உள்ள எல்லோராலும் கொண்டாடப்பட்டவர்களுமான மடாதிபதிகளில் பதினெழுவர் ஐந்தாவது நூற்றுண்டுக்கு முன்னமேயே ஸ்ரீ காமகோடி பீடத்தில் விளங்கி அநுக்ரகித்த விஷயம் பின் எழுதப்போகிற பரம்பரையின் விவரணங்களால் நன்கு விளங்கும்.

இவ்வாறிருக்க, கி. பி. எட்டாவது நூற்றுண்டில் ஆதி சங்கரர் அத்வைத சித்தாந்தம் செய்து விளங்கியதாகக் கூறுவது முற்றிலும் தவறு. மேலும், மேலே எழுதப்பட்டுள்ள பற்பல ஆதாரங்களால், கி. மு. 508ஐ அப்பெரியாரின் காலமாகக் கொள்வதும் இயலாது. ஆகவின், ஆதிசங்கராசாரியஸ்வாமிகள் கி. பி. முதல் நூற்றுண்டின் பிற்பகுதியில் அவதரித்து, அத்வைத ஸ்தாபனம் செய்து அநுக்ரகித்ததாகக் கொண்டு அவதார காலம் என்ற விஷயத்தை இதனோடு நிறுத்தி, சங்கர சரித்ரத்தைச் சிறிது கூறுவாம்.

அத்தியாயம் 5.

ஸ்ரீ சங்கரவிஜயம்.

கடவுளால் கடாக்ஷிக்கப்பெற்றது எனவும், அநாதியென வும் புகழப்பட்ட வைதிகமார்க்கம் வழுவிற்று. சமணர், பவுத்தர் நாஸ்திகர் முதலிய எண்ணிறந்த மதத்தினர் நாடெங்கும் பரவி னர். கலியின்கொடுமை கடுமையாயிற்று. காபாலிகரும், சாக் தேயரும் நரபலிமுதலியன கொடுத்து ஆராதிப்பதில் கருத்தா யிருந்தனர். தர்மம் குன்றி அதர்மம் ஓங்கிற்று. இக்காலத்தில் ஸர்வஜீவ தயாபரரான பரமாத்மாவின் அம்சமாய் ஒருமகான் தோன்றுவது அவசியமல்லவா. இவ்வாறு ஸம்பவிக்குமெனக் கண்ணபிரானும் பார்த்தனுக்குபதேசித்தது உண்மையன்றோ! சங்கரர் அவதரித்தார். மனோவாக்குக் கெட்டாத பரம்பொ ருளையும், வினைப்பயனால் மயக்கமுற்றுத்தியங்கும் ஜீவகோடி கள் உய்யும் உபாயத்தையும் தெளிவுற விளக்கி, தர்மதகண் டனம் செய்து, உலகுக்கே பொதுவாக எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய அத்வைத மார்க்கத்தை ஸ்தாபித்தார்.

இம்மகான் அவதரித்த ஸ்தலம், காலடி என்னுமூர். இஃது கொச்சி சோரனூர் இருப்புப்பாதையில் ஆள்வாய் என்ற க்ரா மத்திற்கு ஆறுமைல் கிழக்கிலுள்ளது. "ஸப்தவ்யாஹ்ருதி" என்ற மகாமந்திரத்தையுண்டாக்கிய முனிவர் எழுவரில் தலை மை பெற்றவரும், யோகியாகிய தத்தாத்ரேயரின் தந்தையும், ரிஷிச்ரேஷ்டருமான அத்ரியின் வம்சத்தில் ஆதிசங்கரர் தோ ன்றினார். வித்யாதிராஜர் என்பவரும், சிவகுரு என்பவரும் முறையே பாட்டனும் தந்தையுமாகக் கொண்டனர். பாக்ய வதியான இவரது அன்னையின் திருநாமம் ஆர்யாம்பாள். இவ ரது தந்தை மூன்றாவது வயதில் பரலோகம் சென்றதாகச் சில ரும் ஐந்தாவது வயதில் ஐயனடி சார்ந்ததாகச் சிலரும் கூறு கின்றனர். காமகோடி பீடம் 36வது ஸ்வாமிகளான அபிநவ சங்கரருடைய சரித்திரத்தை வாக்பதிபட்டர் எழுதியுள்ளார் எனவும், சங்கரவிஜயக்காரர் முதலிய பலரையும் இந்நூல், ஆதி சங்கரரைப்பற்றியது என மயக்குவித்தது எனவும், முன்னரே

கூறியுள்ளோம். இவரது தந்தை இவர் பிறக்குமுன்னரே முக்திபெற்றனர். இவ்வாலாற்றையும், ஆதிசங்கரர்சரிதையில்புகுத்துக்கூறுபவரும் உளர். எது எவ்வாறாயினும், நமது ஆதிகுரு அதிவாலிபத்தில் அருமைத்தந்தையை இழந்தனர் என்பது விசதமாகின்றது. உபநயனம் ஐந்தாம் ஆண்டில் நிறைவேறவே எட்டாமாண்டில் ஸர்வக்ஞர் ஆயினர். குருகுலவாஸம் செய்யும் பொழுது ஒரு ஏழையின் வீட்டினுள் பிக்ஷாடனத்திற்குச் செல்ல, அவள் ஒரு நெல்லிக்கனியைக் கொடுத்தனள். அதை ஆனந்தமாக ஏற்றுக்கொண்ட நமது குருநாதர் அவ்வில்லத்தினில் பொன்மயமான நெல்லிக்கனியைக் கொட்டுமாறு "கனகதாராஸ்தவம்" என்ற துதியால் திருமடந்தையை வேண்ட, அவ்வம்மையும் அவ்வாறே பொன்மாரி பொழிவித்து அவ்வில்லத்தைக் கொழிக்கச் செய்தனள். பிறகு சங்கரர் சூர்ணிப்புழை என்ற நதியில் மூழ்குங்கால் முதலையால் பிடிக்கப்பட்டு, அன்னையை வேண்டி ஸந்யாஸம் பெற்று ஸத்குருவை நாடிப் புறப்பட்டனர்.

நாடு நகரங்களைக் கடந்து, நர்மதாதீரமடைந்து கோவிந்த பகவத்பாதரையணுகி வந்தனம் செய்து நிற்க, அவர் இவரை யாரென வினவினர். சங்கரர், வேதாந்தபரமான "தசச்லோகி" என்றழைக்கப்படுகிற பத்து சுலோகங்களால் தன்னை இன்னாரென அறிவித்து வணங்கினின்றார். "தத்துவமனைத்தினையும் உள்ளடக்கியுள்ள விஷயங்களையெல்லாம் சூத்ரங்களால் (கயிறுகளால்) கட்டிய வ்யாஸரைப் புகழ்வது என்னே! இத்தகைய உபகரணமேயில்லாமல் அனைத்தினையும் கட்டுவித்து தசச்லோகியில் புகுத்திய சங்கரர் ஒருவரே புகழத்தக்கவர்" என மேற்குறித்த ச்லோகங்களின் உரையாசிரியராகிய மதுசூதனஸரஸ்வதி என்பார் கூறுகின்றார். இதனைச் செவியுற்ற, கோவிந்த யதீந்த்ரர் திகைப்புற்று சங்கரரைச் சங்கரரேயெனத் தேர்ந்தாராயினும் உலகவழக்கத்திற்கு ஒப்ப நமது குருநாதற்கு உபதேசம் செய்தனர். உபதேசங்களை ஏற்றபின் ஆசிரியரிடம் விடைபெற்று, புலவர் நிறைந்து விளங்கிய புண்யக்ஷேத்ரமாகிய காசிக்குச் சென்றனர்.

வருணை, அஸி என்ற நதிகளின் மத்தியில் இருப்பதால் "வாராணஸி" எனப்பெயர் பெற்றதும், வேதங்களால் புகழப்பட்ட கங்கையாற்றின் தீரத்திலுள்ளதும், புண்யபூமியுமான காசியொன்றே இப்பரதநாட்டில் பெரிய ஸ்தலம். மிகப்புராதன காலந்தொட்டு இன்றுவரையில், இந்த ஸ்தலம் நன்கு பாராட்டப்படுவதை நாம் கூறவும் வேண்டுமோ. நமது பெரியாரான சங்கரர் இங்கு சிலகாலம் தங்கினர்.

"த்வாபரயுகங்கள் தோறும் வ்யாஸராகவும், மனுவாகவும் அவதரித்து லோகோபகாரம் செய்வீர்களாக" எனச் சிவபிரான் திருமாலுக்கும் பிரமற்கும் கட்டளையிட்டதாகச் சங்கர ஸம்ஹிதை ஸம்பவகாண்டத்திற் காண்கின்றோம். இவ்வாறே பல வ்யாஸர்கள் தோன்றி மறைந்திருத்தல்வேண்டும். இத்தகைய மகான்களில் ஒருவர் 545 ஸூத்ரங்களாலாகிய உத்தர மீமாம்ஸா எனவும், ப்ரும்மஸூத்ரம எனவும், வேதாந்தஸூத்ரம் எனவும் சொல்லப்படுகிற நூலைத் திருவாய்மலர்ந்தருளினர். இவ்வுத்தர மீமாம்ஸையும், கண்ணபிரான் விஜயனுக்கு உபதேசித்த கீதையும், ஈச, கேன, கட, ப்ரச்ன, முண்டக, மாண்டுக்ய, ஐதரேய, தைத்திரீய, சாந்தோக்ய, பிருகதாரண்யங்களான பத்து உபநிடதங்களும் சேர்ந்து ப்ரஸ்தானத்ரயம் எனப்பெயர்பெறும். இவைகட்குச் சங்கரர் பாஷ்யங்கள் எழுதிப் பண்டிதபாமரர் உணருமாறு விளக்கியுள்ளார். ப்ரும்ம ஸூத்ரபாஷ்யத்தை வ்யாஸமுனிவர் கேட்டு ஒப்புக்கொண்டதாகச் சங்கர விஜயங்கள் கூறுகின்றன. 4 அத்யாயங்களும், 16 பாதங்களும், 181 அதிகாரணங்களும், 545 ஸூத்ரங்களும் கொண்ட இவ்வேதாந்த நூலுக்கு 800 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் விளங்கிய ஸ்ரீராமாநுஜ, மத்வ ஆசார்யர்கள் வ்யாக்யானம் செய்திருக்கின்றனர். இதில் ஸ்ரீராமாநுஜபாஷ்யம் 21வது ஸூத்ரவிவரணத்தை வாசிக்குமாறு ஸரஸ்வதீதேவி கட்டளையிட்டனள் என்றும், அவ்வாறு படிக்கக்கேட்டு ஆனந்தித்த வாணி "ஸ்ரீபாஷ்யம்" என்று ராமாநுஜபாஷ்யத்துக்குப் பெயர் இட்டனள் என்றும் கூறப்படுகின்றது. மேலும் மத்வாசாரியர் தாமியற்றிய பாஷ்யத்துடன் இமயமலைக்குச் சென்று அங்கு வ்யாஸரைச்

சந்தித்துத் தமது பாஷ்யத்தைப் படித்தனர் எனவும், அதில் அடங்கியுள்ள பொருளனைத்தும், தமது அபிப்ராயமென அம் முனிவர் ஒப்புக்கொண்டனர் எனவும் சொல்லப்படுகின்றது.

வியாஸமுனிவர் கூறிய பாரதத்தைக்கேட்டுஆநந்த முற்ற பரிக்ஷித்துக்கும், மகாபத்மநந்தன் என்ற வேந்தனுக்கும் உள்ள வருஷபேதம் 1015 என விஷ்ணுபுராணம் கூறுகின்றது. மகா பத்மநந்தனுக்குப் பிறகு, நவநந்தர்கள், பிறகு சந்திரகுப்த மௌர்யன். இவனது காலம் கி மு 326 என முன்னமேகூறி யுள்ளோம். நந்தர்களுக்கு 100 ஆண்டுகள் வைத்துக்கொண் டால் கி மு 1441 பரிக்ஷித்தின் காலமாகின்றது. ஆகவே இன்றைக்கு 3365 வருஷங்களுக்கு முன்னர் வியாஸமுனிவர் விளங்கியதாகக் கொள்ளலாம்.

வேதங்களைத் தொகுத்த இம்முனிவார் தைத்தரீய ஸம்ஹி தையில் க்ருத்திகை நக்ஷத்திரத்தைத் துவக்குகின்றார். இந்த நக்ஷத்திரத்தில் சூரியன் நின்றகாலத்தில் உலகெலாம் இராப் பகல்சமநேரமாயுள்ள விஷுபுண்யகாலமாய் இருந்திருத்தல் வேண்டும். இப்பால் அப்புண்யகாலம் உத்திரட்டாதி இரண் டாம்பாதத்தில் ரவி நுழையுங்காலத்தில் ஏற்படுகின்றது. இவ் வாறு மாறுபடுவதை அயனகதி என வானசாஸ்த்ரங்கள் வற் புறுத்துகின்றன. இவ்வயனகதியின்படி கணக்கிட்டாலும்முற் கூறியுள்ளவண்ணமே வ்யாஸாதுகாலம் இயைகின்றது.

மேற்குறித்த 3365 ஆண்டுகளுக்கு முன்னமேயும் நமது சங்கரர்காலமாகிய 1900 ஆண்டுகளுக்கும், மத்வர் காலமாகிய 800 ஆண்டுகளுக்கும் முன்னமேயும், வயாஸர் தரிசனம் அளித ததாக ஏற்படுகின்றது. இதனால், சிரஞ்ஜீவியான இம்முனிவர் சங்கரராமாநுஜ மத்வர்போன்ற பெரியாருக்கு மாத்திரம் தரி சனம் அளித்து இன்றும் சரீரியாகவே இருப்பதாகக்கொள்ள வேண்டும். ப்ரும்ம சூத்ரங்களுக்கு மேற்குறித்த மூன்று பாஷ்யங்கள் தவிர, நீலகண்டசிவாசாரியாரால் இயற்றப்பெற்ற "சிவாத்வைதசைவபாஷ்யம்" ஒன்று உண்டு.

"வேதமுடனாகம புராணமிதி காசமுதல்
வேறுமுள கலைகளெல்லாம்
மிக்காக வத்துவித துவிதமார்க் கத்தையே
விரிவா யெடுத் துரைக்கும்
ஓதரிய துவிதமே அத்துவித ஞானத்தை
உண்டுபணு ஞான மாகும்"

எனத் தாயுமானவர் கூறியவண்ணம் எந்தமதபேதமும் அந்தத்தில் அத்வைதமாகும். கடவுள் எங்கும் நிறைந்திருத்தலால் அன்யஇம்சை கடவுளை இம்சித்தலாகும். தர்மங்களில் மேலானது யாதெனில் அகிம்சையேயாம். இஃது அத்வைதத்தின் முதிர்ந்தபொருள். காசிக்கும் கிழக்கிலுள்ள மகததேசத்தை ஹாலன் என்ற சீலனான வேந்தன் ஆண்டு வருதலால் விதிக் ஜயயாத்திரைக்குக் கிளம்பிய சங்கரர் மேற்கு நோக்கிப்புறப்பட்டார், என முன்னமே சொன்னோம்.

"வெளுப்பும் கருப்புமான நதிகள் கூடுமிடத்தில் மூழ்குபவன் மோக்ஷமடைகின்றான்" என வேதத்தால் புகழப்படுகிற த்ரிவேணி சங்கமக்ஷேத்திரமாகிய ப்ரயாகைக்குச் சங்கரர் சென்றார். பூர்வமீமாம்ஸாபோஷகராய் ப்ரவிருத்திமார்க்கத்தில் ஆழ்ந்து அதனை ப்ரசாரம் செய்துவந்த குமரிலபட்டர் என்ற பட்டபாதர் அங்கிருந்தனர். இவர் பௌத்தமத சித்தாந்தங்களை உணரக்கருதிச் சிலகாலம் பௌத்தரைப்போல வேஷம் பூண்டு அவர்களுடன் கலந்திருந்தார். அம்மதத்தினை முற்றுமுணர்ந்தபின்னர் அவர்களுக்கு மாறாகத் தான் ப்ரசாரம் செய்யவேண்டி வந்ததை குருத்ரோகமாகக் கருதி, அக்னிப்ரவேசமொன்றே அத்தீச்செயலுக்குப் பரிகாரமெனத் தீயில் குதிக்குந்தறுவாயில் நமது சங்கரர் அங்கு குறுக்கிட்டார்.

உத்தரமீமாம்ஸாபோஷகரும் நிவிருத்திமார்க்க போதகருமான நமது குருவுக்கும் குமரிலருக்கும் வாக்குவாதம் நடந்து முடிவில் கர்மப்ரதானமாயுள்ள ப்ரவிருத்தியைக் காட்டிலும் ஞானப்ரதானமாயுள்ள நிவிருத்தியே மேல் எனக் குமரிலப்பட்டர் ஒப்புக்கொண்டார். பிறகு அவர் தமது சிஷ்யரும், தமது

சித்தாந்தத்தைக் கைப்பற்றி யொழுகுபவருமான மண்டன மிச்ரரைப்பற்றிச் சங்கரற்குக் கூறித் தீயில் குதித்துவிட்டார். மண்டனமிச்ரரைக் கண்டு அவரையும் நிவிருத்திமார்க்கத்தில் திருப்புதற்கெனச் சங்கரர் பத்மவனம் என்ற ஸ்தலத்தைநாடிப் புறப்பட்டனர்.

மண்டனமிச்ரர்.

நருமதையாற்றங்கரையிலுள்ள கன்யாகுப்ஜ நாட்டைச் சார்ந்த பத்மவனமென்றும் மாகிஷ்மதியென்றும் கூறப்படுகிற க்ராமத்தில் இமமித்ரன் என்ற ஓர் கௌடப்ராமணர் இருந்தார். விச்வரூபன் என்பவர் இவரது குமாரர். சோணபத்ரைதீரவாஸியாகிய விஷ்ணுமித்ரன் என்பவரது புத்திரியான ஸரஸவாணியை மணந்து இல்லறதர்மத்தைச் செவ்வனே நடத்திவந்தமையால் இந்த விச்வரூபரை, "அலங்காரம் செய்பவர்" எனப் பொருள்படுமாறு மண்டனமிச்ரர் என எல்லோரும் அழைத்தார்கள். அவரிடம் சென்ற சங்கரருக்கும் அவருக்கும் வாதம் நடந்தது. இவ்வாதத்தின் பயனாக கர்மமார்க்கத்தில் பற்றுள்ளவராயிருந்த மண்டனர் தமது கொள்கையை மாற்றிக்கொண்டதுமல்லாமல், சங்கரரைப்பணிந்து சீடரானார். மேலும், நைஷ்கர்ம்யசித்தி; தைத்தரீய, ப்ருகதாரண்யக உபநிஷத் பாஷ்யங்களுக்கு வார்த்திகம்; மானஸோல்லாஸம், பஞ்சீகரணவார்த்திகம்; ப்ருஹ்மசித்தி; விதிவிவேகம்; விப்ரமவிலாஸம்; தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்தோத்ரபாஷ்யம் முதலிய சங்கர மதசித்தாந்தங்களை உள்ளடக்கியுள்ள வேதாந்த நூல்களைச்செய்து உபகரித்தார். சங்கைகளற்ற அத்வைதியான இவர்பால் நமது சங்கரருக்கு நன்மதிப்பு உண்டாயிற்று.

பத்மபாதர்.

காசியில் வாசம் செய்தபொழுது நமது குருநாதர் பத்மபாதர் என்ற ஒரு சிஷ்யரை ஏற்றுக்கொண்டனர். ஸனந்தனர் எனப்பெயர் பெற்று காவிரியாற்றங்கரையிலுள்ள ஓர் ஊரில் பிறந்து வளர்ந்த இவர், உபநயனம் நிறைவேறியவுடன் மனம்

வேறுபட்டு உலகப்பற்றை வெறுத்து, சற்குருவைத் தேடிச் சங்கரரை நாடினர். மறுகரையிலிருந்து குரு அழைத்தவுடன் கங்கையிற் குதித்துச் சென்ற இவரது பாதங்களைத் தாமரை மலர்கள் தாங்கி, இவரை மூழ்காமல் அக்கரை சேர்த்ததால் "பத்மபாதர்" எனப் பெயர் பெற்றார். இவரது வாசஸ்தானம் சிதம்பரம் எனச் சித்விலாஸ சங்கரவிஜயம் கூறுகின்றது.

இவ்விருசிடர்களுடன் ஆங்காங்கு அத்வைத மார்க்கத்தைப் புகட்டிக்கொண்டு சங்கரர் கோகர்ணக்ஷேத்ரம் சென்றனர். மூகாம்பிகை ஸமேதராய் திருக்கோலங்கொண்டருள்கிற மகாபலேச்வரர் ஸந்நிதிக்குப்போம்போது கருணாமூர்த்தியான நமது குருமூர்த்தி இறந்துகிடந்த ஒரு குழந்தையை உயிர்ப்பித்தார். பிறகு, ஸ்ரீபலி என்ற ஊரையடைந்தனர்.

ஹஸ்தாமலகர்.

அங்கு ப்ரபாகரர் என்ற பிராமணர், பதின்மூன்று வயதாகியும் ஊமையாயிருந்த தனது மகனைச் சங்கரரது பாதஸரோருகங்களில் வீழ்த்தினர். பிறகு, அப்பையனைத் தூக்கியணைத்து அமுதம்போன்ற வாக்கினால் "நீ யார்?" எனச் சங்கரர் வினவ, அத்வைதஸாரமான 12 சுலோகங்களை அப்பையன் ஒப்புவித்தான். அப்பன்னிரண்டு சுலோகங்களும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் நல்லறிவைப் புகட்டக்கூடியனவாதலின் "ஹஸ்தாமலகர்" என்பது அவரது காரணப் பெயராயிற்று.

பிறகு பற்பல நாடுநகரங்களில் அத்வைத ஸாரத்தைப் புகட்டிக்கொண்டும், மழைக்காலத்தில் மாத்திரம் சாதுர்மாஸ்ய விரதானுஷ்டானம் செய்வதற்கெனச் சிலமாதங்கள் அங்கங்கு தங்கியும் சங்கரர் பாதநாடெங்கிலும் திக்விஜயம் செய்துவரும் பொழுது, தோடகம் என்ற வ்ருத்தத்தில் ஐந்து சுலோகங்களால் பரமகுருவைப் புகழ்ந்து பாடிக்கொண்டு ஒருவர் நாடினர்.

தோடகர்.

இவர்தான் தோடகாசாரியார். இவருக்கு ஆனந்தகிரி என்று மற்றொருபெயரும் உண்டு. ஸ்ரீ காமகோடிபீடம் 5 வது

ஸ்வாமிகளான அநந்தானந்தர், என்பவர்மண்டனமிச்ரர் செய்த வார்த்திகங்களுக்கு ஒரு டீகா அருளியிருக்கின்றனர். இதனை ஆநந்தகிரி டீகா எனக் கூறி தோடகாசாரியரோ எனச் சிலர் மயங்குவதுண்டு. மேலும், ஆநந்தகிரி சங்கரவிஜயம் எனக்கூறப்படுகிற நூல் ஒன்றுஉண்டுஎன்றும் கி.பி. 800ல் மகஸித்தாந்தங்கள்செய்த மத்வராமாநுஜாசார்யர்களைப் பற்றிப் பேசுகிற இப்புத்தகம் ஆசார்யசிட்டரான ஆனந்தகிரிஸ்வாமிகள் இயற்றியதாகக் கூறுதல் பொருந்தாது எனவும் முன்னமே சொன்னோம். மேற்குறித்துள்ள நான்கு சிஷ்யர்களைத்தவிர ஆசாரியர் அவதரித்த காலடியைப் பிறப்பிடமாகக்கொண்டவரும், அவரைவிட்டு விலகாது ஸஞ்சாரம் செய்தவரும், ப்ருஹத்சங்கரவிஜயம் என்ற நூலை இயற்றியவருமான சித்சுகர் எனப் பெயர்வாய்ந்த ஒரு சிஷ்யரும், உதங்கர்என்றமற்றொரு மாணுக்கரும் சங்கரரைச் சார்ந்திருந்தனர். சித்சுகர் எழுதிய சங்கரசரிதம் இப்பால் கிடைக்கவில்லை. மண்டனமிச்ரர் துறவியான பிறகு சுரேச்வரர் எனப்பெயர் பெற்றார். ப்ருத்வீதவர் ப்ரும்மஸ்வரூபர், விச்வரூபர் எனச் சங்கரவிஜயங்கள் இவருக்குப் பெயரிடுகின்றன. இப்பெயர்களை வெவ்வேறு சிஷ்யர்களாகச் சிலர் மயங்குவதுமுண்டு.

மண்டனமிச்ரரும் அவரது மனைவியான ஸரஸவாணியும் துர்வாஸமுனிவர் சாபத்தால் புவியில் தோன்றிய பிரமனும் ஸரஸ்வதியும் என்ற விஷயமும், இந்த ஸரஸ்வதியை வாதத்தில் வெல்வதற்கெனச் சங்கரர் பரகாயப்ரவேசம் செய்து மயங்கியிருக்குங்கால், பஜகோவிந்தம் எனக்கூறப்படுகிற "மோகமுத்கரம்" என்ற 12ச்லோகங்களைச் சிஷ்யர் கூறத் தெளிந்து திரும்பிச் சொந்தமான உடலில் புகுந்த வ்ருத்தாந்தமும் விஸ்தாரமாகச் சங்கரவிஜயங்கள் கூறுகின்றன.

சங்கரர் தமது அன்னையின் மரணத்தையுணர்ந்து சரீரத்தை ஸம்ஸ்காரம் செய்யும்பொருட்டுக் காலடிசென்றனர். அங்கு இருந்தோர் துறவியான இவர் க்ருத்யம்செய்வது தவறு எனக் கூறி அவ்விடம் வந்து உதவிபுரிய மறுத்தனர். ஆனது பற்றி

சங்கார் அன்னையின் உடலைத்துண்டுகளாகச் சேதித்து வீட்டின் பின்புறத்தில் சுடலையமைத்துக்கருமங்களை நிறைவேற்றிச் சென்றனர்.

இச்சம்பவம் நேர்ந்தது முதல் காலடியில் வசிப்பவர்கள் தங்கள் வீட்டில் யாரேனும் இறந்தால் அந்தச்சவத்தைச் சேதிப்பதற்குப் பதிலாகத் தருப்பையைச் சேதித்து வீட்டின் பின்புறத்தில் சுடலையிட்டு எரித்து வருகின்றனர். இதனைச் சங்கரர் இட்ட சாபமெனச் சிலர் கூறுவர். சங்கரர் செய்தியைச் செவியுற்ற அந்நாட்டு அரசனது கட்டளையெனக் கேரள நாட்டுநூல் ஒன்று சொல்கின்றது. "சாந்தமும் கருணையும் உருக்கொண்ட திருமேனியுடைய சங்கரர் சாபமிட்டனர்" எனக் கூறுவது பொருந்தாது. ஆதலின் "பெரியாரை அவமதித்தது பற்றி அரசன் அங்ஙனம் ஆக்ஞாபித்தனன்" என்ற கூற்றையே ஏற்றுக்கொள்வோமாக.

இதன் பிறகு குருவாரான நமது சங்கரர் திக்விஜயம் செய்துகொண்டும், மடங்களை ஸ்தாபித்துக்கொண்டும் காசிக்குச் சென்று அவ்விடம் பரமகுருவான கௌடபாதாசார்யாரைச் சந்தித்துச் சிலகாலம் அங்கு தங்கினார். பிறகு கேதாரம், பதரிகாச்ரமம், முதலிய புண்யக்ஷேத்திரங்களைத் தரிசித்து, கைலாஸம் சென்று, கங்காதரரான சங்கரரிடமிருந்து பஞ்சலிங்கங்களைப் பெற்று, போக, மோக்ஷ, வர, முக்தி லிங்கங்கள் நான்கையும் முறையே ச்ருங்ககிரி மடத்திலும், சிதப்பரம் நீலகண்ட க்ஷேத்ரம், கேதாரம் என்ற மூன்று ஸ்தலங்களிலும் ஸ்தாபித்து பாரத வர்ஷம் முற்றிலும் ஸஞ்சாரம் செய்து அத்வைத மதம் நிலைத்து நிற்கும்படி அனுக்ரகித்து காஞ்சீபுரம் வந்துசேர்ந்தார்கள். அங்கு ராஜ சேன சோழனால் நன்குமதிக்கப்பெற்று ஆலயங்களை கட்டுவித்து, காமாக்ஷியம்மனுடைய உக்ரத்தைச் சமனம் செய்து தங்களது ஆத்மபூஜையான யோகலிங்கத்தையும், காமகோடி பீடத்தையும் அங்கு நிலைக்கச்செய்து வஸித்தார்கள்.

ஜயாபீடவிநயாதித்யன் என்ற வேந்தன் கி. பி. 780-810ல் காச்மீரதேசத்தை ஆண்டுவந்தான். இவனுடைய சபையில், அமரகோசத்திற்கு அழகிய வ்யாக்யானம் எழுதிய க்ஷீரஸ்வாமியும், காவ்யாலங்கார கர்த்தாவாகிய வாமனகவியும் மேலும் பல வித்வான்களும் விளங்கினார்கள். இவர்கள் எல்லோரையும் வென்று விருதுபெற்றவர் வாக்பதிபட்டர். இந்தப் பட்டரை ஸ்ரீ காமகோடிபீடாதிபர்களில் 36 வது அபிநவதீர சங்கரர் வென்றார் என்றும், வாக்பதிபட்டர், சங்கரேந்த்ர விலாஸம் என்ற நூலில் அபிநவதீரரைப் புகழ்ந்துள்ளார் என்றும் முன்னம் சொல்லியுள்ளோம். இவ்வாறு வெற்றி பெற்ற சங்கரர் அக்காச்மீரத்தில் ஸர்வக்ஞ பீடம் ஏறிய விஷயத்தை ஆதிசங்கரர் செய்ததாக வித்யாரண்ய ஸ்வாமிகளுடைய மாதவீய சங்கரவிஜயம் சாற்றுகின்றது.

காஞ்சியில் வசித்துவருங்கால், நமது சங்கரரை ஸர்வக்ஞர் என எல்லோரும் ஏற்றுக்கொண்டனர். இவ்வாறாக, தாம்பர்ணீ தீரவாஸிகளான பலர் சங்கருடன் வாதம் செய்வதற்கென காஞ்சீபுரத்தில் வந்து கூடினார்கள். இவர்களில் வர்த்தனர் அல்லது மகாதேவர் என்ற பெயருள்ள ஏழுவயதுள்ள ஒருசிறுவன் மூன்று நாட்கள் வரையில் வாதம்செய்தான். இப்பையனைப்பெரிதும் மெச்சிய சங்கரர், இவனுக்கு, ஸர்வக்ஞாத்மன் என நாமமிட்டு, தமக்குப் பிறகு காமகோடி பீடாதிபதியாய் அமர்த்தி, மண்டனமிச்ரரைப் போஷகராக நியமித்தனர்.

மண்டனருக்கும் சங்கரருக்கும் வாதம் நடந்த ஆதிகாலத்தில், மண்டனர் தோல்வியுற்றால் ஸந்யாஸியாவதென்றும், சங்கரர் தோற்றால் துறவறம் விட்டு இல்லறத்தில் அமர்வதென்றும், ஒரு கட்டுப்பாடு ஏற்பட்டிருந்தது. இப்பந்தயத்தால் துறவறம் பூண்டதாலும், ஏற்கெனவே கிரகஸ்தராய் நெடுநாள் வாழ்ந்ததாலும் மண்டனர் பரமஹம்ஸர் அல்லாததால் அவரை மடாதிபதியாய்ச் சங்கரர் அமர்த்தவில்லையெனச் செப்பலாம். இவர் நெடுநாள் காஞ்சியில் வசித்து, அங்கேயே ஸித்தியடைந்துள்ளார். இவ்விஷயம் காஞ்சீபுரத்திற்கு அருகிலுள்ள புண்ய

ஸம் என்ற மண்டனமிச்ர அக்ரகாரத்தில் பூஜிக்கப்படுகிற இவரது ஸமாதியால் நன்கு விளங்கும். இவ்வாறிருக்க, மண்டனர் என்ற சுரேச்வரரையும், ஸர்வக்ஞாத்மரையும் ச்ருங்ககிரி, த்வாரகை மடங்களின் வம்சாவளியில் தலைவர்களாகக் குறித்திருக்கிறார்கள். ச்ருங்ககிரி பரம்பரையில் மண்டனருக்கு எண்ணூறு ஆண்டுகள் மடாதிபத்யம் குறித்திருக்கக் காண்கின்றோம். மடஸ்தாபனம் என்ற விஷயத்தை எழுதும்போது இதனை நன்கு விளக்குவாம்.

ஜகத்குருவான சங்கரபகவத்பாதர் காஞ்சியில் காமகோடி பீடஸ்தாபனம் செய்து தங்களது ஆத்மபூஜையான யோகலிங்க சந்த்ரமௌளீச்வரரை அவ்விடம் வைத்து, அப்புண்யபூமியிலேயே வைசாகசுக்ல ஷஷ்டீதிதியில் விதேக கைவல்யரூபமான முக்திபெற்றார் என்றும், ஸர்வவ்யாபக சைதன்யரூபியாய் இன்றும் விளங்குகின்றார் என்றும், சிவரகஸ்யம் கூறுவதுமல்லாமல், சங்கராப்யுதயம், வாஸனாதேகஸ்துதி, மார்க்கண்டேய ஸம்ஹிதை, முதலிய எண்ணிறந்த நூல்களும் வற்புறுத்துகின்றன. மேலும், மகாகாவ்யங்களில் ஒன்றாகிய நைஷதம் 12-வது ஸர்க்கத்தில், காஞ்சீக்ஷேத்ரத்தைப் புகழ்ந்தது மல்லாமல் அங்கு மகிமைபெற்றோங்குகிற யோகலிங்கத்தைப்பற்றியும் ஸ்ரீ ஹர்ஷகவி குறித்துள்ளார்.

முன்னம் கூறியுள்ளவாறு. அபிநவசங்கரேந்திரர் சரித்ரம் இவ்விஷயத்திலும் பலரை மயக்கிவிட்டது. எப்படியெனில், அபிநவ சங்கரர் இமயமலையிலுள்ள தத்தாத்ரேயர் குகையில் மறைந்தார். ஆதிசங்கரர் அதேமலையிலுள்ள கேதாரக்ஷேத்ரத்தில் சித்திபெற்றதாக மாதவீய சங்கரவிஜயம் கூறுகின்றது.

ஆதலின், காஞ்சியை ஆதி ஜகத்குருவின் மடமாகக்கொண்டு, அவர்களது பாதங்களை எக்காலும் பூஜித்து உய்வோமாக.

அத்தியாயம் 6.

மடஸ்தாபனம்:

ஸ்ரீபகவத்பாதாசார்யர், கைலாஸத்திலிருந்து கொணர்ந்த லிங்கங்கள் ஐந்து என்றும், யோகலிங்கத்தைக் காஞ்சிகாமகோடிபீடத்திலும், போகலிங்கத்தை ச்ருங்ககிரியிலும், பாக்கியாயுள்ள மோக்ஷ, முக்தி, வரலிங்கங்களை முறையே, சிதம்பரம், கேதாரம், நீலகண்டக்ஷேத்ரங்களிலும் ஸ்தாபித்தார், என ஏற்கெனவே குறித்துள்ளோம். அத்வைத சித்தாந்தம் நிலைத்தோங்குமாறு நமது நாட்டின் வடகோடியிலுள்ள பதரிகாச்ரமத்தில் ஒரு மடத்தையும், கிழக்கோடியில் ஜகன்னாதத்தில் ஒரு மடத்தையும் தென்திசையிலுள்ள சிருங்ககிரியில் ஒரு மடத்தையும், மேற்குக்கோடியில் உள்ள த்வாரகையில் ஒரு மடத்தையும் ஸ்தாபித்து, சிஷ்யர்களை அமர்த்தியபிறகு தனக்கு உரிமையாக காமகோடிபீடத்தைக் காஞ்சியில் நிலைக்கச் செய்துள்ளார் எனவும் முன்னம் கூறினோம்.

பதரிகாச்ரமம் என்ற புண்யக்ஷேத்ரம் நம்தேசத்தின் வடக்கு எல்லையாயுள்ள இமயமலையின் தென்சாரலில் உள்ளது. பரமகுருவாகிய கௌடபாதரைச் சங்கரர் சந்தித்து வந்தித்ததும், யோகிவரரான சுகப்ருமரைக் கௌடபாதர் சந்தித்து ஸந்யாசம் பெற்றதும், இப்புனித பூமியில்தான் எனச் சரிதங்கள் சாற்றுகின்றன. மேலும், விஷ்ணுபக்ததிலகரான த்ருவர் ராஜ்யபாரத்தை விடுத்து உலகைவெறுத்து, இப்பதரிக்குச் சென்றதாகப் பாகவதபுராணம் கூறுகின்றது. சங்கரர் இங்கு தங்கி, ஜோஷிமடம் எனக்கூறப்படுகிற ஜ்யோதிர்மடத்தை ஸ்தாபித்து, தமது சிஷ்யர்களில் ஒருவராகிய தோடகாசாரியரைத் தலைவராக நியமித்தார். இந்த மடம் சிலகாலம் காலியாயிருந்ததாகத் தெரிகின்றது. இதன் பரம்பரையின் விவரணங்கள் நன்கு புலப்படவில்லை.

நமது நாட்டின் கிழக்கு ப்ரதேசங்களில் அத்வைத ப்ரசாரம் செய்வதற்கென புரி எனச் சொல்லப்படுகின்ற ஜகந்நாத க்ஷேத்ரத்தில் ஒரு மடம் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இங்கு, ஹஸ்தாமலகர் தலைமைபெற்றார். இம்மடத்திற்குத் தலைவர் பத்மபாதர் எனச் சங்கரவிஜயங்கள் கூறினும், "மடாம்னாயம்" என்ற நூல் ஹஸ்தாமலகரைத் தலைவரெனச் செப்புதலால் அதனையே ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டியதாகின்றது. பத்மபாதர் த்வாரகைக்குத் தலைவர் எனப் பின்னர் விளக்குவாம். ஆதிமுதல் நாளதுவரையில் 142 ஸ்வாமிகள் தலைமை பெற்றதாக இந்தப் புரி மடத்தின் வம்சாவளியால் அறிகின்றோம். இம்மடாதிபதிகளின் பெயர்களைத் தவிர்ந்துள்ள விஷயங்கள் நமக்குக் கிடைக்கவில்லை.

மேற்கு ப்ரதேசங்களில் அத்வைதமத ஸம்ரக்ஷணை செய்வதற்காக நியமித்த மடம் த்வாரகை மடம் இதன் வம்சாவளியை நோக்குங்கால், சங்கரர் ஸித்தியான காலத்தை அவதார காலமாகக் குறித்திருக்கக் காண்கின்றோம். மேலும், பிரும்மஸ்வரூபர், சித்ஸுகர், ஸர்வக்ஞாத்மன் என்ற மூவரையும் முதல் மூன்று தலைவர்களாக இப்பரம்பரையின் குறிப்பொன்று கூறுகின்றது. பிரும்மஸ்வரூபர் என்பவர் ஸுரேச்வரர் எனப்பட்டம்புனைந்த மண்டனமிச்ரர் எனவும், சங்கரருக்குப் பிறகு காமகோடிபீடாதிபதியாய் அமர்த்தப்பட்டவர் ஏழுவயதுள்ள ஸர்வக்ஞாத்மன் எனவும் முன்னமே கூறினோம். ஆதிசங்கரருடைய ஆப்தசிஷ்யரான பத்மபாதர் முதலில் இங்கு நியமனம் பெற்ற பீடாதிபதி என்றும், பிறகு ஸர்வக்ஞாத்மர், மூன்றாவது பிரும்மஸ்வரூபர் என்றும், சிலர் கூறுகின்றனர். பிரும்மஸ்வரூபர் என்ற மண்டனருக்கு ஸர்வக்ஞாத்மன் எவ்வாறு முந்தியவராகக்கூடும்? இந்த த்வாரகை மடாதிபதிகளின் வம்சாவளியில் 20-வது ஸ்வாமிகளான விக்ஞானேச்வரதீர்த்தர் கி. பி. 483—510ல் விளங்கியதாகவும், இவர் பிதாக்ஷரம்

என்ற க்ரந்தம் எழுதியதாகவும், குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. கி. பி. 1076—1127ல் ராஜ்யபாரம் வகித்த சாளுக்கிய வம்சத்து வேந்தனுகிய ஆருவது விக்ரமாதித்யன் காலத்தில் மிதாக்ஷரக்காரர் ஜீவித்ததாகச் சரித்ரங்கள் விளக்குகின்றன. ஆதிமுதல் கி. பி. 1704 வரையில் 61 ஸ்வாமிகள் பீடாதிபத்யம் பெற்றூர்களென வம்சாவளியில் குறித்திருக்கக் காண்கின்றோம். இவ்விஷயம் காமகோடிபரம்பரையை ஒருவாறு ஒப்புகின்றது. நமது நாட்டின் ஸ்வராஜ்யவிஷயமாக உபன்யாசங்கள் செய்கிற காரணம்பற்றித் தற்காலம் விளங்குகிற ஸ்ரீஸ்வாமிகள் அடிக்கடி காராக்ருகவாஸம் செய்ய நேர்கின்றது. மேலும் இம்மடாதிபத்யவிஷயமாக ஒரு வழக்கு நடந்து வருவதாகவும் இப்பால் கேள்விப்படுகின்றோம்.

ஸ்ரீபகவத்பாதர் நியமனம் செய்த மடங்களில் மூன்றைப் பற்றிய விஷயங்களைச் சுருக்கமாகக் கூறியுள்ளோம். இதனால் மேற்குறித்த மடங்கள் ச்ருங்ககிரி, காமகோடி மடங்களைப் போல அவ்வளவு ப்ரக்யாதியுடன் விளங்குவதாக எண்ணுதற்கிடமில்லை. இத்தகைய உத்தர மடங்கள் சங்கரால் நியமிக்கப்பட்டிருந்தும், அந்தப்ராந்தங்களில் மிகப்பழையகாலந் தொட்டு திக்விஜயயாத்திரை செய்தவர்களும் ஜைந, பௌத்த, நாஸ்திக, மதகண்டனத்தால் அத்வைதஸ்தாபனம் செய்தவர்களும், ஸ்ரீ காமகோடிபீடாதிபதிகள் எனப் பின்னர் நன்குவிளக்குவாம். கைலாஸத்திலிருந்து, நான்கு சிஷ்யர்களைக் கருதிக் கொணர்ந்த லிங்கங்கள் நான்கில் போகலிங்க சந்த்ர மௌளீச்வரரை மாத்திரம் ச்ருங்ககிரியில் ஸ்தாபித்து மற்றமூன்று லிங்கங்களையும், மேற்குறித்த மூன்றுமடங்களிலும் நிலைக்கச்செய்யாமல் ஆலயங்களில் ஸ்தாபித்த நமது ஆதிகுரு, இதனை முன்னரே உணர்ந்திருத்தல் வேண்டும். வருங்காலத்தையுணர்தல் சங்கரர் போன்றவர்க்கு அருமையன்று.

ஸ்ரீ ச்ருங்ககிரி மடத்தைப்பற்றி இனி விவரிப்பாம். ஸ்ரீ ராமசரித்ரத்தில் ப்ரஸ்தாபிக்கப்படுகிற ரிஷ்யச்ருங்கமுனிவரது வாசஸ்தானமாய் இருந்ததால் இப்பெயர் பூண்டது எனக் கூறுகின்றனர். இந்தஸ்தலம் மைசூர் ராஜ்யத்தைச்சார்ந்த கடூர் ஜில்லாவில் துங்கபத்ரையின் வடகரையில் இருக்கின்றது. இத்துங்கபத்ரை உற்பத்தியாகுமிடம் வராகப்பர்வதம் எனவும் பகவான் வராகாவதாரம் எடுத்துப் பூமியைத் தூக்கும்பொழுது வலதுபல் பதிந்தவிடத்திலிருந்து பத்ராஎன்ற நதியும், இடதுபல் பதிந்தவிடத்திலிருந்து துங்கா என்ற நதியும், கிளம்பி இவ்விரண்டும் கூடிக்கலந்தநதி துங்கபத்ரை எனவும், புராணம் கூறுகின்றது.

இப்புண்யபூமியில் நமது சங்கரர் மடஸ்தாபனம் செய்து சிலகாலம் அங்கு வஸித்தார்கள். மண்டனமிச்ரரின் மனைவியான ஸரஸவாணி உண்மையில் வாணியின் அம்சம். இந்த அம்மையை வாதத்தில் வென்று உடன் அழைத்துவருங்கால் திரும்பிப்பார்த்தவிடத்தில் தங்குவதாகக் கூறியுள்ள வாணி, தன் சிலம்பின் ஒலியைக்கேளாதவாறு செய்தனள். சங்கரர் "அம்மை வருகின்றிருளோ" எனச் சங்கையுற்றுத் திரும்பியவுடன், வாணி அங்ஙனமே நிற்க, அவ்விடத்தில் ஸ்ரீ சாரதாபீடத்தை ஸ்தாபித்தனர் என ஓர் வரலாறு வழங்குகின்றது.

திக்விஜயம் செய்து சென்ற சங்கரர், துங்கபத்ரையில் அனுஷ்டானம் செய்திருந்த நேரத்தில் தவளையொன்று ப்ரஸவவேதனையடைந்ததையும், இதன் பரமவைரியான பாம்பொன்று படத்தால் நிழல் கொடுத்து நின்றதையும் நோக்கி அதனைப் புண்யபூமியென நிர்ணயித்து அங்கோர் மடத்தை ஸ்தாபித்தனர் என மற்றுமோர் வரலாறுமுண்டு.

ஸ்ரீ ச்ருங்ககிரி சாரதாபீடத்தின் வம்சாவளியில் ஆதிசங்கரருக்குக் கூறப்பட்டுள்ள அவதாரகாலம் கி. பி. 44 என்பது

தற்கால ஆராய்ச்சிக்கு ஒருவாறு பொருந்துகின்றது. இந்த மடத்தின் முதலாவது பீடாதிபதி மண்டனர் எனவும் பிறகு ஸர்வக்ஞாத்மன் எனவும் குறித்திருக்கின்றனர். இவ்விருவரும் காமகோடிபீடத்தில் விளங்கியதாகத் தக்க ஆதாரங்களுடன் முன்னமே சொன்னோம். ஸ்ரீ காமகோடி பீடதிபர்களில் ஆறுவதாகவிளங்கிய கைவல்யயோகிஸ்வாமிகளின் உத்திரவின்படி ஏழாவது ஸ்வாமிகளாகிய ஸ்ரீ கிருபாசங்கரர் சுபடவிச்வரூபரை ச்ருங்ககிரி பீடாதிபதியாய் அமர்த்தினர் எனக் காமகோடி பரம்பரையினரின் சரித்ரத்தால் அறிகின்றோம். மண்டனருக்கு விச்வரூபர் எனப்பெயரும் உண்டு என்கிற விஷயம் சங்கரவிஜயங்களைக் கவனித்தால் நன்கு விளங்கும். கைவல்யயோகியின் காலம் கி. மு. 55 முதல் 83 வருஷங்கள் எனக்காமகோடி வம்சாவளியில் காணப்படும். ஸ்ரீ ச்ருங்ககிரி பரம்பரையில் மண்டனர் கி. மு. 28ல் பீடாதிபத்யம் பெற்றதாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆதலின் க்ருபாசங்கரரால் நியமனம் செய்யப்பட்ட விச்வரூபரை, மண்டனர் எனக்கொண்டு கணக்கு அமைக்கப்பட்டிருக்கலாம் எனத்தோன்றுகின்றது. ஸ்ரீ பகவத்பாதர் தாமியற்றிய ஸூத்ர பாஷ்யத்திற்கு வார்த்திகம் எழுதும்படி மண்டனருக்குக் கட்டளையிட்டனர் என்றும், அவ்வாறு எழுதுவதற்கு அம்மண்டனர் அநர்கர் என மற்றசிஷ்யர்கள் தடுத்து விட்டதாகவும் கூறப்படுகின்றது. வார்த்திகம் எழுதுவதற்குத் தகுதியற்றவராகக் கருதப்பட்டமண்டனர் மடாதிபத்யம் பெற்றது எவ்வாறோ விளங்கவில்லை. மேலும் இவர் பரமஹம்ஸர் அல்லர் எனவும், பந்தயத்தில் தோற்றுத் துறவியானவர் எனவும், இக்காரணம்பற்றியே இவரை மடாதிபதியாய்ச் சங்கரர் மதிக்கவில்லை, எனவும் முன்னம் குறித்துள்ளோம். எது எவ்வாறாயினும் எண்ணூறு வருஷகாலங்கள் மண்டனர் ச்ருங்ககிரியில் மடாதிபதியாய் இருந்ததாக அப்பரம்பரை கூறுகின்றது.

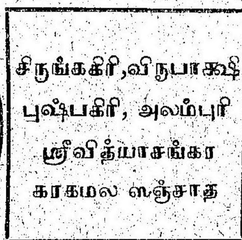
ச்ருங்ககிரி வம்சாவளியில் எட்டாவது ஸ்வாமிகளான நரஸிம்மதீர்த்தருக்குப்பிறகு விளங்கியவித்யாசங்கரர் கி பி 1333 ஸித்திபெற்றதாகக் குறித்திருக்கின்றனர். 9 வது ஸ்வாமிகளான இந்தவித்யாசங்கரர், கி பி 569 ல் பாரஸின் நகரத்திற்கு ஸமீபமாயுள்ள நிர்மலா என்ற இடத்தில் அடங்கியதாகவும் அன்று முதல் அவ்விடத்தில் வருஷந்தோறும் கார்த்திகை சுக்லத்ரயோதசியில் இவர்களது ஞாபகமிருக்குமாறு ஒரு சந்தை கூடுவதாகவும் இப்பால் அறிகின்றோம். இவருக்குப்பிறகு எண்ணூறுவருஷங்கள் சிருங்ககிரிமடம் காலியாயிருந்த என குருரத்னமாலை வ்யாக்யானத்தில் ஆத்மபோதர் கூறுகின்றார். பிறகு, 1356 ல் விஜயநகரவேந்தனுய் விளங்கிய புக்கமகீபதியின் மந்திரியான மாதவர், வித்யாரண்யர் எனப் பட்டம் புனைந்து ஸந்யாஸம் பெற்று, விரூபாக்ஷி, ச்ருங்ககிரி, புஷ்பகிரி முதலிய 8 மடங்களை ஸ்தாபித்தனர். இவர் அருளிய சங்கர விஜயத்தை மாதவீய சங்கரவிஜயம் என்பர். இவரை வித்யா சங்கரர் எனவும் கூறுவதுண்டு. வேதங்களுக்குப் பாஷ்யம் எழுதிய ஸாயணர் இந்த வித்யாசங்கரரின் ஸகோதரர். இவ்விருவரும் காமகோடிபீடாதிபர்களில் 49 வது ஸ்வாமிகளான வித்யாதீர்த்தரின் சிஷ்யர்கள் என்பது இவர்கள் அநுக்ரகித்துள்ள நூல்களால் நன்கு விளங்கும். இவ்விஷயத்தைப் பின்னர் விவரிப்பாம். கி பி 569 ல் நிர்மலாவில் ஸமாதிபெற்ற வித்யாசங்கரரும், 14 வது நூற்றாண்டில் வித்யாரண்யர் எனவும் கூறப்படுகிற வித்யாசங்கரரும் ஸ்ரீ காமகோடி 49 வது அதிபதியான வித்யாதீர்த்தரும் வெவ்வேறு மகாபுருஷர்களெனக் கூறியுள்ளோம்.

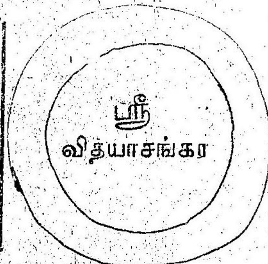
நிர்மலாவில் அடங்கிய வித்யாசங்கரருக்கும் 10 வது பாரதீ கிருஷ்ணருக்கும் இடையில் மடம் காலியாயிருந்த 800 ஆண்டுகளை மண்டனர் ஜீவகாலமாகக் குறித்து, வம்சாவளியைப் பின்னமற்றதாக வெளியிட்டனர் போலும். மத்வமத வளர்ச்சியால் அத்வைதம் குன்றாமலிருக்குமாறு எட்டு மடங்களை வித்யாரண்யர் ஏற்படுத்தினர். அவைகளில், விரூபாக்ஷி, புஷ்பகிரி, ச்ருங்ககிரி என்ற மூன்றுமடங்கள் தற்போது நிலைத்

தோன்றுகின்றன. இவைகளில் ஸ்ரீ முகமுத்திரைகள் அவ்விஷயத்தை நன்கு உணர்த்தும்.

விரூபாக்ஷமடம். புஷ்பகிரிமடம். சிருங்ககிரிமடம்.

மேலும் ச்ருங்ககிரி க்ஷேத்திரத்தில் கி பி 1338க்குச் சரியான சகம் 1260 பகுதான்ய வருஷத்தில் வித்யாசங்கர ஆலயம் ஒன்று கட்டப்பட்டு அங்குள்ள மற்ற 40 ஆலயங்களைக் காட்டிலும் மேலாகக் கொண்டாடப்பட்டு வருகின்றது. இவ்வாலயம் எல்லாவற்றிலும் அழகுவாய்ந்ததாய் விளங்குகின்றது. வித்யாரண்யரால் முதல் முதல் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட ச்ருங்ககிரி பீடாதிபதிகளான பாரதீதீர்த்தர் இவ்வாலயத்தைக்கட்டுவித்து கும்பாபிஷேகம்செய்து, வித்யாரண்ய ஸ்வாமிகளின் உபாஸநா தெய்வங்களான சக்தி, கணபதி, வாகீச்வரி பிம்பங்களை ப்ரதிஷ்டை செய்வித்துத்தனது குருபக்தியை விளக்கியுள்ளார். இந்த ச்ருங்ககிரியில் வித்யாரண்ய புரம் என ஒரு வீதியும் உளது. மேற்குறித்துள்ள விவரணங்களால் ச்ருங்ககிரிமடம் வித்யாரண்யர் பரம்பரை என்பது சொல்லாமல் விளங்கும்.

சாளுக்யவம்சத்து ஒருவேந்தனுடைய சேனைத்தலைவனான பிஜ்ஜலன் என்பவன் அரசனுக்கு விரோதமாய்க் கலகம்செய்து தன் வசத்திலுள்ளபடைகளின் பலத்தால் தானேமன்னனானான். இவன் சமணமதத்தைப் பின்பற்றியவன். மதவிரோதத்தால் சைவர்களிருவரைப் பொட்டைகளாகும்படி கண்களைக்குத்தி இம்சித்ததைப் பொறாத இவனது மந்திரியாகிய பஸவன் என்பவர் பிஜ்ஜலனைக் கொன்றார். வீரசைவமதத்தை நிலை நாட்டியவர் இந்த பஸவர் என்ற அந்தணர் எனத்தெரிகின்றது. இச்

சம்பவம் கி பி 1167 ல் நடைபெற்றது. இந்த வீரசைவர்களும் மத்வர்களும், சமணர்களும் மைசூர், முதலிய கர்நாடதேசங்களில் அத்வைதமதம் ஓங்கவொட்டாமல் தடையாய் நிலைத்தோங்கினார்கள். அத்வைதம் ஒடுங்கக்கூடிய இக்காலத்தில் ஸ்ரீ வித்யாரண்யர் எட்டு மடங்களை அப்ராந்தங்களில் ஸ்தாபித்து அங்கங்கு சிஷ்யர்களைநியமனம்செய்து உபகரித்தார்கள். இவர்களின் உடன் பிறந்தாரான ஸாயணர் வேதங்களுக்குப் பாஷ்யம் அருளியிருக்கின்றார்கள். வேதங்களில் உள்ளதத்வங்களனைத்தையும் உணர்தற்கு இஃதொன்றுதான் ஆதாரமாய் விளங்குகின்றது. "எந்நன்றி கொன்றார்க்கும், உய்வுண்டாம் உய்வில்லை—செய்ந்நன்றி கொன்றமகற்கு" எனத் திருவள்ளுவரும், "செய்தி கொன்றார்க்கு உய்தியில்" எனப் புறநானூறும் கூறிய அமுதமொழிகளை மனத்தில் நாட்டி, மேற்குறித்த பெரியார் இருவரையும் எக்காலும் போற்றுவாம்.

ஸ்ரீ ச்ருங்ககிரி பரம்பரையில் கீர்த்தியுடன் விளங்கிய ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் அனைவரும் சிஷ்யர்களிடத்தில்அன்புகொண்டு அடிக்கடி திக்விஜயயாத்திரை செய்துளார்கள். இப்பூஜ்யர்களில் பலர்யோகிகளாயும், அரிய நூல்களை அருளியகவிகளாயும் விளங்கினார்கள். சாரதாதேவியைப் பூஜித்து அவ்வம்மையின் கருணையைப் பூர்ணமாகப் பெற்றவர்கள் பூஜிக்கப்படுவதிற்சந்தேகமுளதோ. நமது ஆதிசங்கராசார்யஸ்வாமிகள் சிஷ்யர்களைக் கருதி ஸ்தாபித்த நான்கு மடங்களையும் பற்றிச் சிறிது குறித்துள்ளோம். இனி பகவத்பாதரின் ஆத்மபூஜையான யோக லிங்க சந்த்ரமௌளீச்வரர் பூஜிக்கப்படுவதும், ஆஸேது இமாசலம் உள்ள பூபாலர்களாலும், பூசுரர்களாலும், கவிச்ரேஷ்டர்களாலும், ஆதிமுதல் பெரிதும் கொண்டாடப்பட்டுவிளங்குகிற பீடாதிபதிகளைப் பெற்றதும்; பின்னமற்ற பரம்பரையுடையதுமான ஸ்ரீ காஞ்சிகாமகோடி பீடத்தை விவரிக்கப் புகுமுன் ஆதிகுரு அருளியதாகக் கூறப்படுகிற நூல்களைப்பற்றிச்சிறிது வரைவோம்.

அத்யாயம் 7

ஆசார்யர் அநுக்ரகித்த க்ரந்தங்கள்.

நமது குருமூர்த்தி ஸ்ரீ காசியில் வசித்துவந்தபொழுது, ப்ரும்மசூத்ரம், கீதை தசோபநிஷத் என்ற ப்ரஸ்தானத்ரயங்களுக்குப் பாஷ்யங்கள் அருளினார்கள் என்று முன்னம் சங்கர சரிதம் என்ற அத்யாயத்தில் அறிவித்தோம். காமகோடி ஐந்தாவது ஸ்வாமிகளான ஆநந்தானந்தர் இப்பாஷ்யங்களுக்கு வ்யாக்யானம் எழுதியிருப்பது இதனை உறுதிப்படுத்துகின்றது. சங்கராசார்யர் அருளியது என எண்ணிறந்த நூல்கள் நம் நாடெங்கிலும் பரவியுள்ளன. அவைகளில் 'சங்கரபகவத்பாதர்" இயற்றியவை எனக் குறிப்பிட்ட நூல்கள் ஆதிசங்கரர் அருளியவை எனவும், மற்றவை அப்பெரியாரின் பரம்பரையினர் செய்த புத்தகங்களெனவும், கொள்ளவேண்டும் விவேகசூடாமணி ஸர்வவேதாந்த சித்தாந்த ஸார ஸங்க்ரகம், என்ற இரண்டும் சங்கரகுருவாகிய கோவிந்தபகவத்பாதரைத் துதித்துத்தொடங்கப் படுகின்றன. உபதேசஸாஹஸ்ரீ என்ற நூல் மண்டன மிச்ரர் அருளிய நைஷ்கர்ம்ய சித்தியில்மேற்கோளாய்க் கூறப்படுகின்றது. தக்ஷிணாமூர்த்தி ஸ்தோத்ரமும், பஞ்சீகரணம் என்ற க்ரந்தமும் மண்டனருடையவ்யாக்யானங்களோடுஇணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இக்காரணங்களால் மேற்குறித்த நூல்கள் பகவத்பாதர் கருணைகூர்ந்து கடாக்ஷித்தவை என்பதிற் சந்தேகமில்லை. ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யமும், வேதவ்யாஸமுனிவர் அருளியபாரதத்தில் ஸநத்குமாரருக்கும், த்ருதராஷ்ட்ரருக்கும் நடந்த அத்வைதஸாரமான ஸம்வாதத்திற்கு இயற்றப்பட்ட ஸநத்ஸுஜாதியபாஷ்யமும் நமது ஆதிகுரு இயற்றியவை எனச்செப்பலாம்.

நூலாசிரியர், தமது வயது 85 எனக்கூறுகிற தேவி அபராதக்ஷமாபன ஸ்தோத்ரமும் இதனைப்பல விஷயத்திலும் ஒப்பிடக்கூடிய ஆனந்தலஹரி என்ற க்ரந்தமும் ஆசார்யர் இயற்றியவை எனக் கூறுதற்கிடமில்லை. பராதேவதையின் மகிமைகளைப் பற்றியும், ஸ்ரீ சக்ரம் முதலிய பற்பல யந்திரங்களைப் பற்றியும், விரிவாய் விளக்கி உருக்கமான பலதுதிகளால் நிரம்பி,

35 வ்யாக்யானங்கள் கொண்டு பெரிதும் போற்றப்படுகிற ஸௌந்தர்யலஹரி என்ற நூல் சைவசமயாசாரியரான ஞான ஸம்பந்தரைக் கூறுகின்றது.

"தருணமங்கலே யுனதுசிந்தை தழைந்தபாலமு தூறினல்
அருணகொங்கையி லதுபெருங்கவி அலைநெடுங்கடலாகுமே
வருணநன்குரு கவுணியன்சிறு மதலைபம்புயல் பருகியே
பொருணயம்பெறுகவிதையென்ருெருபுனிதமாரிபொழிந்ததே

"அம்மே, உனது மனங்குளிர்ந்து பால் பெருகினல் உன் தனபாரமானது கவிகளால் நிறைந்த பெரியகடலுக்கு உவமையாகும். கௌண்டின்ய ரிஷியின் மரபில் அவதரித்த அந்தனச் சிறுவரான சம்பந்த மூர்த்தியாகிய மேகம் அக்கடலில் குடித்துத் தேவாரரூபமான கவிமாரி பொழிந்தது," என, மேற்குறித்த நூலின் மொழிபெயர்ப்பொன்று கூறுகின்றது. இந்த ஸம்பந்தமூர்த்திநாயனர் ஆருவது நூற்ருண்டினர் எனத்தீர்மானம் செய்துள்ளார்கள்.

மேலும், ஸ்ரீ சக்ரத்தை உலகிற் பரவச் செய்வதற்கெனச் சிவபிரானை அவதரிக்குமாறு அம்மை தூண்டியதாக மற்றுமோர் ச்லோகம் கூறுகின்றது. அவ்வாறு அவதரித்து ஸ்ரீசக்ரப்ரதிஷ்டை செய்தவர் நமது ஆதிசங்கரர். இவ்வாறு ஆதிசங்கரரைப் பற்றிக்கூறுகிற நூலை எவ்வாறு அவர் அருளியதாகக் கொள்வது? இக்காரணங்களால் ஸௌந்தர்யலஹரி என்ற நூல் ஆதிகுருமூர்த்தி அநுக்ரகித்ததாகக் கூறுதல் பொருந்துமோ எனச்சங்கை யுறுகின்ருேம்.

சிவனடியாரான அறுபத்துமூவரையும், திருத்தொண்டத்தொகை என்ற திருப்பதிகத்தில் வைத்துப்பாடியருளிய சுந்தரமூர்த்தி நாயனரைப் புகழ்கிற சிவபுஜங்கம் என்ற புத்தகம் சங்கரரது எனச்சாற்றுதல் இயலாது. "பிரமனும், திருமாலும் தங்களது தலையும் பாதமும் காணவெண்ணிப் பறவையும் பன்றியுமாய்த் திரியுங்கால், அடியேன் பொருட்டெதிர்வந்தது விந்தை" எனச்சிவானந்தலஹரி பகர்கின்றது. ஜீவகோடிகளுக்குள் வேற்றுமையாகாது எனச்சாற்றுகின்ற அத்வைதமதத்தை போற்றவந்த சங்கரர், "திருமாலும் நான்முகனும் திர்யக்

ஜன்மமேற்றுத் திரிகின்றனர்." எனச்செப்புவாரோ. ஆதலின் இச்சிவானந்தலகரியைக் குருவரரின் கூற்றாகக் சொல்லுதற் கில்லை.

ஸ்ரீ காமகோடி பீடம் 54வது ஸ்வாமிகளான ஸர்வக்ஞஸ தாசிவபோதர் ராமநாதபுரம் ப்ரவீரஸேதுபதி மகாராஜாவுக்கு உபதேசித்ததாகக் கூறப்படுகிற போதார்யா அல்லது ஸ்வாத்ம நிரூபணம் என்ற க்ரந்தத்தை சங்கராசார்யர் நூலெனக் கொள்பவரும் உண்டு. இஃது 55வது பரமசிவேந்த்ர ஸ்வாமிக ளின் சிஷ்யரான ஸதாசிவப்ருமம் அருளியது என ஆத்மபோ தர் கூறுகின்றார்.

இதுகாறும் கூறிவந்தபடி சிற்சில நூல்கள் பகவத்பாதர் திருவாய் மலர்ந்தருளியவை எனப்போற்றப் பட்டிருப்பினும் அவ்வாறு இல்லையெனக் கூறினோம். அருமையான கற்பனைக ளால் நிரம்பியவைகளும், படித்தோர்க்குப் பக்திபரவசம் விளை விக்கக் கூடியவைகளும், சொல்லணியும், பொருளணியும் பொ லிந்துள்ளவைகளுமான இந்நூல்கள் சங்கரரால் அருளப்பட்ட வை யல்லவெனச் சொல்லின் அவைகளின் பெருமை குன்று மோ! ஸ்ரீ காமகோடிபீடம் 7 வது க்ருபாசங்கரர், 14 வது உஜ் வலசங்கரர், 13 வது மூகசங்கரர், 36 வது அபிநவசங்கரர், என்ற இந்நான்கு பீடாதிபதிகளும் சங்கரர் எனப்பெயர் வாய்ந் ததுமல்லாமல் அப்பெரியாரோ எனக் கருதக்கூடிய சரித்ர முள்ளவர்கள். ஆதலின், ஆதிகுருநாதர் இயற்றியவை யல்லா தனவாகச் சொல்லப்படுகிற நூல்களை அம்மகாபுருஷரின் பரம் பரையினர் கூறியனவாகக் கொண்டு போற்றக் கடவோம்.

இனி, காஞ்சிகாமகோடி பீடத்தை விவரிக்கப் புகுவாம்.

அத்தியாயம் 8.

ஸ்ரீ காஞ்சி. ஸ்ரீ காமகோடி பீடம்.

மிகப்புராதன காலத்தில் புண்யபூமிகளாயும் பெரிய நக ரங்களாயும் கருதப்பட்டவை ஏழுபட்டணங்கள்—காஞ்சி, அயோத்தி, வடமதுரை, மாயா, அல்லது ஹரித்வாரம், ஸ்ரீ

காசி, அவந்தி, த்வாரகை, என்ற இவை ஸப்தபுரிகளெனவும் இவைகளுள் முதன்மையாகக்கருதப்பட்டு விளங்கியது காஞ்சி எனவும் முன்னம் குறித்துள்ளோம். நம் தென்னாட்டில் மிகப் பழமையாகக் கூறப்படுகிற ஸ்தலங்களும் அங்குள்ள ஆலயங் களும் 2000-ஆண்டுகளுக்கு முந்தியவை அல்லவெனச்சிலா சாஸனங்களால் நிர்ணயிக்கப் பட்டிருப்பதாகக் கூறுகின்ற னர். இவ்வாறாக 2600 வருஷங்களுக்கு முன் இயற்றப்பட்ட "பத்துப்பாட்டு" என்ற ஓர் தமிழ் நூல்,

"காந்தளம் சிலம்பின் களிறுபடிந்தாங்கு
பாம்பணைப் பள்ளி அமர்ந்தோன் ஆங்கண்"

"மலைகளுக்கிடையில் ஒரு யானை படுத்திருப்பதை யொப்பப் பாம்பணையில்பெருமாள் பள்ளிகொண்டிருக்கிற அவ்விடத்தில்' எனக்கூறுகின்றது. இத்தகைய ஸ்தலம் "திருவெஃகா" எனப் பத்துப்பாட்டின் உரையாசிரியராகிய நச்சினார்க்கினியர் கூறு கின்றார். மேலும்,

"ஆடவர்களெவ்வா றகன்றொழிவார் வெஃகாவும்
பாடகமு மூரகமும் பஞ்சரமா—நீடியமால்
நின்றா னிருந்தான் கிடந்தா னிதுவன்றோ
மன்றார் மதிற்கச்சி மாண்பு"

"ஊரகத்தில் நின்றதிருக்கோலமாகவும், பாடகத்தில் உட் கார்ந்த திருக்கோலமாகவும், வெஃகாவில் பள்ளிகொண்ட திருக்கோலமாகவும் திருமால் எழுந்தருள்கிற ஆலயங்களையு டையதும், அறிஞராம் சிறந்த சபைகளையுடையதும், அழகிய மதில்களாற் சூழப்பெற்றதுமான காஞ்சீபுரத்தை விட்டு விலகு தற்குயார்தான் ஒப்புவர்" எனப்பழையதோர் வெண்பாவொன் றும் கூறுகின்றது.

கூர்மாவதாரரூபியான விஷ்ணுவால் பூஜிக்கப்படுகிற கச் சபேச்வரர் என்ற சிவாலயமும், ஏகாம்ரநாதர் ஸந்நிதியும், நக ரத்திற்கு நடுநாயகம் போல், அமைந்துள்ள காமகோட்டம் என் ற காமாக்ஷியம்மன் கோயிலும், இதனைச்சார்ந்த காமகோடி மடமும், விஞ்ஞானம் செய்கிற அம்மையின் பகுதியும் இடப

மூர்கிற சிவபிரான் பகுதியும் சேர்ந்த அர்த்தநாரீச்வரர் ஸந்நிதியும், வேறு ஆலயங்களில் தர்சனம் செய்யுமாறு வைக்கப்பெறாத சித்ரகுப்தன் பிம்பமும், இந்நகரத்தில் பொலிகின்றன. வித்யாரண்யஸ்வாமிகள் சிருங்ககிரியிலுள்ள வித்யாசங்கரர் ஆலயத்தில் எவ்வாறு போற்றப்படுகின்றனரோ அவ்வாறே ஆதிசங்கருடைய திருவுருவமொன்று இக்காஞ்சீபுரத்தில் பூஜிக்கப்படுகின்றது.

இன்னும் வரதராஜ, வைகுண்டப்பெருமாள், பாண்டவர் தூதன் விளக்கொளிப்பெருமாள், உலகளந்தப்பெருமாள் என்ற திருமாலின் ஸந்நிதிகள் விளங்குகிற ஹஸ்திகிரி ஸத்யவ்ரதக்ஷேத்ரமும் இக்காஞ்சியேயாம்.

1300 வருஷங்களுக்குமுன் நமது நாடுமுழுவதும் ஸஞ்சாரம் செய்த சீனதேசத்து யாத்திரிகர் ஒருவர் இக்காஞ்சிக்கு ஈடான நகரம் எங்கிலுமில்லையென்றும், 108 சிவாலயங்களோடு அறுபத்து நான்கு மைல் விஸ்தாரமுள்ளதாய்ப் பெருமை பெற்றோங்கியதென்றும் தமது குறிப்பில் கூறியுள்ளார்.

தன் இடைக்குள்ள முத்துக்களையும் பொன்னையும் தானமாகக் கொடுத்தலை முறையே துலாபுருஷதானம் எனவும் துலாபாரதானமெனவும் கூறுவர். ஐந்து உலோகங்களால் நிரம்பிய குடமொன்றைக் கொடுத்தல் மகாபூதகடம் என்பர். இஃது ஷோடசதானங்களில் ஒன்றாம். இவ்வாறான எண்ணிறந்த தானங்களால் பலவேந்தர்கள் இக்காஞ்சியிலுள்ள கோவில்களை போஷித்துள்ளார்.

பண்டைக்காலத்துப் பல்லவ வேந்தர்களில் ஒருவகுப்பாராகிய தண்டபபல்லவர் இந்நகரைவென்று இதனுக்குத் "தண்டபபல்லவ விஷயம்" எனப்பெயரிட்டனர்.

இதுகாரணம்பற்றியே நம் தமிழ் நாட்டின் ஓர் பகுதி தொண்டைமண்டலம் எனப்பெயர் பெற்றதுபோலும். 11 வது நூற்றாண்டில் இந்நகரைப்பற்றிக் கொண்ட சோழர்கள் ஜயங்கொண்டசோழமங்கலம் என இதனைக் கூறினர். எண்ணிறந்த மன்னர்கள் காஞ்சியைப் பற்றுதற்கெனக் கடும்போர் புரிந்து

வெற்றியை விரும்பினர். மேற்கூறிய சிற்சில விஷயங்களால் பகவத்பாதர் விளங்கிய அக்காலத்தில் கச்சிமாநகரமொன்றே இந்தியாவின் தலைநகரமாய் நிலைத்தோங்கியதென்பது சொல்லாமல் விளங்கும்.

பாஷ்யகாரரான ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாரியார், ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகர், முதலிய பூஜ்யர்களான பலரும் புகழ்படைத்தது இப் புண்ணியபூமியேயாம். அறுபத்து மூவரில் ஒருவரான திருக்குறிப்புத்தொண்டரும், எண்ணிலாச்சிவனடியாரும், திருமாலின் மலர்போன்ற பாதத்தில் வைத்த பக்தியென்னும் கடலில் ஆழ்வார்களும் தாழ்விலாக்கீர்த்தி வாய்ந்தது இக்காஞ்சியன்றோ! ஜாதியெனும் மலரும், ஆடவரிற் சிறந்த விஷ்ணுவும், ரம்பையென்னும் தெய்வப்பெண்ணும், காஞ்சி என்ற நகரமும் கங்கைமாநதியும், ஸ்ரீ ராமபிரானும் மாககவியியற்றிய சிசுபாலவதம் என்ற காவ்யமும் கவிகுலதிலகரான காளிதாசனும், மேல் எனப்புகழ்கிற ச்லோகம் ஒன்று எல்லோராலும் அறியப்பட்டுப் பழமொழிபோல் வழங்குகின்றது. பண்டைநாள் முதல் இப்பாரநாடெங்கும் புகழ்பெற்றும் புவிவேந்தராலும், கவிவேந்தராலும், போற்றப்பெற்றும் விளங்குகின்ற புனிதரான பரம்பரையைக் கொண்ட ஸ்ரீ காமகோடி பீடமானது சங்கரகுருவரரால் தமக்குரியதாக நியமனம் செய்யப்பட்டுப் பங்கமில்லாமல் ஓங்குகின்ற காஞ்சியின் பெருமைபெரிதன்றோ!

கரூருக்கு அடுத்த நெரூரில் ஸமாதிபெற்று இப்பால்பெரிதும் போற்றப்படுகிறவர்களும், அமாநுஷமான அற்புதச் செயல்களால் க்யாதி பெற்றவர்களும், யோகிவரராய் விளங்கியவர்களும், பிரும்ம ஸூத்ரவ்ருத்தி, பதஞ்சலி யோக ஸூத்ரவ்ருத்தி, சித்தாந்த கல்பவல்லி ஆத்மவித்யா விலாஸம் முதலிய அருமையான க்ரந்தங்களை அருளியவர்களுமான ஸ்ரீ ஸதாசிவ ப்ரும்மேந்த்ர ஸ்வாமிகள் ஸ்ரீ காமகோடி பரம்பரையில் 55வதாய் பூஜிக்கப்பட்ட இரண்டாவது பரமசிவேந்த்ர ஸ்வாமிகளிடம் உபதேசம் பெற்று அவர்களுடைய பாதுகைகளைச் சிரமேற்கொண்டுவணங்கியது மல்லாமல், குருரத்நமாலைஎன்ற நூலால்

பெரிய அப்பரம்பரையைப் போற்றியும் உள்ளார். கி. பி. 548ல் லிங்கரூபியாய் மறைந்த 23 வது ஸ்வாமிகளான ஸச்சிதானந்த கனரை ஸித்தவிஷய மகாகாவ்யம் கூறும் காச்மீர வேந்தனான லளிதாதித்ய முக்தா பீடனென்பவன் 29 வது சீலநிதி ப்ரும்மானந்தகனஸ்வாமிகளை வணங்கி அப்பெரியாரின் ஞாபகார்த்தமாகத்தன துநாட்டில் ஓர் சத்திரம் கட்டுவித்தான். இவ்விஷயம் பவபூதியென்ற வடமொழிப் புலவரொருவர் மகாபுருஷவிலாஸம் என்ற நூலில் குறித்துள்ளார். பரபோத சந்த்ரோதய ஆசிரியரான க்ருஷ்ணமிச்ரர் குருவிஜயம் என்ற க்ரந்தத்தில் 32 வது ஸ்வாமிகளைப் போற்றுகின்றார். காசுமீர கவியாகிய வாக்பதிபட்டரால் சங்கரேந்த்ர விலாஸம் என்ற காவ்யத்தில் புகழ்ப் பெற்றவர்களும், ஆதிசங்கர சரிதமாகப்பலரால் புனைந்து கூறப்பட்ட சரித்ரமுள்ளவர்களும், காமகோடி பீடாதிபர்களில் 36 வது அபிநவ தீரசங்கரரே எனப்பன்முறையும் பகர்ந்தோம். மங்ககவி, க்ருஷ்ணமிச்ரர், ஜயதேவர், ஸஹலன், ஜைநஞான ஹேமாசாரி முதலிய கவிச்ரேஷ்டர்கள் 45 வது பீடாதிபதியை புகழ்ந்திருக்கின்றார்கள். கி. பி. 1117 1200ல் மகா கவியாய்க் கீர்த்திபெற்றவரும், அர்ணவ வர்ணனம், நவஸாஹஸாங்கதேவ சரிதம், சிவசக்தி ஸித்தி, கண்டன கண்டகாத்யம் ஸ்தைர்ய விசாரப்ரகாணம், நைஷதம் முதலிய அரும் பெருங்காவ்யங்களை இயற்றியவருமான ஸ்ரீ ஹர்ஷர், ஸ்ரீ காமகோடிபீடத்தில் 46 வது ஸ்வாமிகளான சித்விலாஸ அத்வைதானந்த போதரைப் போற்றிப் புகழ்கின்றார். சிருங்ககிரி சாரதாபீடத்தின் உஜ்ஜீவனத்திற்குக் காரணமான ஸ்ரீ வித்யாரண்ய ஸ்வாமிகளின் குருவாகிய ஸ்ரீ வித்யாதீர்த்தர் 49 வது காமகோடி பீடாதிபதியாவார். மிகப்பெரிய இப்பரம்பரையின் பெருமைப்பின்னர் விரிவாயெழுதுவோம்.

கதாஸரித்ஸாகரம் எழுதிய ஸோமதேவரும், ப்ரும்ம வித்யாபரணம், சாந்திவிவரணம், குருப்ரதீபிகை என்ற நூல்களை அநுக்ரகித்த சித்விலாஸ அத்வைதானந்த போதரும், ஆத்மபுராணம் என்ற கீதாபாஷ்யத்தை அருளிய சங்கரானந்தரும், சிவகீதாபாஷ்யம் வரைந்த இரண்டாவது பரமசிவேந்த்ரரும்,

ஸ்ரீருத்ரத்தை விஸ்தாரமான வ்யாக்யானத்தால் விவரணம் செய்த விச்வாதிக ஆத்மபோதரும், நாமஸித்தாந்தம் செய்து பக்திபரவசத்தைத் தூண்டிய பகவந்நாமபோதேந்த்ரரும்காமகோடி பீடாதிபதிகளே யாவர்கள்.

இமயமலை, காச்மீரம், ஸ்ரீ காசி, உஜ்ஜினி, விந்தியமலை, த்ரியம்பகம், ஜகந்நாதம், ராமேச்வரம், பொதியமலை முதலிய பாதநாடெங்கிலும், உள்ள நகரங்களில் ஸமாதிபெற்று பூஜிக்கப்படுகின்றவர்களும், த்ராவிடர், கர்நாடகர், ஆந்த்ரர், மகாராஷ்டரர், உத்தர தேசத்தவர் முதலிய பற்பல நாட்டாருமான பலரைப் பீடாதிபதிகளாய்ப் பெற்று ஆஸேது இமாசலம் புகழ்படைத்து ஓங்கிவிளங்குவது இக்காமகோடி பீடமொன்றேயாம்.

"ஜகத்குரு ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாத ப்ரதிஷ்டித ஸ்ரீ காமகோடிபீடாதிபர்" என ஸ்ரீ முகமுத்திரையும், ராஜசின்னங்களும், பிருதுகளும் பெற்ற இம்மடாதிபதிகள் பாதநாடனைத்திற்கும் பரமாசாரியர்.

யோகிவரரான 59வது ஸ்வாமிகளின் காலத்தில் கர்நாடக யுத்தம் மிகப்பயங்கரமாய் நடந்தது. அப்பொழுது தக்ஷிண தேசங்களில் திக்விஜய யாத்திரை செய்துவந்த நமது பீடாதிபதிகளை 1740 1763ல் தஞ்சாவூர் வேந்தரான ப்ரதாப சிம்ம மகாராஜா தமது ராஜதானியில் நிலைக்கச் செய்தனர். ஸ்வாமிகள் காவேரீதீரத்தில் விஜயம் செய்ய விரும்பியதால் ஸ்ரீ சரபேந்த்ர மகாராஜா அவர்கள் 1821ல் கும்பகோணத்தில் அழகிய ஓர் மடம் கட்டுவித்தார்கள். அதுமுதலாக ஸ்ரீ காஞ்சிமடாதிபதிகள் கும்பகோணத்தில் வசித்துவருவதை அறியாதார் யார்?

1638 1692ல் பீடாதிபத்யம் வகித்த பகவந்நாம போதேந்த்ர ஸ்வாமிகளும், 1746 1783ல் காமகோடிபீடாதிபதிகளான நான்காவது சந்த்ரசேகரேந்த்ரரும், 1814 1851ல் காஞ்சி மடாதிபதிகளான 5 வது சந்த்ரசேகர ஸ்வாமிகளும், ஜம்புகேச்வரம் அகிலாண்டேச்வரிக்குத் தாடங்க ஜீர்ணோத்தாரணம் செய்திருக்கின்றார்கள். ஜம்புகேச்வரத்திலும், குளித்தலையிலும், முசிரிக்கு ஆறுமைல் மேற்கிலுள்ள மகேந்த்ர மங்கலத்திலும் ஸ்ரீ காமகோடி மடாதிபர்களுக்குச் சொந்தமான கட்டிடங்களும் பூஸ்திதியும் உண்டு.

அத்யாயம் 9.

ஸ்ரீ சங்கர குரு பரம்பரை.

ஆதிசங்கருடைய அற்புதமான சரித்திரத்தை எழுதப் புகுந்த அடியேன் அவரது அவதாரகாலத்தையும், ஆப்தசிஷ்யர்களையும், ஸ்தாபித்த மடங்களையும், அநுக்ரகித்த க்ரந்தங்களையும் பற்றிச் சிறிது கூறி காஞ்சிகாமகோடி மடத்தின் பெருமைகளைப் பெரிதும் போற்றியுள்ளேன். இனி, புண்யசுலோக மஞ்சரி குருரத்நமாலை ஜகத்குருபரம்பராஸ்துதி, பண்டிதர் ராமஸ்வாமி சாஸ்திரிகள் இயற்றியுள்ள மகாராஷ்ட்ரபுஸ்தகம், விஜய நகரம் கலாசாலையில் போதகரான வேங்கடராம ஐயரவர்கள் எழுதியுள்ள ஆங்கில புஸ்தகம் முதலிய நூல்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு காமகோடி பீடாதிபர்களின் சரித்ரத்தை எழுதத் தொடங்குகின்றேன். க்யாதிபெற்ற இப்பெரியார்களின் பரம்பரையைப்பற்றிப்பேசுதலே நமது பாக்கியமும் முக்கியமான நோக்கமுமென முன்னரே குறித்துள்ளோம்.

12 வது ஸ்வாமிகளான வித்யகனர் கி. பி. 272 முதல் 317 வரையில் பீடாதிபத்யம் வகித்தார்கள். இவர்களுக்குப் பிறகு விளங்கிய ஸ்வாமிகள் எல்லோருக்கும் குறிப்பிட்டிருக்கிற காலவரை தற்கால சரித்ர ஆராய்ச்சிக்கு நன்கு பொருந்துகின்றது. ஆதலின், சரித்ரவாயிலாக நிர்ணயம் செய்யக்கூடாத முதல் பதினொரு ஸ்வாமிகளின் காலவரையை ஸ்ரீ காமகோடி மடம் வம்சாவளியில் குறித்தவாறே எழுதுகின்றேன்.

நவீனமுறையில் கல்விகற்கும் மாணவர்களைக்கருதி எழுதப்படும் இப்புத்தகத்தில் நமக்குரியனவான கலியுகாதி வருஷங்களையும், சாலிசகவருஷங்களையும் விடுத்து, எல்லோரும் ஸர்வஸாதாரணமாய்உபயோகித்து வருகிறகிறிஸ்தவவருஷத்தைக் குறித்துள்ளேன். மதாசாரியர்களின் சரிதமாகிய இதனைக் கற்றோரும் மற்றோருமான அனைவரும் கருத்துடன் நோக்குவர் என்பது அடியேனது துணிபு.

(1) ஸர்வக்ஞாத்மேந்ர ஸரஸ்வதீ.

ஸ்ரீ சங்கர பகவத்பாதாசார்ய ஸ்வாமிகள் காஞ்சியில் ஸர்வக்ஞபீடம் ஏறும்பொழுது தாம்பரபரணீ தீரவாஸியானவர்த்தனர் என்றும் மகாதேவர் என்றும் பெயர் வாய்ந்த ஏழுவயதுள்ள ஒரு த்ராவிடர் மூன்றுநாள் வாதம்செய்து சங்கரரால் நன்கு மதிக்கப் பட்டனர் எனவும், இவரே காமகோடி பீடத்தின் முதலாவது தலைவர் எனவும் பால்யரான இவருக்குப்போஷகராக ஆசார்யரின் முதலாவது சிஷ்யராகிய மண்டனர் அமர்த்தப்பட்டார் எனவும் முன்னம் சொல்லியுள்ளோம்.

இவர்கள், ஸம்க்ஷேப சாரீரகம், ஸர்வக்ஞவிலாஸம் என்ற இரண்டு க்ரந்தங்களை அருளி யிருக்கின்றார்கள். மநுகுலாதித்யன் என்றவேந்தன் உலகைப்புரக்குங்காலத்தில் ஸம்க்ஷேபசாரீரகம் என்றநூல் அருதப்பட்டதாக அப்புத்தகத்தின் முகவுரை கூறுகின்றது. பெரியபுராணத்தில் கூறப்பட்டவனான மநுச்சோழன் இம்மன்னனே எனத் தோன்றுகின்றது.

இம்மகான், கி. மு 476 முதல் 364 வரையில் பீடாதிபதிகளாய் இருந்து நளருஷம் வைசாக க்ருஷ்ண சதுர்தசியில் காஞ்சீக்ஷேத்ரத்தில் அடங்கினார்கள்.

(2) ஸத்யபோதேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

இவர்கள், அமராவதீ தீரவாஸியான த்ராவிடர். பாலனேசர் என்றழைக்கப்பட்டனர் இவர் அநுக்ரகித்த பதகசதகம் என்ற நூலால் பௌத்தஜைநமத கண்டனம்செய்து அத்வைத ஸ்தாபனம் செய்துளார் என்பது விளங்குகின்றது. கி. மு. 364 268ல் காமகோடி பீடாதிபதிகளாய் விளங்கி நந்தன வருஷம் மார்கசீர்ஷ க்ருஷ்ணாஷ்டமியில் விண்ணுலகு சென்றனர். இவரது ஸமாதியும் காஞ்சீபுரமே,

(3) ஞானானந்தேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

சோழமண்டலத்தைச்சார்ந்த மங்கலம் என்ற க்ராமத்தாராகிபத்ராவிடரான நாகேசர் என்பவருக்குத் திருக்குமாரனாய்ப் பிறந்த இவர் ஞானோத்தமர் எனப் பூர்வாச்ரமத்தில்

அழைக்கப்பட்டனர். மண்டனமிச்ரர் அருளியுள்ளநைஷ்கர்ம்ய ஸித்தி என்ற க்ரந்தத்திற்கு சந்த்ரிகைஎன்ற வ்யாக்கியானம் இவர்கள் செய்துளார்கள். இப்பெரியார் தம்முடையகுருவாகிய ஸத்யபோதரையும், பரமகுருவாகிய ஸர்வக் ஞாத்மரையும் அந்த வ்யாக்கியானத்தில் பாராட்டுகின்றார். கி. மு. 268 205ல் பீடாதிபதியாய் விளங்கி மன்மத வருஷம் மார்கசீர்ஷ சுக்ல ஸப்தமியில் காஞ்சீபுரத்தில்ஸித்திபெற்றார்கள். அறுபத்துமூவரில் ஒருவரான ஆனாயநாயனார் சிவனடிசார்ந்ததும், லாலுகுடி என்ற திருத்தவத் துறைக்கு அருகிலுள்ளதுமான திருமங்கலம் என்ற க்ராமம் இப்பெரியாருடையஊராயிருக்கலாம்.

(4) சுத்தாநந்தேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

விச்வநாதர் என்றழைக்கப்பட்ட இவரது ஊர் வேதாரண்யம் என்றும், கி. மு. 205 முதல் 124 வரையில் காமகோடிபீடாதிபதியாய் சந்த்ரமௌளீச்வரரைப் பூஜித்தனர் என்றும் நளவருஷம் ஜ்யேஷ்ட சுக்ல அஷ்டமியில் காஞ்சியிலேயே ஸமாதிபெற்றனர் என்றும், கூறுகின்றனர். இவரும் ஒரு த்ராவிடராவர்.

(5.) அநந்தாநந்தேந்த்ரஸரஸ்வதீ.

இவர் ஒரு சேரநாட்டு ஆந்திரமரபினைச்சார்ந்த அந்தணர். சின்னையா என்பது இவரது பூர்வநாமம். சங்கரபாஷ்யங்களுக்கும், மண்டனர் இயற்றியவார்த்திகங்களுக்கும் ஒரு டீகா இவரே தான் அருளியிருக்கின்றார், அதனை ஆநந்தகிரி டீகா என இப்பால் வழங்குகின்றார்கள். கி மு 124 55 ல் பீடாதிபத்யம் ஆண்டபிறகு ஸ்ரீ சைலம் என்ற ஸ்தலத்தில் க்ரோதன வருஷம் வைசாகக்ருஷ்ண நவமியில் இவர் ஸித்திபெற்றார்.

(6) கைவல்யா நந்தேந்த்ர ஸ்ரஸ்வதீ.

காமகோடி மடாதிபதியாவதற்குமுன் மங்கண்ணா என்றழைக்கப்பட்ட இவர் திருப்பாடி இன்னும் கிராம வாஸியாகிய ஆந்திரமரபினைச் சார்ந்த அந்தணர். யோகஸித்தியால் க்யாதிபெற்ற இவரைக் கைவல்யயோகியெனப்பல்லோரும் போற்றி

னார்கள். கி மு 55 முதல் கி பி 28 வரையில் உள்ள 83 வருஷங்கள் மடாதிபதியாய் விளங்கிய இவர்கள் ஸர்வதாரி வருஷம் தைமாதப் பிறப்பன்று புண்யரஸா என்ற மண்டன மிச்ர அக்ரகாரத்தில் அடங்கினார்கள்.

(7) க்ருபாசங்கரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

பூர்வாச்ரமத்தில் கங்கையாளனப் பெயர் வாய்ந்த தெலுங்கு நாட்டாரான இப்பெரியவர் கி பி 28 69 ல் காமகோடிபீடாதிபதியாய்விளங்கினார்கள். சைவம், ஸ்காந்தம், வைஷ்ணவம், காணபத்யம், சாக்தேயம், ஸௌரம் என்ற சிவன் முருகன், விஷ்ணு, கணபதி, பராசக்தி, சூர்யன் முதலிய தேவதைகளை முறையே தொழுது உய்யக்கூடிய ஷண்மதங்களை ஸ்தாபித்தவர் இவர்தான் எனப்போற்றுகிறார்கள். தமது சிஷ்யரான ஸுரூபட்விச்வரூபரை ச்ருங்ககிரி பீடாதிபதியாய் இவர் அமர்த்தினார் எனவும், மண்டனரின் மறுபெயரையுடைய இந்த விச்வரூபரை மண்டனராகவேமதித்து அவர் 800 வருஷங்கள் ச்ருங்க கிரியில் பீடாதிபதியாய் விஜயம் செய்ததாகப் புனைந்து கூறப்பட்டுள்ளது எனவும் முன்னம் கூறினோம்.

மதுமாம்ஸாதிகளை வைத்துச் செய்கிற வாமபூஜை ஆகாது எனவிளக்கி வைதீகபூஜையே மேலெனக்காட்டிநம்நாட்டாரைச் சீருறச் செய்தும். காசி. காஞ்சீ திருவொற்றியூர். திருவானைக்கா முதலிய ஸ்தலங்களில் தாடங்கப்ரதிஷ்டை செய்வித்தும், மத்வர், ராமாநுஜர் முதலிய மதாசாரியர்கள் தங்களது சித்தாந்தங்களைச் சுலபமாய் ப்ரசாரம் செய்வதற்கு ஆஸ்பதமாய் பலி முதலியன செய்து பூஜிக்கும் தாந்திரீகமார்க்கத்தை ஒருவாறு கண்டித்தும் இவர்உபகரித்தார்.

அத்வைதசித்தாந்தம் கற்று அதனால் முதிர்ந்த ஞான மார்க்கத்தைப் பற்றிக் கொள்ளவியலாத பலர் இப்பெரியார் போதித்த வைதீகபூஜையை ஏற்றுக் கொண்டு உஜ்ஜீவித்தனர் என்பது இவரது சரித்ரத்தால் விளங்குகின்றது. பரம உபகாரியான க்ருபாசங்கரஸ்வாமிகள் விபவ வருஷம் கார்த்திக க்ருஷ்ண த்ரிதீயையன்று விந்தியமலைச்சாரலில் உள்ள ஒரு புண்ய ஸ்தலத்தில் சித்திபெற்றார்கள்.

காஞ்சீபுரத்திலல்லாது உத்ர தக்ஷிணதேசங்களில் சித்தி பெற்ற ஸ்ரீகாமகோடிபீடாதிபர் அனைவரும் பாதநாடெங்கிலும் திக்விஜயயாத்திரை செய்துளார் என்றும், சித்திபெற்ற நாட்டிலுள்ள இளைஞரையே பின் சந்ததி யாராகத் தேர்ந்தெடுத்துளார் என்றும், இங்கே கூறுகின்றோம்.

(8) ஸுரேச்வரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ

இதுமுதல் குறிக்கும் ஆண்டுகள் கி. பி. எனக்கொள்ள வேண்டும். 69 127 வருஷங்களில் மடாதிபரான இவர் மகாராஷ்ட்ர தேசத்திலுள்ள மகாபலேச்வரத்தில் பிறந்து மகேச்வரர் என்றழைக்கப்பட்டார். வடநாடுகளில் விஜய யாத்திரை செய்து காஞ்சியில் சிலகாலம் வசித்து அக்ஷய வருஷம் ஆஷாடபூர்ணிமா திதியில் அங்கேயே இவர்கள் ஸமாதிபெற்றார்கள்.

(9) சிவாநந்த சித்கனேந்த்ர ஸரஸ்வதீ

இவர் ஓர் கர்நாடக ப்ராம்மணர் ஈச்வரவடு என இவருக்கு நாமகரணம் செய்திருந்தார்கள். 127 172ல் பீடாதிபதியாய் சந்த்ர மௌளீச்வரரை ஆராதித்து வ்ருத்தாசலத்தில் விரோதிகிருத் வருஷம் ஜ்யேஷ்ட க்ருஷ்ண தசமியில் அடங்கினார்கள்.

(10) முதலாவது சந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ

சந்த்ரசேகரர் என ஏழுஸ்வாமிகள் காமகோடி பீடாதிபர்களாய் விளங்கியிருத்தலால் இவரை அப்பெயர் பூண்டவர்களில் முதலாவதாகக் குறித்தோம். பாலாற்றங்கரையிலுள்ள ஓர் க்ராமத்தில் ஹரி என நாமம்பெற்றுக் கல்வி பயின்று வந்த இவர் த்ராவிடமரபினைச் சார்ந்தவர். 172 முதல் 235 வரையில் காமகோடி பீடாதிபர் இவரே. தமது சிஷ்யராகிய ஸச்சித்கனரிடம் பீடாதிபத்யத்தை ஒப்புவித்து சேஷாசலம் என்ற மலையிலுள்ள ஓர்குகையில் ஆநந்தவருஷம் ஆஷாடசுக்ல நவமியில் அழியாப்பேரானந்தமெய்திய இவரது பெருமையே பெருமை

(11) ஸச்சித் கனேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

இவர் கடிலநதீ தீரவாஸியான சேஷார்யர் என்ற த்ராவிடர், இவரும் தங்களது குருவைப்போலவே சிஷ்யரிடம்

மடத்தை ஒப்புவித்து நிர்மாணம்வுனியாகி காஞ்சிக்குப் பக்கத்திலுள்ள ப்ராந்தங்களில் ப்ரும்மவரிஷ்டராய் ஸஞ்சாரம் செய்தார். இவரது மடாதிபத்யம் 235 முதல் 272 வரையிலுள்ள 37 ஆண்டுகள் கரவருஷம் மார்கசிர்ஷ சுக்ல ப்ரதமையில் காஞ்சியிலுள்ள ஓர் ஆலயத்தில லிங்கரூபியாய் மறைந்துஸித்திபெற்றூர்கள். அவ்வாலயம் காயாரோகணர் கோயிலென இன்றும் கொண்டாடப் படுகின்றது.

(12) முதலாவது வித்யாகனேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

ஆந்த்ர மண்டலத்தைச் சார்ந்த ஓரூரில் நாயனு என்றழைக்கப்பட்ட இந்த ஸ்வாமிகள் 272 317க்கு இடையிலுள்ள 45 வருஷங்கள் பீடாதிபத்யம் பெற்றூர்கள். மலயாசலத்தைச் சார்ந்த தேசங்களில் உக்ரமாக விருந்த ஓர் பைரவமூர்த்தியின் உக்ரத்தை அந்நாட்டாரின் வேண்டுகோளுக் கிணங்கிச் சாந்தமாக்கி உபகரித்தார்கள். பிறகு அம்மலைப்பக்கங்களிலுள்ள அகஸ்த்ய பர்வதத்தில் தாதுவருஷம் மார்கசிர்ஷ அமாவாஸ்யை தினம் அடங்கினூர்கள்.

ஸ்ரீ காமகோடி பீடபரம்பரைக் குறிப்பில் இந்த ஸ்வாமிகளின் காலம் தொடங்கி கலியுகாதி ஆண்டுகளைக் குறிக்காமல் சாலிவாகனசக வருஷங்கள் கையாளப்பட்டு வருகின்றன எனவும், இவருக்குப் பிறகு விளங்கிய பீடாதிபதிகளில் ஒவ்வொருவருக்கும் ஏற்படுகிற சராசரி 30 வருஷங்களை இவருக்கு முந்திய 11 பீடாதிபர்களுக்கும் வைத்தால் கி. பி. முதலாவது நூற்றூண்டு சங்கரபகவத் பாதர்களுடைய காலமாக ஏற்படுகிறது எனவும், இதுமுதல் விளங்கிய ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் சரித்ரங்கள் தற்காலசரித்ர ஆராய்ச்சிக்கு நன்றூகப் பொருந்துகின்றன எனவும் முன்னம் பன்முறையும் உறைத்துளோம்.

(13) கீஷ்பதி கங்காதரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

சுபத்ரர் என்றழைக்கப்பட்ட இவருடைய ஊர் காஞ்சீபுரம். இவரை ஆந்திரர் மரபினைச்சார்ந்த அந்தணரெனக் கூறுகின்றூர்கள். அகஸ்த்ய மலையில்* ஸமாதிபெற்ற இவரதுகுருவின் ஸமீபத்தில் இருந்த இவரும், அப்ராந்தங்களில் ஸஞ்சாரம்

செய்து அகஸ்தியரைத் தரிசித்து அவரிடம் பஞ்சதசாக்ஷரீ மந்திர உபதேசம் பெற்று 317 முதல் 12 ஆண்டுகள் பீடாதிபதியாயிருந்து 329க்குச்சரியான ஸர்வதாரி வருஷம் சைத்ர சுக்லபாதமையன்று அகஸ்த்யமலையிலேயே அடங்கிஸமாதிபெற்றார்.

(14) உஜ்வல சங்கரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

இவர் தபதீ நதீதீரத்திலுள்ள மகாராஷ்ட்ரர்மரபினைச் சார்ந்த அந்தணர். அச்யுதகேசவர் என்பது இவரது பூர்வநாமம். குலசேகரன் என்ற அரசனொருவன் இவருடைய அநுக்ரகத்தால் கவிவேந்தன் ஆனதாகக் கூறப்படுகின்றான். குலசேகராழ்வார் என்பவர் இவர்தானோ என்பது நன்குவிளங்கவில்லை. உஜ்வலஸ்வாமிகள் பாரதநாடெங்கிலும் விஜயயாத்திரை செய்து காச்மீரம் சென்று, அங்கு வ்யாபித்திருந்த ஜயினரான சகயவனர்களை நமது நாட்டிற்கு வெளியேற்றி. 329 முதல் 367 வரையிலுள்ள 38 வருஷங்கள் பீடத்தில் வீற்றிருந்து, அத்வைதஸ்தாபனம் செய்து, அக்ஷயவருஷம் விருஷப சுக்லாஷ்டமீ திதியில் காச்மீர நாட்டிலேயே சித்தி பெற்றார்கள்.

(15) பாலகுரு ஸதாசிவேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

ஜைன மதஸ்தனான தேவமிச்ரன் என்பவன் காச்மீரவேந்தனுக்கு மந்திரியாய் உத்யோகம் வகித்திருந்தான். இவனது புதல்வன் அதிபால்யத்திலேயே அத்வைதப் பற்றுள்ளவனாய் ஆசார்யபக்தி பூண்டு ஒழுகினான். இதனைச் சகியாத இப்பையனது தந்தை இவனைச் சிந்துநதியில் தள்ளினான். நீரில் தத்தளித்துத் தவித்துவாடிய இச்சிறுவனைப் பூரிவசு என்றபாடலீபுரத்துப் பார்ப்பானொருவன் கிட்டிக் கரையேற்றிச் சிந்துதத்தன் என்று பெயரிட்டு உஜ்வல சங்கரரிடம் ஒப்புவித்தான் போலும்.

இவர்தான் நமது பாலகுருஸ்வாமிகள் இவர் காசமீர நாட்டுச் சிஷ்யகோடிகளால் தங்கப்பல்லக்கு ஒன்று அளிக்கப்பட்டார். அப்பல்லக்கில் திக்விஜயயாத்திரை செய்துகொண்டும், தினந்தோறும் ஆயிரம் அந்தணர்களை உண்பித்துக் கொண்டும்

த்ரியம்பகக்ஷேத்ரம் சென்று அங்கு பவவருஷம் ஜ்யேஷ்ட சுக்ல தசமியில் சிவபதமெய்தினர்கள். இவர்கள் 367 முதல் 375 வரையிலுள்ள எட்டு வருஷங்கள் பீடாதிபதி வடமேற்கு நாடுகளில் முரடர்களாய் அக்ரமம் செய்துவந்த பாரசீக நாட்டாரான பாக்லிக பவுத்தர்களைப் பரதநாட்டிலிருந்து வெருட்டி உபகரித்தார்கள்.

(16) யோகி திலக சுரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ,

காமகோடி பீடாதிபத்யம் பெறுவதற்குமுன் மகாதேவர் எனப்பெயர் கொண்ட இவர் மகாராஷ்ட்ர தேசத்தவர் இவரது காலத்தில் முதலாவது நரேந்த்ராதித்யன் என்ற வேந்தன் காச்மீரத்தை ஆண்டான். இவனைச்சார்ந்த சுரேந்த்ரன் என்ற மன்னனது சபையில் தூர்த்வி எனப்பெயர் வாய்ந்த ஒரு சார்வாக நாஸ்திகன் எதிர்த்தோரனைவரையும் வாதத்தில் வென்று வந்தான். நமது யோகிதிலகர் இவனைத் தோற்கடித்தார். இதனைக் கவனித்த காச்மீர நாட்டுக்காவலன் சுரேந்த்ரரைப் பணிந்ததுமல்லாமல் சிலகாலம் அந்நாட்டைப் பரிபாலனம் செய்யுமாறும் வேண்டினன். 375 385ல் காமகோடி பீடாதிபதிகளான இவர்கள் தாருண வருஷம் மார்கசீர்ஷ சுக்ல ப்ரதமையன்று உஜ்ஜினீ நகரத்திற்குச் சமீபத்தில் சித்தி பெற்றார்கள்.

(17) மார்த்தாண்ட வித்யாகனேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

பூர்வாச்ரமத்தில் ஸ்ரீ கண்டர் என நாமகரணம் செய்யப்பட்ட இவர் மகாராஷ்ட்ர தேசவாஸி. பால்யம் முதல் இவரது சரீரத்தில் வெண்குஷ்டம் இருந்து குரூபியாய்ச் செய்துவந்ததால் தினந்தோறும் 1008 முறை சூர்யனை நமஸ்கரித்து வந்தார். ஆதித்யமூர்த்தியின் அநுக்ரகத்தால் அக்குஷ்டநோய் மறைந்து அழகுற்ற மேனியுடன் தோன்றிய இவரை சூர்யதாஸர் என எல்லோரும் அழைத்தார்கள். வடநாடுகளில் விஜய யாத்திரை செய்து ஏவிளம்பி வருஷம் பாத்ரபத க்ருஷ்ண நவமியில் கோதாவரீ தீரத்தில் ஸித்திபெற்றார்கள். 385 முதல் 398 வரையிலுள்ள 13 ஆண்டுகள் இவரது பீடாதிபத்யகாலம்.

(18) ஸ்ரீமூக சங்கரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

இந்த ஸ்வாமிகளின் சரித்ரம் விசேஷமானது எனவும் ஆதிசங்கரர் காலத்தை கி. பி. 800 ஆக நிர்ணயம் செய்திருப்பது முழுப்பிழை என விளக்கக் கூடியது எனவும் ஸ்ரீ காமகோடி பரம்பரையில் க்யாதிபெற்று ஓங்கிய மகான்களின் காலமும் சரித்ரமும் தற்கால ஆராய்ச்சிக்கு நன்றாகப்பொருந்துகின்றன எனவும், ஏற்கெனவே சொல்லியுள்ளோம்.

கோனந்த வேந்தர் வம்சத்தில் ச்ரேஷ்டஸேனன் என்பவன் காச்மீரநாட்டை ஆண்டுவந்தான். இவனுக்கு ஹிரண்யன் தொரமாணன் என இருவர் புதல்வர் இருந்தனர். முதல் மகனை ஹிரண்யன் தந்தைக்குப்பிறகு சிங்காதனம் ஏறினான், தம்பியாகிய தொரமாணனிடம் ஒற்றுமையின்றி யாதுகாரணம்பற்றியோ ஹிரண்யன் அவனைச் சிறையிலிட்டான். இவ்வாறாக, தொரமாணனுக்கு ஒருமகன் பிறந்தான். அண்ணனுக்குப்பயந்த தொரமாணன் அம்மகனை ஒருவருமறியாமல் ஒருகுயவன்வசம்ஒப்புவித்தான். ச்ரேஷ்டஸேனனது பெயரனை இவனை ப்ரவரஸேனன் எனக்கூறுவாம். தக்க வயதடைந்து தனது நிலைமையுணர்ந்த இச்சிறுவன் பேராசைகொண்ட பெரியப்பனுக்குப் பயந்து ஓடி அந்நியநாடுகளில் ஒளிந்து கொண்டான்.

விஷமாதித்யன் ஹர்ஷன், சகாரி, விக்ரமாதித்யன் எனப்பல பட்டப்பெயர்கள் கொண்ட குப்தவம்சத்து அரசனொருவன் 375 413ல் வடதேசத்தில் ஜயசீலனாய் விளங்கினான். இவன் காச்மீரமன்னனான ஹிரண்யனைப்போரில் முறியடித்து அந்நாட்டைத் தன்வசமாக்கிக் கொண்டான். இவ்வாறாக ஒருநாள் நள்ளிரவில் விழித்தெழுந்த இச்சகாரிவிக்ரமன் சேவகர்களைக் கூவினான். இதனைச் செவியுற்ற சிறுவனொருவன் மன்னனது முன்னிலையில் வந்து நின்றான். "எல்லோரும் நன்றாக உறங்குகிற இந்நேரத்தில் நீவிழித்திருந்த காரணம் யாது?" என வினவிய வேந்தனுக்கு வடமொழி ச்லோகங்களால் விடையளித்து, தனது ராஜபக்தியை இச்சிறுவன் நன்கு

வெளியிட்டான். இதனைக்கேட்டு பெரிதுமுவந்த இவ்வேந்தன் இச்சிறுவனைப் பேரறிஞனாக மதித்துத் தான் வென்ற காச்மீர நாட்டுவேந்தனாக அமர்த்தினான்.

அரசனுக்குச் சந்தனம் அரைத்துக் கொடுக்கும் தொழிலில் அரண்மனையில் அமர்ந்திருந்த அந்தணனான இவன் அரசனானான். இவன் மாத்ருகுப்தன் எனப்பெயர்பெற்றவன். ராஜ்யமும் கவித்வமும் ஒருங்கே கிடைக்கப் பெற்ற இவன் எவரையும் மதிக்காமல் கர்வங்கொண்டிருந்தான்.

இப்பால் நமது சங்கரகுருமூர்த்தி மாத்ருகுப்தனது ராஜ்யத்தில் விஜயயாத்திரை செய்தார்கள். வேந்தன் விருப்புடன் இவரைப்பணியாததாலும், நாட்டிலுள்ளார் நடத்தையெல்லாம் அரசனையொப்ப நிகழுமேயென எல்லோரும் கருதியதாலும், சிஷ்யர்களின் க்ஷேமத்தையும் அறிவையும்வளர்க்கக் கருதிய கருணை வள்ளலாகிய சங்கரர், மாத்ருகுப்த மன்னனை நன்னடைக்குத் திருப்ப விருப்பங்கொண்டார்கள்.

மெந்தன் அல்லது மேது என ஓர் யானைமாவுத்தனும், ராமிலன் என்ற குதிரைப்பாகனும் அரசனிடம் இருந்தார்கள். இவ்விருவரையும் மூகசங்கரர் தமது அனுக்ரகத்தால் கவிகளாகுமாறு கடாக்ஷித்தார்கள். உடனே இவர்களில் ஒருவனான மெந்தன் ஹயக்ரீவவதம் என்ற நாடகத்தையும் மற்றவனான ராமிலன் மணிப்ரபா என்ற நாடகத்தையும் அழகுற இயற்றி அரசனுக்குக் காட்டினார்கள்.

இருநூறு வருஷங்களுக்குமுன் இருந்து குருரத்நமாலைக்கு வ்யாக்யானம் எழுதிய ஆத்மபோதர் இவ்விரு நாடகங்களிலிருந்தும் மேற்கோள்கள் குறித்திருக்கின்றனர்.

ஆசார்யரின் அபாரமான மகிமைகளையுணர்ந்த மாத்ருகுப்தன் அவரது அடிகளைப்பணிந்து சிஷ்யனானான். பெரியப்பனுக்குப் பயந்தோடிய ப்ரவரசேனனும் காச்மீரநாட்டைக் கிட்டினான். குரு கடாக்ஷவீக்ஷண்யத்தால் ராஜ்யலோபமற்ற

மாத்ருகுப்தன் ப்ரவரசேனனைச் ஸிம்ஹாஸனத்திலேற்றி மூகருடன் காசிக்குச் சென்றான்.

ப்ரவரசேனன் ராஜ்யபாரம் வகிக்கத் தொடங்கியவுடன் காச்மீர தேசத்திலுள்ள சந்த்ரபாகை அல்லது ஜீலம் என்ற நதிமுதல் ஸிந்து நதிவரையில் அடர்ந்த அடவியாயிருந்த விடத்தில் அவ்வேந்தனுடைய உதவியால் ஒரு பாதை மூக சங்கரரால் ஏற்படுத்தப்பட்டது எனவும் "ஸுஷமா" என்ற அப்பாதை இன்றுவரையில் எல்லோருக்கும் பயன்படுகின்றது எனவும் ஹரிமிச்ரீயம் என்ற வடமொழி நூலொன்று சொல்லுகின்றது.

இந்தியாவின் வடகோடியிலுள்ள காச்மீரதேசத்தில் காமகோடி பீடாதிபர்களின் பெருமை ஸுஷமா என்ற பாதையால் விளங்குவதையொப்ப ஆத்மபோதர் அநுக்ரகித்த குருரத்நமாலை வ்யாக்யானமும் அப்பரம்பரையின் பெருமையையே விளக்குவதால் ஸுஷமா என்ற பெயர் இதற்கு ஏற்றகாரணப் பெயராய் அமைந்ததெனச் செப்பலாம்.

ஸ்ரீ சங்கரேந்த்ர ஸ்வாமிகள் 398 முதல் 437 வரையில் 39 வருஷங்கள் பீடாதிபதியாய் அத்வைதப்ரசாரம் செய்து தாதுவருஷம் ச்ராவண பூர்ணிமாதிதியில் கோதாவரீ தீரத்தில் சித்திபெற்றார்கள். இவர்கள் பால்யத்தில் ஊமையாயிருந்தனர் எனவும், இவரது குருவான வித்யாகன ஸ்வாமிகளின் அநுக்ரகத்தால் பேசும் திறமை பெற்றாரென்றும் மேற்குறித்த இரண்டு நாடகங்களும் நன்கு விளக்குகின்றன. காமகோடி பீடத்தில் பூஜிக்கப்படுகிறகாமாக்ஷியம்மையை "மூகபஞ்சசதி" என்ற நூலால் துதித்திருக்கின்ற இவர் காமகோடிபீடாதிபரான சங்கரர் என்பதிற் சங்கையில்லை. இவரது கட்டளையின்படி ஸுஷமா பாதையைப் பண்படுத்திய ப்ரவரசேனன் இம்மகானுடைய கடைக்கண் நோக்கினால் கவியாகி, "ஸேதுபந்தம்" என்ற ப்ராக்ருத காவ்யமொன்று இயற்றியிருக்கின்றான்

மூகசங்கரர் அருளிய ப்ராசீன சங்கரவிஜயத்திலிருந்து ஆத்ம போதரால் சில மேற்கோள்கள் கூறப்படுகின்றன.

இச்சரித்ரமனைத்தும் 1000 வருஷங்களுக்கு முன் எழுதப் பட்ட ராஜதரங்கிணியில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. தேசசரித்தி ரத்தோடு ஒன்றுகிற சரித்ரங்களையுடையது இக்காமகோடி பரம்பரையொன்றுதானென இங்கும் கூறுகின்றோம்.

(19)ஸார்வபௌமசந்த்ரசேகரேந்த்ரஸரஸ்வதீ.

ஸார்வபௌமன் என்பது ராஜாக்களுக்கு ஏற்கும் பெயர் ஆதலாலும், நாம் முன்னம் கூறிய காச்மீரவேந்தனான ப்ரவர சேனன் காசியில் வஸித்துவந்த இப்பெரியாருக்கு எண்ணிற ந்த திரவியம்காணிக்கையாக வருஷம்தோறும் அனுப்பியதாகத் தெரிதலாலும் காசுமீர அரசனாய் இருந்து மூகசங்கரரைப் ப ணிந்து சிஷ்யரான மாத்ருகுப்தன் ஸார்வபௌமர் எனப்பட் டம் பெற்று காமகோடி பீடாதிபதியானார் என்பது விளங்கு கின்றது. இவர் காங்கன்தேசத்து மகாராஷ்ட்ர ப்ராம்மணர். 437-447 க்கு இடையிலுள்ள பத்து வருஷங்கள் பீடாதிபதி யாய் காசியில் வஸித்து வ்யயவருஷம் ச்ராவண க்ருஷ்ணஷ்ட மியில் அப்புண்ணிய ஸ்தலத்தில் சித்திபெற்றார்கள்.

(20) பரிபூர்ண போதேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

ரத்நகிரி வாஸியான மகாராஷ்ட்ர மாபினைச்சேர்ந்த இவர் அச்மாபிலாபகம் என்ற மந்திரசக்தியால் யோகசித்திபெற்று தன்வந்திரியின் அவதாரமாகக் கருதக் கூடியவாறு வைத்ய சாஸ்த்ர நிபுணராய் விளங்கி 447-481 ல் 34 ஆண்டுகள் காம கோடிபீடாதிபதியாய் நிலத்தோங்கினார்கள். மதுரர் என்பது இவரது பூர்வாச்ரமப் பெயர். ரௌத்ரி வருஷம் கார்த்திக சுக்லநவமியன்று ஜகந்நாதக்ஷேத்ரத்திற்கு அருகில் அடங் கினார்கள்.

(21) ஸத்சித் ஸுகேந்த்ர ஸரஸ்வதீ

பரிபூர்ணபோத ஸ்வாமிகள் தாம் சித்திபெற்ற ஜகந்நாதத்திற்கு அருகிலுள்ள ஸ்ரீகாகுளத்தில் கிரீசர் என்ற பெயருடன் இருந்த ஆந்திரரான இவரைப் பீடாதிபதியாய்த் தெரிந்தெடுத்தார்கள். அறுமுகக்கடவுளை உபாஸித்து அவருடைய அநுக்ரகத்தைப் பூர்ணமாய்ப் பெற்றுவிளங்கிய இவர், நாஸ்திகரான ஆர்யபடரை வாதத்தில் வென்று ஆஸ்திகர் ஆகுமாறு கடாக்ஷித்தார்கள். இப்பால் வாக்யபஞ்சாங்கங்களுக்குவழி காட்டியாயுள்ள ஸாகரவாக்யங்கள் அடங்கிய ஆர்யபடீயமென்ற கணித சாஸ்த்ரம் இயற்றியவர் இந்த ஆர்யபடரேயாவார். 499ல் க்யாதிபெற்று விளங்கிய இவர் கி. மு. 3101 ஐகலியுகஆரம்பமாகக் கணக்கிட்டு அதனை வெள்ளிக்கிழமையாகக்கொண்டு கணிதமார்கத்தை வாக்யரூபமாயமைத்துளார். சோதிட சாஸ்த்ர வல்லவரான வராகமிகிரருக்கும் கணிதசாஸ்திரத்தில் மிகத்தேர்ந்து சூர்ய சித்தாந்தம் சித்தாந்தசிரோமணி, லீலாவதி முதலியன இயற்றிய பாஸ்கராசாரியருக்கும் இவர் முந்தியவர். காலாந்தரத்தில் தமது கணிதமார்க்கம் பிழைபட்டுபோம். என இந்த ஆர்யபடரே கூறியுள்ளார். அவ்வாறே தற்காலம் பிழைநிரம்பியதாயுள்ள வாக்யபஞ்சாங்கத்தை நம்மவரிற்பலர் அநுஷ்டிப்பது அறிவீனம் எனநாம் கூறவேண்டியதில்லை.

அந்நியதேசத்தில் ஸம்பவித்த ஒரு சூர்ய க்ரகணத்தைப் பார்ப்பதற்காகக் கடலைத் தாண்டிசென்ற இந்த ஆர்யபடர், காமகோடி பீடாதிபதிகளால் ப்ராயச்சித்தம் விதிக்கப்பெற்று அந்தணர் சமூகத்தில் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டார்.

நமது ஸ்வாமிகள் 481 முதல் 512 வரையில் 31 வருஷங்கள் விஜயம்செய்து, கரவருஷம் வைசாக சுக்ல ஸப்தமியன்று ஜகந்நாதபுரிக்கு அருகில் ஸமாதிபெற்றூர்கள்.

(22) சித்ஸுகேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

இவர் காங்கன் ப்ரதேசத்தைச் சார்ந்த மகாராஷ்ட்ரர். சிவசர்மா எனஇவருக்கு நாமகரணம் செய்திருந்தார்கள். 512

முதல் 15 வருஷங்கள் சந்த்ரமௌளீச்வரரை ஆராதித்துக்கொண்டு தமது ஸ்வதேசத்தில் வஸித்து, 527க்குச் சரியான பராபவ வருஷம் ச்ராவணமாதம் க்ருஷ்ணபக்ஷம் நவமீதிதியில் பம்பாய் மாகாணத்திலுள்ள ரத்நகிரியில் ஸித்தியடைந்தார்கள்.

(**23**) ஸித்தகுரு ஸச்சிதாநந்த கனேந்த்ர ஸரஸவதீ.

பூவராக க்ஷேத்ரமாகிய ஸ்ரீ முஷ்ணத்தில் சிவசாம்பர் எனப்பெயர்பூண்டு கல்விப்பயிற்சி பெற்ற த்ராவிடரான இவர் உத்தர தேசம் சென்று காமகோடி பீடாதிபதியானார். மடாதிபத்யம்பெற்ற 527 முதல் 21 வருஷங்களும் ஒரு இடத்திலும்தங்கியிராமல் பன்முறை திக்விஜய யாத்திரை செய்து 548 ஆகிய ப்ரபவவருஷம் ஆஷாட சுக்ல ப்ரதமையில் கோகர்ண மகாக்ஷேத்ரத்தில் லிங்கரூபமாக மாறிவிட்டார்கள்.

மந்தபட்டர் என்ற கவியொருவர் இப்பெரியாரின் திவ்ய சரித்ரத்தை ஸித்தவிஜய மகாகாவ்யம் என்ற க்ரந்தத்தில் விளக்கியுள்ளார்.

(**24**) ப்ரக் ஞாகனேந்த்ர ஸரஸ்வதீ

பொதியமாமலையில் சித்திபெற்ற 12வது ஸ்வாமிகள் முதல் இப்பீடாதிபர் வரையில் உள்ள ஸ்ரீ காமகோடிமடாதிபதிகளனைவரும் ஸ்ரீ காஞ்சிக்ஷேத்ரத்தில்தங்காமல் 250 வருஷகாலங்கள் பரதநாடெங்கிலும் திக்விஜயம் செய்து சிஷ்யர்களின்க்ஷேமத்தைக்கருதி ஸ்ரீ சந்த்ரமௌளீச்வரர் திவ்யப்ரஸாதங்களை அங்கங்கு வழங்கி அநுக்ரகித்தார்கள் என்பது முன்னர்குறித்துள்ள சரித்ரங்களால் நன்கு விளங்கும்.

ப்ரக்ஞாகன ஸ்வாமிகள் பிநாகினீதீரவாஸியான சோணகிரிஎன்ற ஆந்த்ரர். 548 564 உள்ள 16 ஆண்டுகள் காமகோடி பீடஸ்வாமிகளாயிருந்து, ஸ்வபாநு வருஷம் வைசாகசுக்லாடஷ்மியில் அடங்கினார்கள். இவரது ஸமாதி காஞ்சியில் எனச்செப்புகின்றனர்.

(**25**) சித்விலாஸேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

ஹஸ்திகிரி என்ற ஊரில் ஹரிகேசவர் என்றழைக்கப்பட்ட ஆந்த்ர ஜாதியாரான இந்த ஸ்வாமிகள் 564-577ல் பீடாதிபதியாய் வீற்றிருந்து துர்முகி வருஷம் சாந்த்ரஸம்வத்ஸராதி தினத்தில் காஞ்சியில் சித்திபெற்றார்கள்.

(**26**) முதலாவது மகாதேவேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

சேஷநாராயணர் என்றழைக்கப்பட்ட இவருடைய ஊர் பத்ராசலம். மிதுலாதேசத்தவராயிருந்து ஆந்த்ரநாட்டில் குடியேறியவர் எனக் கூறுகின்றார்கள். 577 முதல் 601 வரையிலுள்ள 24 வருஷங்கள் காமகோடிபீடாதிபத்யம் பெற்று ரௌத்ரி கார்த்திக க்ருஷ்ணதசமியில் காஞ்சியிலேயே ஸமாதியடைந்தார்கள்.

(**27**) முதலாவது பூர்ணபோதேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

ஆந்த்ர பரம்பரையைச் சார்ந்த இவர் க்ருஷ்ணன் என்றழைக்கப்பட்டார். இவர், 601 முதல் 618 வரையில் பீடாதிபதியாயிருந்து ஈச்வர வருஷம் ச்ராவண சுக்ல தசமியில் சித்திபெற்று காஞ்சீக்ஷேத்ரத்தில் ஸமாதியடைந்தார்.

(**28**) போதேந்த்ர ஸரஸ்வதீ,

பீடாதிபத்யம் பெறுவதற்குமுன் பாலஐயா எனப்பெயர் கொண்ட இவர் ஆந்த்ரதேசத்து அந்தணர். 618 முதல் 37 ஆண்டுகள் பீடாதிபராய் விளங்கி, 655க்குநேரான ஆநந்தவருஷம் வைசாக க்ருஷ்ண சதுர்த்தியில் காஞ்சிமாநகரத்தில் அடங்கினார்கள்.

(**29**) சீலநிதி ப்ரும்மானந்த கனேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

கடிலம் என்ற ஆற்றங்கரையிலுள்ள ஓர் க்ராமத்திற் ஜ்யேஷ்டருத்ரர் எனப்பூர்வாச்ரமப் பெயரினைக்கொண்ட இப்பெரியார் ஒரு த்ராவிடர். ஸகல கலைகளையும் கற்றுத்தேர்ந்தவர். 655 முதல் 13 வருஷங்கள் காஞ்சியிலேயே விஜயம்செய்து விளங்கினார்கள்.

காமகோடி பரம்பரையின் சரித்ரம் தேசசரித்ரத்துடன் ஒன்றிவருவதை நிரூபிப்பதற்கு உரியதோர் விருத்தாந்தத்தை இங்கு கூறுகின்றேம்.—

யசோவர்மன் என்ற மன்னன் கன்னோசிநாட்டை ஆண்டுவந்தான். பவபூதியென்ற மகாகவியொருவர் இவனது சபையில் வித்வானாயிருந்தார். காச்மீர லளிதாதித்ய முக்தாபீடன் எனக்யாதிபெற்ற வேந்தனொருவன் யசோவர்மனை வென்றதுமல்லாமல் நமது தக்ஷிணதேசமெல்லாம் படையெடுத்துச்சென்று கர்நாடம், கேரளம், சோழநாடு முதலிய விடங்களைவென்றான். மெச்சிப்புகழத்தக்க இவ்வரசனுடைய பெருமையை மேற்கூறிய பவபூதியென்பவர் விளக்கியுள்ளார். அந்நூலை "மகாபுருஷவிலாஸம்" என்பர். இச்சம்பவமனைத்தும் சீலநிதிஸ்வாமிகளின் காலத்தில் நடந்தேறின. ரட்டா என்ற கர்நாடராணியின் புதல்வனை ராஜ்யம் அடையவொட்டாமல் செய்த விஷயமும், மகமதியர்களைத் தோல்வியுற்று ஓடச்செய்ததும் முன்னம் தனது நாடாகிய காச்மீரத்தில் க்யாதிபெற்ற காமகோடி பீடாதிபர்களைத் தரிசித்து ப்ரஸாதம் பெறுவதற்கெனக்காஞ்சிக்குச் சென்ற செய்தியும் மகாபுருஷவிலாஸத்தில் காணப்படுகின்றன.

தமது ஸ்வதேசமாகிய காச்மீரம் சென்ற லளிதாதித்யன் காமகோடிபீடாதிபதியிடம் தன்க்கிருந்த அன்புப்பெருக்கால் அவர்கள் பெயர் கொண்ட அன்னசத்திரமொன்றை அங்கு கட்டுவித்து அனுதினமும் ஆயிரக்கணக்கான ஏழைகளை உண்பித்தான் என அந்நூலாசிரியரான பவபூதி பகர்கின்றார்.

668க்குச் சரியான ப்ரபவ வருஷம் ஜ்யேஷ்ட சுக்ல த்வாதசியில் நமது ப்ரும்மானந்த கனேந்த்ர ஸ்வாமிகள் காஞ்சீபுரத்தில் ஸித்தியடைந்தார்கள்.

(30) சிதானந்த கனேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

ஆந்த்ரதேசவாஸியான இவர் பத்மநாபர் எனப்பூர்வம் பெயர்பெற்றிருந்தார் 668 முதல் 672 வரையில் உள்ள நான்கு

வருஷங்கள் இவர்கள் மடாதிபதியாய் வீற்றிருந்தார்கள். முன்னம் காச்மீர லளிதாதித்யனால் வெருட்டப்பட்ட ரட்டா என்ற ராணியின் புதல்வனைச் சிங்காதனமேற்றிப் புரவலனாக்கி அநுக்ரகித்தார்கள். லம்பிகை என்ற யோகசித்தியின் பொருட்டுச் சருகுகளைத்தின்று மகாயோகியானார்கள். ப்ரஜோத்பத்திவருஷம் மார்கசீர்ஷ சுக்லாஷ்டமியில் சித்தியாகிக் காஞ்சியில் ஸமாதிபெற்றார்கள்.

(31) ஸச்சிதாநந்தேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

இவரும் ஒரு ஆந்த்ரரே. பல பாஷைகளிலும் பேசவல்லவராய் விளங்கிய இம்மகானைப் பாஷாபரமேஷ்டியெனக் கண்டோர் கொண்டாடினர். காஞ்சி முதலிய நகரங்களில் மடத்துக்குச் சொந்தமான கட்டிடங்களைப் பழுதுபார்த்தார்கள். 672 ல் பீடாதிபதியாகி, 20 வருஷங்கள் விஜயம் செய்து, 692 கரவருஷம் பாத்ரபத க்ருஷ்ணாஷ்டமியில் காஞ்சியிலேயே அடங்கினார்கள்.

(32) இரண்டாவது சந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

இவர் த்ராவிடர் மரபினைச் சேர்ந்த அந்தணர். சம்பு என்பது இவரது பூர்வாச்ரமப் பெயர். இவர்கள் திக்விஜய யாத்திரை செய்துவரும் பொழுது காட்டுத்தீயில் அகப்பட்டு தவித்துக்கொண்டிருந்த ஒரு குழந்தையைக் காப்பாற்றிய கருணை வள்ளலெனக் கூறப்படுகின்றார். காச்மீர வேந்தனான லளிதாதித்யன் ஸபையில் சங்குணன் என்ற பௌத்தன் மந்திரியாயிருந்தனன். காமகோடி பீடாதிபதியவர்கள் இந்த மந்திரியை வாதத்தில்வென்று விருது பெற்றாரென ப்ரபோதசந்த்ரோதயக்காரரான க்ருஷ்ணமிச்ரர் தர்மயற்றியகுருவிஜயம் என்றக்ரந்தத்தில் கூறியுள்ளார்.

692 க்கும் 710 க்கும் இடையிலுள்ள 18 வருஷங்கள் பீடாதிபதியாய் க்யாதிபெற்ற இந்த ஸ்வாமிகள் ஸௌம்ய வருஷம் மார்கசீர்ஷ அமாவஸ்யை யன்று காஞ்சி க்ஷேத்திரத்தில் அடங்கினார்கள்.

(33) பகுரூப சித்ஸுகேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

710 முதல் 737 வரையிலுள்ள 27 ஆண்டுகள் காமகோடி பீடாதிபராய் கீர்த்திவாய்ந்திருந்த இவர்களுடைய ஊர் வேதாசலம். சுசீலகமலாக்ஷர் எனப் பூர்வநாமம் பெற்றனர். புண்ணிய நதியாகிய காவேரீ உற்பத்தியாகிப்பெருகுகிற ஸஹ்யமலையிலுள்ள கவேர முனிவரின் குகையில் நெடுநாள் தவம் புரிந்திருந்து தாது வருஷம் ஆஷாட சுக்லாஷ்டமியில் அங்கேயே அடங்கிச் சித்தி பெற்றார்கள். இவர் ஓர் ஆந்த்ரப்ராம்மணர்.

(34) சித்ஸுகாநந்தேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

இவரைச் சிதாநந்தர்எனவும் கூறுகிறார்கள். சுரேசர்எனப் பெயர் பூண்டு பாலாற்றங்கரையில் வசித்துவந்தவரான இவர் ஒரு த்ராவிடர். 737 முதல் 21 வருஷங்கள் பீடத்தில் இருந்து 758 ஏவிளம்பி ஆச்விந பூர்ணிமையில் அழியாப் பேரானந்த மெய்தினார்கள். இம்மகான் அடங்கியது காஞ்சீபுரம்.

[35] இரண்டாவது வித்யாகனேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

இவர் ஓர் த்ராவிடர் என்பதும், சூர்யநாராயணர் என்றழைக்கப்பட்டனர் என்பதும், தெரிகின்றனவே யல்லாமல் இவரது வாசஸ்தானம் இன்னதெனக் குறிக்கப்படவில்லை. நமது நாட்டின் மேற்குக் கடற்கரையில் மகம்மதியர்கள்செய்த அதிக்ரமங்களை ஒருவாறு விலக்கி அப்பக்கங்களில் திக்விஜய யாத்திரை செய்துளார்கள். ஆதிசங்கரபகவத்பாதர்கள் தமது சிஷ்யரான பத்மபாதருடன் இவருக்கு முன் தோன்றி, தமது பாதுகையை அளித்த விஷயமும், அபிநவசங்கரரைப் பீடாதிபதியாக்கு மாறு ஒரு அசரீரிசெப்பிய செய்தியும் பின்வரும் அபிநவசங்கரர் புராணத்தில் நன்குகக் கூறுவோம்.

758-788 ல் வித்யாகனர் விளங்கினார்கள். ப்ரபவ வருஷம் புஷ்ய சுக்ல த்விதீயை திதியில் சிதம்பர க்ஷேத்ரத்தில் சித்தி பெற்றார்கள்.

[36] தீர அபிநவ-சங்கரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

இதுகாறும் எழுதிவந்த பாவனமான இச்சரித்திரத்தில் அடிக்கடி குறிக்கப்பட்டிருக்கிற புண்யபுருஷர் இவரே! இவரது வ்ருத்தாந்தத்தைச் சிரத்தையுடன் படிக்குமாறு விரும்புகின்றேன். இவருடைய பிறப்பு வளர்ப்பும், ஸர்வக்ஞபீடாதிரோகணமும், இமயமலையில் மறைந்து அருளியதும் மேலும்பல விஷயங்களும் ஆதிஸ்வாமிகளின் சரிதமாகிய சங்கரவிஜயங்களில் கூறப்பட்டுள்ளன. இவரைப் புகழ்ந்து கூறுகிற சங்கரேந்த்ர விலாஸம் என்ற நூல் ஒன்றே வித்யாரண்யர் முதலிய மகான்களானபலரையும் இவ்வாறு மயங்கவைத்ததற்கு முதற்காரணம் எனப்பன்முறையும் கூறியுள்ளோம்.

சிதம்பர க்ஷேத்ரத்தில் விச்வஜித் என்ற ஒரு த்ராவிட ப்ராம்மணர் விசிஷ்டா எனப்பெயர் வாய்ந்த தர்மபத்நியுடன் தருமநெறிவழுவாமல் இல்லறம் நடாத்தி வந்தார். காலகதியால் விச்வஜித் சிவபதமெய்தினர். விசிஷ்டா என்ற அம்மை அக்காலவழக்கப்படி மஞ்சள் சாயமேற்றிய ஆடையணிந்து எலுமிச்சங்கனிகளால் அம்மனையாடிக்கொண்டுஸஹகமனம் செய்வதற்குக் கிளம்பினள். இப்புண்யவதி கர்ப்பிணி எனக்காட்டுகிற சிற்சில குறிகளைக்கண்ட உறவினர் உடன் கட்டையேறாமல் தடுத்தனர். விசிஷ்டாவும் சிசுவின் பிறப்பை எதிர்நோக்கி இல்லத்தில் தங்கினள். ப்ரஸவகாலம் கடந்து நெடு நாளாகியும் பிள்ளை பிறக்காததைக் கண்ட இவ்வம்மை நடராஜப் பெருமானை மனத்தில் தியானித்து அபவாதத்திற்கு அஞ்சிக்காலங் கழித்தனள். இவ்வாறாக மூன்று வருஷங்கள்கழிந்தன. பிறகு அழகிய ஒரு மகவு பிறந்தது.

கர்மசேஷத்தால் கர்ப்பவாஸம் செய்யவேண்டிய காலமனைத்தையும் இவ்வம்மையின் வயிற்றிலேயே போக்கினர் என குருரத்னமாலையில் யோகிதிலகரான ஸ்ரீ ஸதாசிவப்ரும்மேந்த்ரர் கூறுவதால் நாம் எல்லோரும் இதனைஏற்றுக்கொள்ளக் கட்டுப்பட்டிருக்கின்றோம். இதனை அபவாதமாகவே கொண்டு தோஷம் கற்பித்து அத்தோஷத்தை ஆதிசங்கரருக்கு உரியதாக்கி

கூறுகிற க்ரந்தம் ஒன்றுளது. அதனை மத்வவிஜயம் எனக் கூறுவாம்.

அபிநவசங்கர சிசுவையீன்ற அன்னை அதனைத் தூக்கிச் சென்று சிதம்பரத்தின் புறத்தேயிருந்த தில்லை வனத்தில்கிடத்திக்கவலையற்று மீண்டனள். இவ்வாறாக, தெய்வீகமான இக்குழந்தையை போஷிப்பதற்காக வ்யாக்ரபாதமுனிவர் தமது மனைவியுடன் அங்குதோன்றி அச்சிசுவை வளர்த்து ஐந்தாமாண்டில் உபநயனம் செய்வித்து ஸகலகலைகளும் தானாகவே அறியுமாறுகடாக்ஷித்தார்.

இப்பால் திக்விஜயம் செய்திருந்த காமகோடிபீடாதிபரான வித்யாகனர், சிதம்பரத்தில் தங்கினார். அபிநவரைப் பீடாதிபதியாக்குமாறு ஒரு அசரீரி கூறிற்று. சங்கரபகவத்பாதர் பத்மபாதருடன் திருவுருக் கொண்டெழுந்து பூஜிக்கத் தகுந்த தமது பாதுகைகளை வித்யாகனரிடம் கொடுக்க அவர் அவ்விரண்டையும் ஏற்றுக்கொண்டார். காமகோடிபீடத்தில் பாதார்ச்சனை செய்யப்படுகிற திருப்பாதுகைகள் அவை தான் போலும்.

நமது சங்கராசாரியர் கலியுகாதி 3889 க்குச் சரியான கி. பி. 788 ல் அவதரித்ததாகக் கூறப்படுகிறது. இஃதே ஆதிசங்கரர் காலமென மேதாவிகளான பலர் ஏற்றுக்கொண்டு அவ்வாறு கூறிவருகின்றனர், வித்யாகனர் சிதம்பரத்தில் சித்தி பெற்ற வருஷமும் 788 ஆதலால், அபிநவதீரர் வித்யாகனரிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்ட காலத்தை அவதார காலமாகக் குறித்துளார் எனக்கொள்ளவேண்டும். இச்சரித்திரத்தில் இனி சொல்லப்போகிற வரலாறுகள் ராஜதரங்கிணியில் கூறப்படுகின்றன.

780-810 ல் ஜயாபீடவிநயாதித்யன் என்பான் காச்மீர தேசத்தைப் பரிபாலித்து வந்தான். அமரஸிம்மன் எழுதியுள்ள கோசத்திற்கு வ்யாக்யானம் குறித்தவராகிய க்ஷீரஸ்வாமி என்பவரும் காவ்யாலங்காரத்தை அலங்காரமாய் விவரணம் செய்த வாமனகவியும், மேலும், சடகன், சிந்துமன், சங்கன்

தாமோதரன், மநோரதேசன், தக்யன், என்ற மகாமகோபாத்யாயர்களும் அத்தேசத்தில் விளங்கினார்கள்.

கல்விப்பெருக்கும் செல்வப்பெருக்கும் ஒருங்கே பெற்று சொன்மாரி பொழியும் வல்லமையும் பெற்று புகழ்கொண்டிருந்த இவ்வெண்மரையும் வாக்பதிபட்டர் என்பவர் வாதத்தில் வென்று ஸர்வக்ஞர் எனக் கொண்டாடப்பட்டனர். இப்பட்டரின் திட்டமான கல்வியின் விநயத்தைக் கண்ட விநயாதித்ய வேந்தன் இவரைத் தன் சபையில் வைத்துப் பெரும் பரிசளித்துப் போற்றினான்.

இவ்வாறிருக்க, காமகோடிபீடாதிபரான நமது சங்கர குரு காச்மீரத்திற்கு விஜயம் செய்தார்கள். அளவிறந்த கல்வியின் பெருமையாலும், அரசனது அன்பினாலும் கர்வங்கொண்டிருந்த வாக்பதிபட்டரை வாதத்தில் வென்றுவிருது பெற்றார்கள். வாக்பதியால் தோல்வியுற்ற எண்மரும் வாக்பதியும்கூடிய ஒன்பதின்மரையும் நவரத்நங்களாலான மாலை எனச்சாற்றலாம். இவர்களால் வணங்கப்பெற்று நடுநாயகம்போல் விநயாதித்யன் சபையில் வீற்றிருந்த சங்கரர் ஸர்வக்ஞரன்றோ! இவ்வாறு காச்மீரத்தில் ஸர்வக்ஞபீடம் ஏறியவர் இச்சங்கரர் என ஸத்குரு ஸந்தான-பரிமளம் என்ற நூல் கூறுகின்றது. இவரைப்பற்றிச் சாற்றுகிற சங்கரேந்த்ர விலாஸம் வாக்பதிபட்டரால் எழுதப்பட்டதென்பதைப் பலவிடங்களில் சாற்றினோம்.

எல்லோரும்போற்றிப்புகழத்தக்க இப்பெரியார் 788 முதல் 840 வருஷம் வரையிலுள்ள 52 ஆண்டுகள் ஸ்ரீ காமகோடி பீடாதிபர்களாய் வீற்றிருந்து சித்தார்த்தி வருஷம் ஆஷாட அமாவாஸ்யையன்று இமயமலையிலுள்ள ஆத்ரேயர் குகையில் மறைந்தருளினார்கள்.

அபிநவசங்கரருக்கு 400 வருஷங்களுக்குப் பிறகு காமகோடிபீடாதிபரான சித்விலாஸர் தாமியற்றிய சங்கரவிஜயத்தில் இச்சங்கரருடைய இமாலய குகாப்ரவேசத்தை ஆதிசங்கரருக்குச் சாற்றுகின்றார். காச்மீர ஸர்வக்ஞபீடாதிரோகணமும் அவ்வாறே கூறப்பட்டு இருக்கின்றது.

ஆதிசங்கரர் எனப்போற்றத்தகுந்த ஸ்ரீ காமகோடிபீடாதிபரான தீர அபிநவ சங்கரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ ஸ்வாமிகளின் புராணத்தை மிகச்சுருக்கமாகக் கூறி முடித்தோம்.

(37) ஸச்சித் விலாஸேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

கான்யகுப்ஜ நாட்டு மகாராஷ்ட்ரரான இவர் ஸ்ரீபதியெனப் பூர்வாச்ரமத்தில் அழைக்கப்பட்டார். 855-884ல் காச்மீர ராஜனுன அவந்திவர்மன் சபையில் வித்வானுக விளங்கியவரும், த்வநி என்ற க்ரந்தகர்த்தாவுமான ஆனந்தவர்தனராலும், ஹரவிஜயம் என்ற நூலையியற்றிய ராஜானக ரத்நாகரன் எனப்பெயர்கொண்ட மகாகவியாலும் இந்த ஸ்வாமிகள் கொண்டாடப்பட்டு விளங்கினுர்கள். 840-873ல் காமகோடிபரம்பரையில் ப்ரபாவத்துடன் வீற்றிருந்து, நந்தன வருஷம் வைசாக பூர்ணிமையில் மடத்திற்கு உரிமையான காஞ்சீபுரத்தில் ஸமாதிபெற்றுர்கள். இவர்முதல் 43 வது பரமசிவஸ்வாமிகள் வரையில் உள்ள ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் எழுவரும் சித்திபெற்ற ஸ்தலம் காஞ்சீ க்ஷேத்ரமேயாம்.

(38) சோபன மகாதேவேந்த்ர ஸரஸ்வதீ

பேரழகுவாய்ந்து ஜ்வலித்துக்கொண்டிருந்த இவரை உஜ்வலர் எனவும் கூறினுர்கள். சிவராமபட்டர் என்பது இவரது வீட்டுப்பெயர். இவர் ஓர் கர்நாடக ப்ராம்மணர். 873 முதல் 42 வருஷங்கள் விஜயம்செய்து 915க்குச் சரியான பவவருஷம் வைசாக சுக்லாஷ்டமியில் சித்தியடைந்தார்கள். இவர் தொடங்கி 44வது ஸ்வாமிகள் முடியவுள்ள ஏழுபீடாதிபர்களும் கர்நாடகப்ராம்மணர்கள்.

(39) கங்காதரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ

யாயாவர வம்சத்தைச் சேர்ந்த வேந்தர்கள் கன்னேசி நாட்டையாண்டு வந்தார்கள். இப்பரம்பரையில் மகேந்த்ர மகீபாலன் என்பான் 903-917ல் அந்நாட்டை ஆக்ஷிசெய்தான்.

ராஜசேகரன் என்ற கவிவேந்தன் இவ்வேந்தன் சபையில் வீற்றிருந்தான். யாதுகாரணம்பற்றியோ ராஜசேகரன் கண் பார்வையிழந்தான். மூகத்திற் கண்ணிழந்து குரூபியான இக் கவிராயன் திக்விஜயம் செய்து கொண்டங்கு தங்கிய கங்காத ரரைத் தனக்குக் கதியெனக்கருதிப் பணிந்தான். உயிரற்ற மகவினைச் சங்கரபகவத்பாதர் உயிர்ப்பித்தார். வித்யாகனர் மூகருக்கு வாக்களித்தார். மூகர் குதிரை, யானைப்பாகர்களான அற்பர்களை விற்பன்னராக்கினர். இக்கங்காதரர் சேகரனுக்குப் பார்வையளித்தார். சங்கரபரம்பரையினரான இப்பெரியார் களுக்கு இஃதோர் அருமையன்று.

கங்காதரரின் கருணைநோக்கினால் ராஜசேகரன் பல நூல் களைச் செய்துளான். அவை, பாலராமாயணம், ப்ரசண்டபா ண்டவம், கற்பூரமஞ்சரி, வித்தஸால பஞ்சிகை என்பன. இந் நூல்கள் ஆதிசங்கரர் காலத்தவையென வித்யாரண்யர் தமது சங்கர விஜயத்தில் கூறுகின்றார்.

பீமாதீரவாஸியான நமது கங்காதரரைப் பூர்வாச்ரமத்தில் அப்பண்ணு என்றழைத்தார்கள். 915-950 காமகோடிபீடாதி பரான இவர்கள் ஸௌம்ய ச்ராவண சுக்ல ப்ரதமையில் அடங் கினார்கள்.

(40) ப்ருமானந்த கனேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

பீடாதிபதியாவதற்கு முன் நரஸம்பட்டர் என்பது இவ ரது பெயர் 950 முதல் 978 வரையில் 28 வருஷங்கள் காஞ்சீ பீடத்தில் இருந்து ஈச்வர வருஷம் கார்த்திக சுக்லாஷ்டமியன் று சித்தி பெற்றார்கள்.

(41) ஆனந்த கனேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

இப்பீடாதிபதிகளின் ஊர் துங்கபத்ராதீரமெனச் செப்பு கின்றனர். சங்கரபண்டிதர் என்பது இவரது நாமம்978-1014ல் மடாதிபதியாய் விளங்கினார்கள். ப்ரமாதீச சைத்ரசுக்ல நவமி யில் சித்திபெற்றார்கள்.

(**42**) இரண்டாவது பூர்ணபோதேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

பூர்வாச்ரமத்தில் ஹரி என்றழைக்கப்பட்ட இவர்கள், 1014--1040ல் காஞ்சிகாமகோடி பீடாதிபராய் வீற்றிருந்து ப்ரமாதி பாத்ரபத க்ருஷ்ண த்ரயோதசியில்ஸமாதிபெற்றார்கள்.

(**43**) முதலாவது பரமசிதேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

இந்த ஸ்வாமிகள் 1040 முதல் 1061 வரையிலுள்ள 21 ஆண்டுகளின் பெரும்பகுதியை காவேரிநதி உற்பத்தியாகிற குடகுமலையிலுள்ள ஓர் குகையில் தவம்புரிந்து கடத்தினார்கள். அப்பொழுது இவரண்டையில் நின்றவர் ஸோமதேவன் என்ற சிஷ்யன் ஒருவனேயெனச் சொல்லப்படுகின்றது. ஸ்ரீ கண்டர் என்பது இவரது பூர்வநாமம். சார்வரி ஆச்விந சுக்ல ஸப்தமியில் ஸித்தியடைந்தார்கள். இவரும் இவருக்கு முந்திய ஆறு ஸ்வாமிகளும் காஞ்சியிலேயே ஸமாதி யெய்தினார்களென்று முன்னமே குறித்துள்ளோம்.

(**44**) ஸாந்த்ராநந்த போதேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

குருவாகிய பரமசிவஸ்வாமிகளுடன் குடகுமலையில் இருந்த ஸோமதேவர் இவர்தான் இவர் "கதைகளாகிய நதிகள்சங்கமமாகின்ற கடல்'' எனப் பொருள்படுகிற கதாஸரித் ஸாகரம் என்ற நூலை எழுதியருளினார். தாராஎன்ற உஜ்ஜீநீ நகரத்து வேந்தனான போஜன் காணிக்கையாக ஸமர்ப்பித்த முத்துப் பல்லக்கிலேறி திக்விஜயம் செய்தார்கள். 1063-1089ல் காச்மீர ராஜாவான கலாஸன் உதவியால் காஞ்சீபுரம் காமகோடி மடத்தில் துருக்கர்கள் ப்ரவேசியாமல் பாதுகார்த்தார்கள்.

1061 முதல் 1098 வரையிலுள்ள 37 வருஷங்கள் விஜயம் செய்து, ஈச்வர ஆஷாட அமாவாஸ்யையில் திருவண்ணாமலையில் ஸமாதிபெற்றார்கள். இவரும் இவருக்கு முந்திய ஆறு ஸ்வாமிகளும் கர்நாட ப்ராம்மணர்கள் எனமேலே சொல்லியுள்ளோம். இதன்பிறகு வருகிற ஒன்பது ஸ்வாமிகள், அதாவது, 53 சந்த்ர சூடர் வரையில் உள்ள எல்லோரும் த்ராவிடர்கள்.

(45) மூன்ருவது சந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ

இவரது பரமகுருவான பரமசிவஸ்வாமிகளின் பூர்வநாமமாகிய ஸ்ரீ கண்டர் என்பதே இவரது பூர்வநாமம். இவரைச் சந்த்ரசூடர் எனவும் சொல்கின்றனர். குமாரபாலசரிதம் என்ற அரிய நூலையியற்றிய ஹேமாசாரி என்ற ஜைநகவி யொருவன் இவர்களிடம் தோல்வியுற்று அவமானமடைந்தான். சந்த்ராலோகம், ப்ரஸன்னராகவம், பக்திகல்பலதிகை என்ற நூல்களின் ஆசிரியரான ஜயதேவர் என்பவர், "நமது ஸ்வாமிகளின் சொன்மாரியால் ஹேமாசார்ய காட்டுத்தீ அவிந்தது" எனப் புகழ்ந்து கூறுகின்ருர்.

1119ல் வங்காளவேந்தனுன லக்ஷ்மணஸேனன் சபையில் க்யாதிபெற்றவரும் அஷ்டபதீ என்ற கீதகோவிந்தமகாகாவ்யம் எழுதி அநுக்ரகித்தவர்களும், கண்ணபிரானுடைய கருணையைப் பூர்ணமாய்ப்பெற்றவர்களுமான ஜயதேவர் இவர்தானே என்பது நிச்சயமாய் விளங்கவில்லை. மேலும், ப்ரபோதசந்த்ரோதயம் வரைந்த க்ருஷ்ணமிச்ரர், மேற்குறித்த நமது சந்த்ரசூடரின் வெற்றியைத் தாமியற்றிய குருவிஜயத்தில் குறிக்கின்ருர். வைத்யாபிதான சிந்தாமணி என்ற வைத்யசாஸ்த்ர பரிபாஷைகளடங்கிய ஓர் க்ரந்தகர்த்தாவாகிய ஸ்ஹலன் என்பவர் தமது க்ரந்தத்தில் சந்த்ரசேகராருடைய வெற்றியைக்கூறி அதனைக் கடவுள் வாழ்த்தாக அமைத்திருக்கின்ருர்.

1098—1166ல் 68, வருஷங்கள் பீடாதிபரான இவர்கள் கணக்கற்ற கவிகளால் போற்றப்பட்டனர். பார்த்திப சைத்ர அமாவாஸ்யை தினம் அருணுசலக்ஷேத்திரத்தில் அடங்கினுர்கள்.

(46) சித்விலாஸ அத்வைதாநந்த போதேந்த்ரஸரஸ்வதீ.

பிருகினீதீரவாஸியான இவருக்கு ஸீதாபதி என்பது பூர்வாச்ரமத்தில ஏற்பட்டபெயர். ஸ்ரீ ஹர்ஷகவி காஞ்சீபுரத்தைப் பற்றியும் அங்கு பூஜிக்கப்படுகிற யோகலிங்கத்தைப் பற்றியும் தாம் எழுதியுள்ள நைஷதம் என்ற மஹாகாவ்யத்தில் பெரிதும் பாராட்டியிருக்கின்ருர். மேலும், ஸ்தைர்யவிசாரப்ரகரணம்,

சிவசக்திஸித்தி என்ற நூல்களில் நமது சித்விலாஸரைப் போற்றுகின்றார். அன்யமதஸ்தனான அபிநவகுப்தனை நமது ஸ்வாமிகள் வாதத்தில் வென்றதாகச் சொல்லப்படுகின்றது. சித்விலாஸர் காலத்தவர்களான ஸ்ரீ ஹர்ஷ அபிநவகுப்தர்களை ஆதிசங்கரர் காலத்தவர்களாக வித்யாரண்ய சங்காவிஜயம் சாற்றுகின்றது. இவ்விருவருக்கும் நூறுவருஷங்களுக்கு உட்பட்டகாலத்தவராகிய வித்யாரண்யர் இவ்வாறு கூறியிருக்கமாட்டாரெனவுந் தோன்றுகிறது. பிற்காலத்தவர்களில் யாரேனும் எழுதியிருக்கலாம் போலும்.

ப்ரும்மவித்யாபாணம், சாந்திவிவாணம், குருப்ரதீபிகை சங்கரவிஜயம் என்ற க்ரந்தங்களை சித்விலாஸஸ்வாமிகள் லோகோபகாரமாய் அருளியிருக்கின்றார்கள்.

1166 முதல் 34 வருஷங்கள் காமகோடிபீடாதிபதிகளான இவர்கள் 1200க்குச்சரியான சித்தார்த்தி ஜ்யேஷ்ட சுக்ல தசமியில் சிதம்பரத்தில் சித்திபெற்றார்கள்.

(47) இரண்டாவது மகாதேவேந்த்ர ஸரஸ்வதீ

தஞ்சாவூர் ஜில்லாவிலுள்ள சாயாவனம் என்ற க்ராமம் இவர்களுக்குச் சொந்தமான ஊர். குருமூர்த்தியென இவர்களுக்கு நாமகரணம் செய்திருந்தார்கள். இது ஓர் காரணப்பெயராம். 1200–1247ல் பீடாதிபதியான இப்பெரியார் ப்ரபவ கார்த்திக க்ருஷ்ணாஷ்டமியில் கடிலநதீதீரத்திலுள்ள ஒரு புண்யபூமியில் ஸமாதியடைந்தார்கள்.

(48) முதலாவது சந்த்ர சூடேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

தெலுங்குதேசத்தை யாண்டுவந்த விஜயகந்த கோபாலதேவன் என்ற சோழனொருவன் 1291 ஜூலை 9௳ உள்ள தாமிரப்பட்டயமொன்றை இவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கின்றான். கங்கேசர் என்றழைக்கப்பட்ட இந்தஸ்வாமிகள் பராசக்தியை உபாஸித்து கோடிஹோமங்கள் செய்தார்களெனச் செப்புகின்றார்கள்.

1247 முதல் 50 வருஷங்கள் காமகோடிமடாதிபத்யம் வகித்து, 1297 துன்முகிஜ்யேஷ்ட சுக்லாஷ்டமியில் தமது குரு சித்திபெற்ற கடிலதீரத்திலேயே அடங்கினார்கள்.

(49) வித்யாதீர்த்தேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

விஜயநகரவேந்தனான புக்கமகீபதியின் மந்திரியாகிய மாதவர் தமது ஸர்வதர்சன ஸங்க்ரகம் என்ற க்ரந்தத்தில், "சாரங்கபாணி குமாரரான ஸர்வக்ஞவிஷ்ணு எனப் பெயர் கொண்ட எமது குருவைத் தினந்தோறும் பணிகின்றேன்" எனப் பகர்கின்றார். ஸர்வக்ஞவிஷ்ணு என்பது நமது வித்யாதீர்த்தரின் பூர்வாச்ரம நாமம். சாரங்கபாணி என்பவர் இவரது தந்தை. இதனால், ஸர்வதர்சன ஸங்க்ரகம் எழுதிய மாதவர் நமது ஸ்வாமிகளின் பூர்வாச்ரம காலத்திலேயே அந்நூலை இயற்றினார் எனச் சொல்லவேண்டும்.

வேதங்களுக்குப் பாஷ்யம் எழுதிய ஸாயணர் ருக்வேத பாஷ்யத்தின் ஆதியிலும் அந்தத்திலும் வித்யாதீர்த்தர் எனவே குறித்துத் துதிக்கின்றார்.

ஸ்ரீ ச்ருங்ககிரி பரம்பரை 9 வது வித்யாசங்கரருக்குப் பிறகு 800 வருஷங்கள் கலியாயிருந்த ச்ருங்ககிரி பீடத்தில் அமர்த்தப்பட்ட ப்ருஹ்மானந்தர் எனக் கூறப்படுகிற பாரதீ க்ருஷ்ணர் என்பவர் காமகோடிபீடாதிபரான வித்யாதீர்த்தரிடம் சிஷ்யராயிருந்தவர் எனத் தெரிகின்றது.

ஆகவே நாம் முன்னர் சொன்னபடி ச்ருங்ககிரி மடஸ்தாபகரான மாதவர் எனப் பூர்வாச்ரமத்தில் அழைக்கப்பட்ட வித்யாரண்யருக்கு பில்வாரண்யத்தைத் தமது மூர்திய வாசஸ்தானமாகக் கொண்டிருந்த இந்த வித்யா தீர்த்தஸ்வாமிகள் குரு என்பது விளங்கும்.

ப்ராசீனமான புத்தகங்களில் ஸாயணமாதவர் எனவே அடிக்கடி கூறப்படுதலால் இவ்விரு பெயர்களும் ஒருவரையே குறிக்கும் எனப் பண்டிதர்களும் மயங்குவதுண்டு. இவ்விரு

வரும் ஸகோதரர் என்பது யஜுர்வேதபாஷ்யத்தின் முகவுரையில் நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது. இவர்கள் காமகோடிபீடாதிபர்களின் சிஷ்யர் என்பதை நாம் அடிக்கடி கூறவேண்டியதில்லை.

துருக்கர்களும், கிறிஸ்தவர்களும் மேலும் அத்வைத வைரிகளான பலரும் நமது நாட்டின் மேற்கு ப்ரதேசங்களில் செய்துவந்த இடையூறுகளைத் தவிர்த்து சங்கரமதத்தைப் போஷிப்பதற்காக மந்திரியாயிருந்த பதவியையும் வெறுத்துத் துறவியாகி எட்டு மடங்களை ஸ்தாபித்தவர்கள் ஸ்ரீ வித்யாரண்ய ஸ்வாமிகள் எனவும், அவைகளில் விருபாக்ஷி, புஷ்பகிரி, ச்ருங்ககிரி, என்ற மூன்று மடங்கள் நிலைத்திருக்கின்றன எனவும், இவைகளின் ஸ்ரீ முகங்களும் அவ்வாறே பொருள்படுகின்றன எனவும் மடஸ்தாபனம் என்ற அத்யாயத்தில் குறித்தோம். விரூபாக்ஷி மடத்தில் வித்யாரண்யர் தங்கியிருந்ததாகத் தெரிகின்றது.

காமகோடிபீடாதிபரான ஸ்ரீ வித்யாதீர்த்த ஸ்வாமிகள் 1297முதல் 88வருஷங்கள் திக்விஜயம் செய்து இமயமலைகளில் நெடுநாள் தவம்புரிந்து 1385க்குச் சரியான ரக்தாக்ஷி மாக க்ருஷ்ண ப்ரதமையில் ஹிமாசலத்திலேயே சித்திபெற்றார்கள்.

(50) சங்கரானந்தேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

பூர்வாச்ரமத்தில் மத்யார்ஜுனம் என்ற திருவிடைமருதூர் வாஸியான இவர்களுக்கு மகேசர் என்பது பூர்வநாமம். 1385—1417ல் பீடாதிபத்யம் பெற்றார்கள். ஈச, கேன, ப்ரசன, ப்ருஹதாரண்ய உபநிஷத்துக்களுக்கு தீபிகை எழுதியிருக்கின்றார்கள். கடைசியில் குறிப்பிட்ட உபநிஷத்தின் தீபிகைத் துவக்கத்தில் தமது பரமகுருவான சந்த்ரசூடரையும், குருவான வித்யாதீர்த்தரையும் துதிக்கின்றார். இவர்கள், வித்யாரண்யருக்கு ஸந்யாஸம் கொடுத்து உபதேசித்ததுமன்றி அவர் ஸ்தாபித்த 8-மடங்கள் விஷயத்தில் உதவிபுரிந்தனர் எனச் சொல்லப்படுகின்றது.

32-ஆண்டுகள் பீடத்தில் வீற்றிருந்த சங்கரானந்தர், துன்முகி வைசாக சுக்லப்ரதமையில் காஞ்சீபுரத்தில் ஸமாதிபெற்

ளூர்கள். ஆத்மபுராணம் எனக்கூறப்படுகிற கீதாபாஷ்யம் ஒன்று இவர் அருளியிருக்கின்றூர்.

(51) பூர்ணநந்த ஸதாசிவேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

1417 முதல் 81-வருஷங்கள் மடாதிபத்யம் பெற்ற இவர்களுக்கு நாகாரண்யம் என்னுமூர் பூர்வாச்ரமத்தில் சொந்தமானது. இவர்கள் பாதநாடெங்கிலும் திக்விஜய யாத்திரை செய்தார்கள். இந்தியாவின் வடகோடியில் இமயமலையின் தென்சாரலில் இருக்கின்ற நேபாளநாட்டுப் பூபாலன் பூர்ணனந்தரைப் பரிவுடன் வரவேற்றுப் பாதபூஜைகள் செய்துவணங்கினுன் எனச் சொல்லப்படுகின்றது. நமது ஸதாசிவஸ்வாமிகள் 1498க்குச் சரியான பிங்கள ஜ்யேஷ்டசுக்ல தசமியில் கச்சிமாநகரில் சித்திபெற்றூர்கள்.

(52) வ்யாஸாசல மகாதேவேந்த்ர ஸரஸ்வதீ

இந்த ஸ்வாமிகளின் சொந்தமான ஊர் காஞ்சீபுரம். குப்பண்ணு என்பது இவர்களுடைய பெயர். வ்யாஸாசலம் என்ற மலையிலுள்ள குகையில் தவம் செய்திருந்து, அங்கேயே அக்ஷய ஆஷாட கிருஷ்ண ப்ரதமையில் அடங்கினூர்கள்.

விஜயநகர ராஜாவான நரஸிம்மதேவராயர் என்பவர் சகம் 1429க்குச் சரியான 1507ல் தாமிரப்பட்டயம் ஒன்று இவர் காலத்தில் கொடுத்திருக்கின்றூர். மகாதேவர் அருளியுள்ள சங்கரவிஜயத்தை வ்யாஸாசலீயம் எனச் சொல்கின்றூர்கள். 1498—1507ல் இவர்கள் பீடாதிபத்யம் பெற்றூர்கள்.

(53) இரண்டாவது சந்த்ரசூடேந்த்ர ஸரஸ்வதி.

மணிமுக்தாநதிக்கரையிலுள்ள அச்மசாலை என்ற க்ராமத்தாரான இவர்களை அருணகிரி என்றழைத்தார்கள். 1507முதல் 1524 வரையில் உள்ள 17-வருஷங்கள் இவர்களது பீடாதிபத்யம். விஜயநகர க்ருஷ்ணதேவராயர் 1522ல் மடத்திற்கு ஒரு தாமிரப்பட்டயம் அளித்திருக்கின்றூர். ஸ்வபாநு மீன சுக்ல ஏகாதசியில்காஞ்சீக்ஷேத்ரத்தில் சித்திபெற்றூர்கள். இவர்களும் இவர்களுக்கு முந்திய எட்டு பீடாதிபர்களும் த்ராவிடர்கள் எனச் சொல்லியுள்ளோம்.

(54) ஸர்வக்ஞ ஸதாசிவ போதேந்த்ர ஸரஸ்வதீ

போதேச்வரர் என்பது இவர்களுடைய முந்திய பெயர். வடபெண்ணையாற்றங்கரையில் வஸித்துவந்தார்கள். ராமனாத புரம் ராஜாவான ப்ரவீரஸேதுபதிக்கு "ஸ்வாத்மநிரூபணம்" அல்லது "போதார்யா" என்ற க்ரந்தத்தை எழுதி உபதேசித் தார்கள் எனச் சொல்லப்பட்டிருப்பினும் மேற்கூறிய க்ரந்தத் தை ஸதாசிவ ப்ரும்மேந்த்ரர் அருளியதாக ஆத்மபோதர் கூறி யுள்ளார் என முன்னம் சொன்னோம். எனினும் ப்ரவீரமகா ராஜா நமது ஸ்வாமிகளை அண்டியிருந்தார் என்பது விளங்கு கின்றது. காமகோடிபீடாதிபதிகளின் சரித்ர ஆராய்ச்சிக்கு அநுகூலமான புண்யச்லோகமஞ்சரி என்ற க்ரந்தகர்த்தாவான இவரைப் பெரிதும் போற்றுகின்றோம். மேற்குறித்த க்ருஷ்ண தேவராயர் 1528ல் அளித்த மற்றொரு பட்டயம் இப்பெரியா ரின் காலத்தது. ஆந்திரமரபினைச் சேர்ந்த இவர்கள் 1524—1539ல் பீடாதிபராய் வீற்றிருந்து, திக்விஜயம் செய்துவரும் பொழுது, ஸ்ரீராமேச்வரத்தில் விளம்பி சைத்ர சுக்லாஷ்டமி திதியில் ஸித்திபெற்றார்கள்.

(55) இரண்டாவது பரமசிவேந்த்ர ஸரஸ்வதீ

பீடாதிபதியாவதற்கு முன் சிவராமகிருஷ்ணன் என நாம கரணம் செய்யப்பட்டிருந்த இவர்களுடைய வாசஸ்தானம் பம்பையாற்றங்கரையில் இருக்கிறது. மேற்குறித்த நதி ஆந்த்ர நாட்டில் ஓடுவதால் இவரும் ஒரு ஆந்த்ரபிராம்மணர். கரூருக்கு அடுத்த நெரூரில் யோகீச்வரராய் க்யாதிபெற்று அமாநுஷ மான அநேக அற்புதச் செயல்களைச்செய்து ஸமாதியில் இருக் கிற ஸதாசிவ ப்ரும்மேந்த்ர ஸ்வாமிகளுக்கு பரமசிவேந்த்ரர் குரு என்றும், ஸதாசிவர் கருணையால் கூறியுள்ள குருரத்னமாலை ஒன்றே இந்நூலுக்கு முக்யமான ஆதாரம் என்றும், மேலும் ஆத்மவித்யாவிலாஸம் என்ற க்ரந்தத்தால் நமது பரமசிவஸ்வா மிகளை ஸதாசிவப்ரும்மம் போற்றுகிறார் என்றும் பலவிடங்க ளில் பகர்ந்தோம். நெரூரில் உள்ள ஸமாதி மைசூர், புதுக்கோ ட்டை ராஜாக்களால் விடப்பட்ட மான்யத்தாலும் திரவியஸகா

யத்தாலும் பூஜிக்கப்பட்டு வருவதோடு ப்ரதிவருஷம் சங்கர ஜயந்தி வருங்காலத்தில் ஆயிரக்கணக்கான செலவுடன் ஆராதனையும் செய்யப்பட்டுவருகின்றது.

இப்பெரியாருடைய குருமூர்த்திகளாகிய பரமசிவேந்த்ரருடைய ஸ்மாதியும் திருவெண்காடு என்ற ச்வேதாரண்யத்தில் பூஜிக்கப்பட்டு வருகின்றது. தஞ்சை ஸஹாஜிமகாராஜா அவர்கள் அப்பூஜைக்காக மான்யம் விட்டிருக்கிறார்.

இப்பால் ப்ரஸ்தாபிக்கப்படுகிற பரசிவஸ்வாமிகள் சிவகீதைக்குப் பாஷ்யம் எழுதியிருக்கிறார்கள். ஸதாசிவப்ரும்மர் அருளிய நூல்களை முன்னமேயே சொல்லியுள்ளோம்.

1539க்கும் 1586க்கும் இடையிலுள்ள 47 வருஷங்கள் காமகோடி பீடாதிபதிகளாய் வீற்றிருந்து பார்த்திப ச்ராவண சுக்ல தசமியில் பரமசிவேந்த்ரர் சித்திபெற்றார்கள்.

(56) விச்வாதிக ஆத்மபோதேந்த்ர ஸரஸ்வதீ

தமிழ்நாடாகிய வ்ருத்தாசலத்தில் வசித்திருந்த இவர்கள் விச்வேச்வரர் எனப்பூர்வாச்ரமத்தில் பெயர்பெற்றிருந்தார்கள். ஆத்மபோதர் பீடாதிபதிகளாய் வீற்றிருந்த 1586 முதல் 1638 வரையில் உள்ள 52 வருஷங்களிலும் ஆஸேது ஹிமாசலம் திக்விஜயயாத்திரை செய்தும், காசிக்ஷேத்திரத்தில் நெடுங்காலம் வாஸம் செய்தும், யஜுர்வேதத்தில் நடுநாயகமாய் நின்று விப்ரர்களால் எக்காலும் அத்யாயனம் செய்யப்படுகிற ஸ்ரீ ருத்ரத்திற்கு பாஷ்யம் எழுதியும் விளங்கினார்கள். ஈச்வரவருஷம் துலாமாதம் க்ருஷ்ண பக்ஷம் அஷ்டமீ திதியில் ஆத்மபோத ஸ்வாமிகள் கடிலநதீதீரத்திலுள்ள ஒரு புண்யபூமியில் அடங்கினார்கள்.

(57) பகவந்நாம போதேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

கும்பகோணத்திற்கு அடுத்த திருவிசைநல்லூரில் ஸ்ரீதர வேங்கடேசர்என ஒருமகான் இருந்தார். இவர்கள், ஆக்யாஷஷ்டி, தாராவளி, குளீராஷ்டகம், முதலிய பல துதிகள் செய்திருக்கின்றார்கள். "காமகோடிபீடாதிபரான மூகசங்கரர் அருளிய

மூகபஞ்சசதியும், ஸ்ரீதரர் இயற்றிய துதிகளும் வடமொழி நூல்களில் முதன்மையாகக் கொள்ளவேண்டும்" என, பரமத கண்டன பாஞ்சஜன்யர் என்று பட்டம் பெற்ற நடுக்காவேரி பிரும்மஸ்ரீ ஸ்ரீநிவாஸசாஸ்த்ரிகள் சொல்வதுண்டு. ஸ்ரீ தர வேங்கடேசர் அருளியுள்ள "ஆக்யாஷஷ்டி" எனும் நூல் சிவ என்ற திருப்பெயரை அன்னையாக விளித்துக் கூறுகின்றது. பண்டிதபாமரர்களைப் பரவசமாக்கக்கூடிய இந்நூலிலிருந்து கற்பனையொன்றை இங்கு காட்டுவோம். "சிவா, என்னும் பெயராகிய அம்மே, உன்னை அண்டியவர்கள் சிவனிலும் பெரியார் எனச் சொல்லலாம். எப்படியெனில், காமனை வெல்லக்கருதிய சிவன் கோபத்தை முன்னிட்டு அவனை எரித்தார். உனது அடியார்கள் காமத்தையும் கோபத்தையும் ஒருங்கே ஒழித்துவிடுகின்றார்கள்." இம்மாதிரியான கணக்கற்ற கற்பனைகளை ஸ்ரீதரர் அருளிய க்ரந்தங்களில் காணலாம். இறந்துகிடந்த ஒரு குழந்தையை தாராவளிஎன்ற துதியால் உயிர்ப்பித்தும், குளீராஷ்டகத்தால் மழைபெய்வித்தும் இவர்கள் கீர்த்தி பெற்றார்கள். இவர்களது சரித்ரமனைத்தினையும் எழுதுவதென்றால் அஃதே ஒரு பெரிய புத்தகமாகுமாதலால் முக்யமான ஒரு விஷயத்தை மாத்திரம் கீழேகுறிக்கின்றேன்.

தகப்பனைக்கருதிச்செய்யும் ச்ராத்ததினத்தில் இப்பெரியார் ஒரு பஞ்சமனுக்குக் கருணையால் அன்னமிட்டார்கள். அன்று அவர் வீட்டில் உண்பதற்கு எல்லோரும் மறுத்துவிட்டனர். ஸ்ரீதரர் தருப்பைகளில் பித்ருக்களை ஆவாகனம்செய்து சிராத்தத்தை நிறைவேற்றினர். மற்றுமோர் சிராத்ததினம் கிட்டியபொழுது தாம்செய்தது தீவினையாயின் அதற்குப் பரிகாரம் சொல்லுமாறு அவ்வூர் அந்தணர்களை வினவ அவர்கள் கங்கையில் மூழ்கிவர வேண்டுமென்றனர். உடனே எழுந்து வாயிலில் இருந்த ஒரு கிணற்றைக்கிட்டி "கங்காபஞ்சகம்" என்ற ஐந்து ச்லோகங்களால் அவ்வம்மையை அழைத்தார்கள். எல்லோரும் பார்த்திருக்கக்கிணறுபொங்கி வீதியிலேோடிற்று. அங்கிருந்த அனைவரும் மூழ்கி ஸ்ரீதரரின் மகிமைகளைக்கொண்டாடினார்கள். இச்சம்பவம் கார்த்திகைமாதம் அமாவாஸ்யை

யில் நடந்தேறியது. இன்னும் அத்தினத்தில் ஆயிரக்கணக்கான அடியார்கள் அக்கிணற்றில் மூழ்கிவருகின்றார்கள். அப்பொழுது பெரியதோர் விழாவும் அங்கு நடைபெறுகின்றது.

முந்நூறு வருஷங்களுக்கு முன் நிறைவேறிய இவ்விஷயமும், அமாவாஸ்யையைப் பூர்ணிமையாகக்காட்டுதற்கு அபிராமியந்தாதி பாடிய அபிராமபட்டர் சரிதமும், திருவையாற்றில் ஸமாதிபெற்று பூஜிக்கப்படுகிற ராமபக்தரான த்யாகராஜஸ்வாமிகளின் வ்ருத்தாந்தமும் நாஸ்திகரையும் ஆஸ்திகராக்கித் தெய்வபக்தியை ஊட்டக்கூடியனவாய் முதிர்ந்த இக்கலியில் நிகழ்ந்துள்ளன,

கடவுளின் கடாக்ஷத்தைப் பூர்ணமாய்ப்பெற்றுக் கங்கையைக் கிணற்றில் பொங்கவைத்த ஸ்ரீதரர் காமகோடிபீடாதிபரான போதேந்த்ரரைப் பணிந்து துதிக்கின்றார்கள். அத்துதி ஹரி பஜனை நடக்குமிடமெல்லாம் குரு ஸ்துதியாகப் பாடப்படுகின்றது. பகவானுடைய நாமங்களை நினைப்பதனாலேயே மோக்ஷம் பெறலாமென ஸித்தாந்தம் செய்த போதேந்த்ரர் முதிர்ந்த இக்கலியுகத்திற்குத்தக்க பக்திமார்க்கத்தைப் போதித்த ஜகத்குருவன்றோ!

க்ருதயுகத்தில் உக்ரமான தவத்தினாலும், த்ரேதாயுகத்தில் முத்தீவளர்த்துப் பலர் ஒன்றுகூடி ஒரேமனத்தினராய் இயற்றும் யாகங்களாலும், த்வாபரயுகத்தில் மனத்தைப்புறத்தே ஓடவிடாமல் நிலைநிறுத்திக் கடவுளைப் பூஜிப்பதாலும் அடையக்கூடியது எதுவோ அதனை நாமஸங்கீர்த்தனத்தால் சுலபமாய் இக்கலியில் கொள்ளலாமெனக் கூறுகிற விஷ்ணுபுராணத்தின் உபதேசத்தை தர்மதுபோதர் ஸித்தாந்தம்செய்தார்கள்.

காஞ்சிக்கு அடுத்த மண்டனமிச்ரர் அக்ரகாரத்தை இவர்கள் வாசஸ்தானமாகக்கொண்டு புருஷோத்தமரென்றழைக்கப்பட்டார். தக்ஷிணதேசங்களில் திக்விஜய ஸஞ்சாரியாய் ராமேச்வரம் சென்று, ஸ்ரீ அகிலாண்டேச்வரிக்குத் தாடங்க ஜீர்ணோத்தாரணம் செய்து காஞ்சிக்குத் திரும்பும்பொழுது கும்ப

கோணத்திற்கு ஸமீபமாயுள்ள கோவிந்தபுரத்தில் ஸித்திபெற்றார்கள். நூற்றுக்கணக்கான பாகவதர்கள் இங்குகூடி ஆண்டு தோறும் ஆராதனை செய்கிறார்கள்.

1638 முதல் 54 வருஷங்கள் பகவந்நாமபோதேந்த்ரர் காமகோடிமடத்தில் கீர்த்திபெற்று 1692 ப்ரஜோத்பத்தி பாத்ரபத பூர்ணிமையில் கோவிந்தர் எனவும் சுருதிபண்டிதர் எனவும் பெயர்கொண்டிருந்த அத்வயாத்மப்ரகாசரை பீடத்தில் அமர்த்தினார்கள்.

(58) அத்வயாத்ம ப்ரகாசேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

இவர்கள் தஞ்சை ஸஹாஜிராஜாவால் வணங்கப்பெற்று தமது குருவின் ஸமாதியை ஆராதித்துக்கொண்டு 1692 முதல் 12 வருஷங்கள் கோவிந்தபுரத்திலேயே வசித்து, 1704க்குச்சரியான ஸ்வபாநு சைத்ர க்ருஷ்ண த்விதீயை திதியில் அப்புண்யபூமியிலேயே ஸமாதிபெற்றார்கள்.

(59) மூன்றாவது மகாதேவேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

ஸந்யாஸம் பெறுவதற்கு முன் நாராயணன் என நாமம் பெற்றவர்களான நமது மகாதேவர் 1704–1746ல் பரமயோகிகளாய் விளங்கி க்ரோதி ஜ்யேஷ்ட சுக்ல நவமியில் சென்னையில் அடங்கினார்கள். இவரது ஸமாதி திருவொற்றியூரில் எனச்சிலர் சொல்கின்றனர்.

(60) நான்காவது சந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ

1746 முதல் 1783 வரையில் காமகோடிமடாதிபர்களான இவர்கள் காலத்தில் தான் காஞ்சீமடம் கும்பகோணம் மடமாயிற்று இதனை மடஸ்தாபனம் என்ற அத்யாயத்தில் எழுதியிருக்கின்றேன். காஞ்சீபுரத்தில் பூஜிக்கப்பட்டிருந்த ஸ்ரீ காமாக்ஷியம்மன் தஞ்சையில் ஆலயங்கொண்டிருத்தல் யாதுகாரணம் பற்றி? மகம்மதியர்களால் நேர்ந்த பயங்கரமான கர்நாடகயுத்தமன்றோ! மடம் மாறியதற்கும் காரணம் இதுவேயாகும்.

சந்த்ரசேகர ஸ்வாமிகள், அநந்தசயனம், பாளயங்கோட்டை, ராமநாதபுரம், புதுக்கோட்டை முதலியவிடங்களில் விஜயம் செய்து ஜம்புகேச்வரம் அகிலாண்டவம்மைக்குத் தாடங்கம் சாத்தியபிறகு சுபக்ருத் புஷ்ய க்ருஷ்ண த்விதீயையில் புதிதாய் அமைக்கப்பட்ட கும்பகோணம் மடத்தில் சித்திபெற்றூர்கள்.

(61) நான்காவது மகாதேவேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

கும்பகோணத்தைத் தம் இருப்பிடமாகக்கொண்டு அண்ணுச்ரௌதி என்று அழைக்கப்பட்ட இவர்கள் ஒரு த்ராவிட ப்ராம்மணர்.

தற்போது கூறப்படுகிற ஸ்வாமிகள் ஒருயோகி. இவர்கள் சிலசமயங்களில் ஒருவருமறியாமல் கும்பகோணத்திலுள்ள காவேரியின் மறுகரையில் தனியே உட்கார்ந்து யோகம் செய்வதைச் செவியுற்ற தஞ்சைவேந்தன் அங்கு ஒரு மடம் கட்டுவித்தான்.

யோகிவரரான இப்பெரியாரின்காலமாகியசாலிசகம்1719 க்குச் சரியான 1797 பிங்கள வருஷத்தில் ச்ருங்ககிரி பீடாதிபர்களான அபிநவோத்தண்ட வித்யாரண்ய பாரதீஸ்வாமிகள் ராமேச்வரம் வரையில் திக்விஜயம் செய்து திரும்புகையில் ஜம்புகேச்வரம் முதலிய ப்ராந்தங்களில் பாதபூஜை முதலியன ஏற்றுக்கொண்ட குற்றத்தை ஒப்புக்கொண்டதுமல்லாமல் இனி, அவ்வாறு செய்வதில்லையென மேற்குறித்த வருஷம் ஆச்வின பகுள தசமியில் ஓர் உடன்படிக்கையும் எழுதிக்கொடுத்திருக்கின்றூர்கள்.

1783 முதல் 1814 வரையில் காமகோடிபீடாதிகாரம் வகித்த இப்பெரியவர்கள், ஸ்ரீ முகவருஷம் ஆஷாட சுக்ல த்வாதசியில் கும்பகோணத்தில் சித்திபெற்றூர்கள்.

(62) ஐந்தாவது சந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

இவர்கள், வேங்கடசுப்ரம்மண்ய தீக்ஷிதர் என்றழைக்கப்பட்டு கும்பகோண வாஸியாயிருந்தவர்கள். இவருக்கு முந்திய ஸ்வாமிகள் தொடங்கியுள்ளபீடாதிபர் அனைவரும் தங்க

ளது பரமகுருவின் பெயரையே பட்டமாகப் பெற்றுள்ளார்கள். நமது சோழமண்டலத்தை நாயகர்கள் ஆண்டுவந்த அக்காலத்தில் கோவிந்ததீக்ஷிதர் என்ற மேதாவியான ஒருவர் அமாத்யராய் இருந்தார். இந்த ஆசார்யர்கள் அவரது மரபிற்றோன்றியவர்கள்.

சந்த்ரசேகரர் மந்த்ர சாஸ்த்ர நிபுணர். 1839ல் காஞ்சி காமாக்ஷியந்த்ரத்தையும், 1846ல் ஜம்புகேச்வரம் தாடங்கத்தையும் சீருறச்செய்தார்கள். இச்சமயம் ஜம்புகேச்வரம் தாடங்கப்ரதிஷ்டை ஸம்பந்தமாக சிருங்கிரி ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளுக்கும் காமகோடிபீடாதிபர்களுக்கும் திரிசிரபுரம்ஸதர் அதாலத் கோர்டார் முன் ஒருவழக்கு நடைபெற்றது. சிருங்கிரிமடத்தார் கொணர்ந்த ஆதாரங்களனைத்தும் பயனற்றன. காமகோடிபீடாதிபர் ஒருவரே ஆதிசங்கரர் அமைத்த தாடங்கத்தைச் செப்பனிட உரியார் எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. ஸ்ரீ சக்ர ப்ரதிஷ்டாபகர் என்ற விருது காமகோடி பீடத்தாருக்கன்றோ உரியது! தாடங்கத்தில் உள்ளது ஸ்ரீசக்ரம்.

1814—1851ல் 37 ஆண்டுகள் பீடாதிபதிகளான சந்த்ரசேகரர் சாதாரண வருஷம் கார்த்திக க்ருஷ்ணத்ரிதீயையன்று கும்பகோணத்தில் ஸித்திபெற்றார்கள்.

(63) ஸுதர்சன மகாதேவேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

திருவிடைமருதூரில் தங்கியிருந்த இவருக்கு அங்கு திருக்கோலங்கொண்டு எழுந்தருள்கிற மகாலிங்கஸ்வாமியின் பெயரையே நம்மவர்களில் பலரையொப்ப நாமகரணம் செய்திருந்தார்கள். 1851 முதல் 1891 வரையில் உள்ள 40 வருஷங்கள் இவர்களது பீடாதிபத்யகாலம். ஜகந்நாதம் முதல் ராமேச்வரம் வரையில் திக்விஜயயாத்திரை செய்து அங்கங்கு சிஷ்ய கோடிகளுக்கு அநுக்ரகித்து விரோதிவருஷம் பால்குன அமாவாஸ்யையில் மதுரைஜில்லாவில் உள்ள விடையாற்றுங்குடி என்ற ச்ரமாபநோதன க்ஷேத்திரத்தில் ஸித்திபெற்றார்கள். இதனை இடையாத்தங்குடி எனக்கூறுகிறார்கள். நாட்டுக்கோட்டை நகரத்தார்கள் ஒரு ஆலயம் கட்டுவித்துத் தினந்தோறும் இப்பெரியாரின் ஸமாதிக்குப் பூஜைமுதலியன நடத்திவருகிறார்கள்,

ராமநாதபுரம் முத்துராமலிங்க சேதுபதியவர்களும், புதுக்கோட்டை ராமசந்த்ர மகாராஜா அவர்களும் மேலும் விஜய நகரம் கேரளம் முதலிய ஸ்வதேச ராஜ்யங்களைப் பரிபாலனம் செய்கிற ராஜாக்கள் எல்லோரும் ஒன்றுகூடி ஸ்ரீ காஞ்சிகாமகோடிபீடாதிபர்களைப் போற்றியதுமல்லாமல் இப்பரம்பரையே ஆதிசங்கரர் முதல் பின்னமற்று விளங்குவது எனத்தீர்மானம் செய்தார்களென்ற கூறப்படுகின்றது.

(64) ஆறுவது சந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

பாலாற்றங்கரையிலுள்ள உதயம்பாக்கம் என்பது இவர்களது ஊர். ஸ்வாமிநாதன் என்பது பூர்வநாமம். 1891—1907ல் காஞ்சீபீடாதிபதிகளாய் விளங்கிய இவர்கள் பராபவ மகாக்ருஷ்ணஷ்டமியில் காஞ்சிக்குச் சமீபமாயுள்ள கலவைஎன்னும் ஊரில் ஸமாதிபெற்றார்கள்.

(65) ஐந்தாவது மகாதேவேந்த்ர ஸரஸ்வதீ.

தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் உள்ள திருவிசைநல்லூர் இவர்களது ஸ்வகாராமம். லக்ஷ்மீ என்பது இவருடைய மாதாவின் பெயர். பிதாவின் பெயர் நரஸிம்மர். லக்ஷ்மீநரஸிம்மன் எனப்பூர்வாச்ரமத்தில் மகாதேவஸ்வாமிகள் அழைக்கப்பட்டார்கள். சில தினங்கள் மாத்திரம் பீடாதிபதியாய் இருந்து, 1907க்குச் சரியான பராபவ வருஷம் பால்குன சுக்ல ப்ரதமையில் தமதுகுரு அடங்கிய கலவை என்னும் ஊரிலேயே சித்திபெற்றார்கள்.

ஆதிசங்கரரே எனப்போற்றத்தகுந்த ஸ்ரீ காமகோடிபீடாதிபர்களின் புண்ய சரிததிரங்களில் 65ஐ எனது சிற்றறிவுக்கு எட்டியவரையில் எழுதியுள்ளேன். கல்வியில் பெரியார் இதனை ஏற்றுக்கொள்வார்களாக.

66ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்ய ஸ்ரீசந்த்ர சேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ ஸ்வாமிகள் ஸ்ரீ காமகோடி பீடாதிபர்களாய் விஜயம் செய்கின்றார்கள்.

குருபரம்பரை நீடூழி வாழ்க.

ஸ்ரீ காமகோடி பீடாதிபர்களின் காலவரை.

1.	ஸர்வக்ஞாத்மர்	கி. மு.	476—364
2.	ஸத்யபோதர்	,,	364—268
3.	ஞானாநந்தர்	,,	268—205
4.	சுத்தாநந்தர்	,,	205—124
5.	அநந்தக்ஞாநர்	,,	124—55
6.	கைவல்யாநந்தர்	,,	55–28 கி பி
7.	க்ருபாசங்கரர்	கி. பி.	28—69
8.	ஸுரேச்வரர்	,,	69—127
9.	சித்கனர்	,,	127—172
10.	சந்த்ரசேகரர் (I)	,,	172—235
11.	ஸத்சித்கனர்	,,	235—272
12.	வித்யாகனர் (I)	,,	272—317
13.	கீஷ்பதி கங்காதரர்	,,	317—329
14.	உஜ்வல சங்கரர்	,,	329—367
15.	ஸதாசிவர்	,,	367—375
16.	ஸுரேந்த்ரர்	,,	375—385
17.	மார்த்தாண்ட வித்யாகனர்	,,	385—398
18.	மூகசங்கரர்	,,	398—437
19.	ஸார்வபௌம சந்த்ரசேகரர்		437—447
20.	பரிபூர்ணபோதர்	,,	447—481
21.	ஸச்சித்ஸுகர்	,,	481—512
22.	சித்ஸுகர்	,,	512—527
23.	ஸத்சிதாநந்தகனர்	,,	527—548
24.	ப்ரக்ஞாகனர்	,,	548—564
25.	சித்விலாஸர்	,,	564—577
26.	மகாதேவர் (1)	,,	577—601
27.	பூர்ணபோதர் (1)	,,	601—618
28.	போதர்	,,	618—655
29.	சீலநிதிப்ருஹ்மானந்தகனர்	,,	655—668
30.	சிதானந்தகனர்	,,	668—672
31.	ஸத்சிதானந்தகனர்	,,	672—692
32.	சந்த்ரசேகரர் (2)	,,	692—710
33.	பஹுரூப சித்ஸுகர்	கி. பி.	710—737
34.	சித்ஸுகாநந்தர்	,,	737—758

35.	வித்யாகனர் (2)	,,	758—788
36.	அபிநவசங்கரா	,,	788—840
37.	ஸத்சித் விலாஸர்	,,	840—873
38.	சோபன மகாதேவர்	,,	873—915
39.	கங்காதரர்	,,	915—950
40.	ப்ரும்மானந்தகனர்	,,	950—978
41.	ஆனந்தகனர்	,,	978—1014
42.	பூர்ணபோதர் (2)	,,	1014-1040
43.	பரமசிவர் (1)	,,	1040-1061
44.	ஸாந்த்ராநந்தபோதர்	,,	1061-1098
45.	சந்த்ரசேகரர் (3)	,,	1098-1166
46.	சித்விலாஸ அத்வைதா னந்தபோதர்	,,	1166-1200
47.	மகாதேவர் (2)	,,	1200-1247
48.	சந்த்ர சூடர் (1	,,	1247-1297
49.	வித்யாதீர்த்தர்	கி. பி.	1297-1385
50.	சங்கராநந்தர்	,,	1385-1417
51.	பூர்ணாநந்தஸதாசிவர்	,,	1417-1498
52.	வ்யாஸாசலமகாதேவர்	,,	1498-1507
53.	சந்த்ர சூடர் (2)	,,	1507-1524
54.	ஸர்வக்ஞ ஸதாசிவபோதர்		1524-1539
55.	பரமசிவர் (2)	,,	1539-1586
56.	ஆத்மபோதர்	,,	1586-1638
57.	பகவந்நாமபோதர்	,,	1638-1692
58.	அத்வயாத்ம ப்ரகாசர்	,,	1692-1704
59.	மகாதேவர் (3)	,,	1704-1756
60.	சந்த்ரசேகரர் (4)	,,	1746-1783
51.	மகாதேவர் [4]	,,	1753-1814
62.	சந்த்ரசேகரர் [5]	,,	1814-1851
63.	ஸுதர்சனமகாதேவர்	,,	1851-1861
64.	சந்த்ரசேகரர் [6]	,,	1891-1907
65.	மகாதேவர் [5]	,,	1907-1907

66. ஸ்ரீமத்பரமஹம்ஸ பரிவ்ராஜகாசார்ய ஸ்ரீசந்த்ரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ ஸ்ரீசங்கராசார்ய ஸ்வாமிகள்காமகோடி பீடாதிபர்களாய் விஜயம் செய்கின்றார்கள்.

—: அரும்பத அகராதி. :—

அடவி = காடு

அதிகாரணம் = அத்யாயம்.

அதிக்ரமம் = அநியாயம்.

அத்யாத்மவித்தை = வேதாந்த சாஸ்த்ரம்.

அநர்கர் = தகுதியற்றவர்.

அநுஷ்டானம் = நித்யகருமம்

அந்திமமான = கடைசியான.

அபவாதம் = அபகீர்த்தி.

அபிப்ராயம் = எண்ணம்.

அமாத்யர் = மந்திரிமார்.

ஆற்றல் = வல்லமை

ஆஸ்திகர் = மதப்பற்றுள்ளவர்.

இலக்கியம் = லக்ஷணம் பொருந்தியது.

இல்லத்தில் = வீட்டில்.

இன்றியமையாதது = இல்லாமல் முடியாதது.

உஜ்ஜீவித்தனர் = கடைத்தேறினர்.

உயர்தரக்கலாசாலை = ஹைஸ்கூல்

உய்யும் = கடைத்தேறும்.

உவந்த = சந்தோஷித்த.

கடாக்ஷவீக்ஷண்யம் = கடைக்கண்பார்வை.

கண்காணிக்குமாறு = கவனிக்கும்படி.

கல்லூரி = காலேஜ்.

காராக்ருகம் = சிறைச்சாலை.

காரிகை = சுருக்கமானஉரை.

கூற்றையே = சொல்லியதையே.

கோசம் = நிகண்டு.

க்யாதி = கீர்த்தி.

க்ரந்தம் = நூல்.

சிசு = குழந்தை

சிரஞ்சீவி = நெடுநாள் ஜீவிப்பவன்.

சிஷ்டாசாரம் = நன்னடத்தை.

சீற்றம் = கோபம்.

சுடலை = மயானம்.
சுலபர் = எல்லோருக்கும் ஸாதாரணமானவர்.
செப்பலாம் = சொல்லலாம்.
செவியுற்ற = கேட்ட.
ச்ரவணம்செய்ய = கேட்க.
ச்ராத்தம் = சடங்கு.
ஜீர்ணோத்தாரணம் = பழுதுபார்த்தல்.
டீகா = குறிப்புரை.
திருமடந்தை = லக்ஷ்மீ.
திர்யக்ஜன்மம் = பறவை, மிருகம் முதலியன.
தீரம் = கரை.
துணிபு = நம்பிக்கை.
துறவி = ஸந்யாஸி.
தென்மொழி = தமிழ்.
தைத்தரீய ஸம்ஹிதை = யஜுர்வேதம்.
நள்ளிரவு = நடுஇரவு.
நாமகரணம் = பெயர்வைத்தல்.
நாஸ்திகர் = மதப்பற்று இல்லாதவர்.
நிர்ணயித்து = நிச்சயித்து.
பகர்ந்தான் = சொன்னான்.
பரமகுரு = குருவின் குரு.
பரிபாஷை = சாஸ்திரத்திற்கு உரியமொழி.
பருகும் = குடிக்கும்.
பாஹ்லிகர் = வெளிநாட்டார்.
பாணினீயம் = பாணினி முனிவர் எழுதிய வ்யாகரணம்.
பாதஸரோருகம் = செந்தாமரைபோன்ற பாதம்.
பாமரர் = மதியீனர்.
பாஷ்யம் = விஸ்தாரமான உரை.
புரவலன் = அரசன்.
புனிதம் = பரிசுத்தம்.
புறத்தே = வெளியில்.
பூசுரர் = ப்ராம்மணர்.
பூபாலர் = அரசர்.
பூர்வாச்ரமம் = துறவியாவதற்குமுன்
பொலிந்து = விளங்கி.
போதகர் = குரு.
ப்ரக்யாதி = கீர்த்தி.
ப்ரசாரம் = பரவச்செய்வது.
ப்ரசுரம்செய்து = அச்சிட்டு.
ப்ரபாவம் = கீர்த்தி.

ப்ரயாகை = அலகாபாத் நகரம்.

ப்ரவசனம் = சொல்லுதல்.

ப்ராக்ருதம் = உலகவழக்கானபேச்சு.

ப்ராந்தம் = தேசம்.

ப்ராயச்சித்தம் = பரிகாரம்.

ப்ரும்மவரிஷ்டர் = முதிர்ந்த ஞானி.

மகவு = குழந்தை.

மகீபதி = அரசன்.

மகாமகோபாத்யாயர் = மிகக்கற்றவர்.

லோபம் = ஆசை.

வடமொழி = ஸம்ஸ்க்ருதம்.

வந்தித்து = வணங்கி.

வாமபூஜை = பலியிட்டுப்பூஜித்தல்.

வாயிலில் = வாசலில்.

வார்த்திகம் அல்லது வ்ருத்தி = சுருக்கமான உரை

விஜயன் = ஜயசீலன்.

விசதமாகும் = நன்றாகத்தெரியும்.

விதேககைவல்யம் = பிறவியில்லாதமோக்ஷம்.

விதேசி = அன்னியநாட்டான்.

விழா = உற்சவம்.

வைரி = விரோதி.

வ்யாக்யானம் = விஸ்தாரமான உரை.

வ்யாகரணம் = வடமொழி இலக்கணம்.

வ்ருத்தாந்தம் = செய்தி.

ஸஹகமனம் = உடன்கட்டையேறுதல்.

ஸமேதர் = சேர்ந்திருப்பவர்.

ஸம்பாவனை = கவுரவம்பற்றிக்கொடுக்கும் பணம்

ஸம்ஸ்காரம் = சவத்தைச்சுடுதல்.

ஸர்கம் = அத்தியாயம்.

ஸர்வக்ஞபீடாதிரோகணம் = கலைகளைத்தும்கற்றுத்தேர்ந்தவர் உட்காரும் பீடத்தில் ஏறுதல்

ஸர்வவ்யாபகசைதன்யம் = அழிவற்று எங்கும் நிறைந்திருப்பது.

ஷண்மதம் = ஆறுவிதமானமதக்கொள்கைகள்.

ஷோடசதானம் = பதினாறுவகையான தானங்கள்

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்.
		முகவுரை	
8	7	மு தங்க லுண்மை	மதங்களுண்மை
		சங்கர குரு பரம்பரை	
1	1	**गुरुभ्ययो**	**गुरुभ्यो**
1	14	என்னும்	எனினும்
2	9	நாத்தழும்பெற	நாத்தழும்பேற
4	11	தேடி தேடி	தேடித்தேடி
4	17	பரவ செய்கிற	பரவச்செய்கிற
5	21	கீர்த்திப்பெற்ற	கீர்த்திபெற்ற
5	22	கூடியவனல்ல	கூடியனவல்ல
10	17	மிளிர்ந்தளை வன்ற	மிளிர்ந்தனென்ற
12	6	வம்சாவளியினுல	வம்சாவளியில்
16	20	பெயர் பெரும்	பெயர் பெறும்
18	11	காசிக்கும்	காசிக்குக்
25	5	என	என்றும்
25	8	கிழக்கோடி	கிழக்குக்கோடி
34	6	நன்குரு	நன்கு உறு
34	10	அந்தன்	அந்தண
36	10	பாம்பனே	பாம்பணே
36	23	அறிஞராம்	அறிஞரால்
39	3	விஷய	விஜய
41	26	கற்றோறும்மற்றோறு	கற்றோரு மற்றோரு
42	1	மேகர	மேந்த்ரா
42	13	அருத	அருள
43	8	ஒருவரன	ஒருவரான
44	4	அங்கினர்	அடங்கினர்
46	26	உறைத்து	உரைத்து
50	1	கேட்டுபெரிது	கேட்டுப்பெரிது
53	17	பட்டுபோம்	பட்டுப்போம்
53	22	தாண்டிசென்று	தாண்டிச்சென்று
55	25	க்ராமத்திற்	க்ராமத்தில்
69	14	புறம்	புரம்
72	30	வீதியில்லோடி	வீதியிலோடி